ALICE ÎN ȚARA DIN OGLINDĂ
LEWIS CARROLL

Prefaţa autorului

Deoarece problema de şah de la 112 i-ar putea nedumeri pe unii dintre cititorii mei, poate că ar fi bine să precizez că, în ceea ce priveşte mutările, ea este cât se poate de corectă. Alternanţa mutărilor Alb/ Negru poate că nu e respectată pe cât ar fi putut să fie, ca să nu mai vorbesc despre neobişnuita rocadă a reginelor; dar atacul la Regele Alb la mişcarea a şasea şi capturarea Cavalerului Negru la a şaptea mişcare, precum şi şah-matul final la Regele Negru sunt cât se poate de corecte, şi oricine va avea răbdare să aşeze piesele şi să parcurgă toate mutările, aşa cum sunt

explicate, îşi va da seama că ele respectă regulile jocului de şah.

Crăciunul anului 1896

Nota redacţiei

Pentru a înţelege mutările din problema propusă de Lewis Carroll, trebuie să ţineţi cont de notarea coloanelor, făcută cu prima literă a piesei care a fost pe acea coloană la începutul jocului: R(rook/ turn), N(knight/ cavaler), B(bishop/ nebun), Q(queen/ regină), K (king/ rege). Ţinând cont că există câte două coloane pentru majoritatea tipurilor de piese, în faţa literei de coloană se specifică şi litera Q pentru coloanele dinspre partea reginei (partea dreaptă) sau K (rege) pentru coloanele dinspre partea regelui (partea stângă). Acest lucru nu este necesar pentru coloanele regelui şi a reginei. De asemenea, în notaţie se adaugă numărul pătratului (câmpului), numărat de jos în sus pentru piesele albe şi de sus în jos pentru cele negre.

în notaţia actuală a tablei de şah, mutările sunt: (...)

1.d2->d4
2.(...)
3.d4 – > d5
4.d5 – > d6
5.d6 – > d7
6.Cal alb f5 – > e7
7.d7 – > d8
8.(...)
9. (...)
10. d8->e8

1. **Regina Neagră e2 –» h5**

2. **Regina Albă cl –» c4**
3. **Regina Albă c4 –» c5**
4. **Regina Albă c5 –»f8**
5. **Regina Albă f8 –»c8**
6. **Cal negru g8 –» e7**
7. **Cal alb e7 –» f5**
8. **Regina Neagră h5 –» e8**
9. **(...)**
10. **Regina Albă c8 –» a6**

Cuprins

I.CASA DIN OGLINDĂ 6
II.GRĂDINA CU FLORI VII 11
III.GÂZELE DIN OGLINDĂ 16
IV.CE MI-E TANDA, CE MI-E MANDA? 21
V.LÂNĂ ŞI APĂ 28
VI.OUŢ PITICUŢ 33
VII.LEUL ŞI UNICORNUL 39
VIII.„ESTE PROPRIA MEA INVENŢIE” 44
IX.REGINA ALICE 51
X.SCUTURAREA 58
XI.DEŞTEPTAREA 59
XII.CINE A VISAT? 60

Copil cu ochii puri, senini
Privind uimiți această carte
Chiar dacă timpul iute zboară
Și-o-ntreagă viață ne desparte,
Primește cu-n surâs plin de iubire
Din partea mea în dar o povestire.
Voioasa față eu nu ți-am văzut-o
Nu-ți știu nici râsul argintiu;
Nu cred că-mi vei găsi un loc
În gândul tău mult mai târziu,
Dar azi e bine că asculți cu încântare
Povestea, întâmplare cu-ntâmplare.
Un basm care-a-nceput odată
Când soarele era fierbinte
O melodie să ne stea alături
Pe când călătorim-nainte.
În minte vin ecouri de demult
Chiar dacă-ți spui „Nu vreau să mai ascult."

Vino s-auzi și spaimele
Glasul cel rău și amenințător
„E ora de culcare ", spune el
Zici „Nu!" și scuturi din căpșor.
Suntem copii și noi, mai mari și fără stare
Când vine vremea somnului cel mare.

Afară-i ger, zăpada te orbește
Furtuna s-a dezlănțuit
În casă focul luminează
Cuibul copilăriei, aurit
Cuvintele sunt fermecate și nu simți

Sălbăticia vremii cu gheare și dinți.
O umbră, poate și un mic suspin
Au fost țesute în poveste,
Regretul verilor care-au trecut,
Splendoarea care nu mai este
Dar mai presus rămâne basmul de durere,
E pentru totdeauna minune și plăcere.

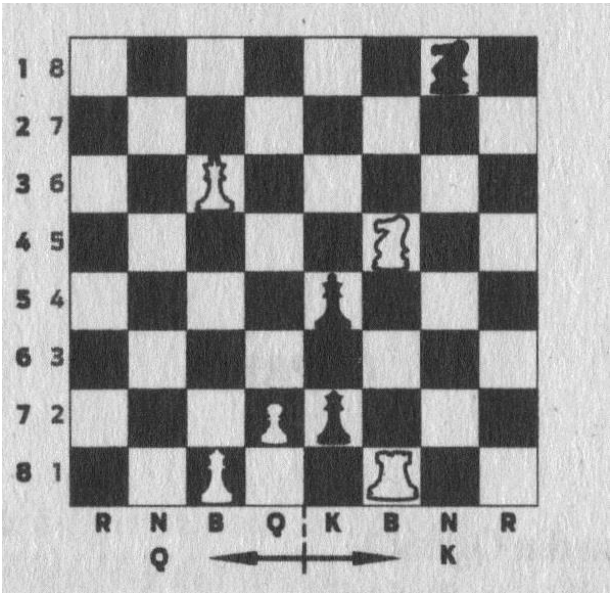

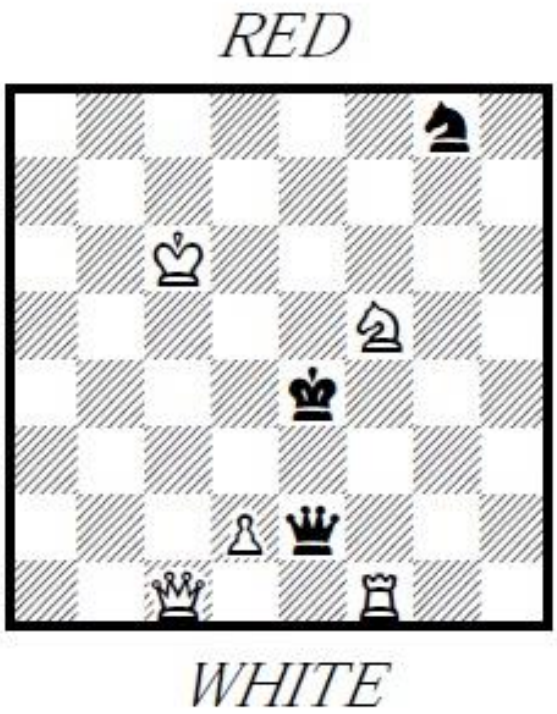

Pionul alb (Alice) joacă şi câştigă în 11 mutări

1. Alice o întâlneşte pe Regina Neagră p.129

2.Alice trece printr-al treilea câmp al Reginei, cu trenul, direct în al patrulea (Tanda şi Manda) p.136

3.Alice o întâmpină pe Regina Albă (cu un şal) p. 157

4.Alice se îndreaptă spre al cincilea câmp al Reginei (prăvălie, gârlă, prăvălie) p.163

5.Alice în al şaselea câmp (Ouţ Piticuţ) p.167

6.Alice în al şaptelea câmp (pădurea) p. 179

7.Cavalerul Alb ia Cavalerul Negru la e7 p. 190

8.Alice ajunge la ultimul câmp (încoronarea) p.201

9.Alice devine regină p.202

10.Alice ia parte la ospăţ (rocada) p.212

11.Alice ia Regina Neagră şi câştigă p.216

1. Regina Neagră se îndreaptă spre al patrulea câmp al coloanei Turnului Regelui p. 134.

2.Regina Albă aleargă (după şal) în al patrulea câmp al nebunului ei p.157

3.În al cincilea câmp al nebunului, Regina Albă se transformă în oaie p.162

4.Regina Albă pune oul pe raft, în câmpul al optulea al nebunului Regelui p.166

5.Fugind de Cavalerul Negru, Regina Albă ajunge în ultimul câmp al nebunului ei p.184

6.Cavalerul Negru ajunge în al doilea câmp al regelui (şah) p.200

7.Cavalerul Alb se duce în cel de-al cincilea câmp al nebunului Regelui p.202

8.Regina Neagră în câmpul Regelui (ghicitoarea) p.213

9.Ospăţul reginelor p.212

10. Regina Albă în câmpul al patrulea al Turnului ei (supa) p.215

URĂRI DE CRĂCIUN
(Între zâne şi copii)
La vremea Crăciunului, dacă
Zânele s-ar putea lăsa
De năzdrăvănii şi răutăţi
Toată lumea s-ar bucura.
Am auzit de la copiii
Buni, pe care-i iubim nespus
Că demult, demult la Crăciun
Ne-a venit o veste de sus.

Ne-amintim, când iar e Crăciunul,
De acest vechi legământ
Ce răsună voios în urarea
„Iubire şi pace pe pământ."

Pentru oaspeţi cereşti, inima
Fie copilăroasă în fiecare,
Aşa cum este inima
De copil fără-ncetare.
Să uităm de rele acum,
Doamnă zână, poate ne-ajuţi –
Ca să facem urarea: Crăciun fericit,
Bucurie, dragoste şi ani mulţi!

I.CASA DIN OGLINDĂ

Un lucru era sigur: pisicuţa albă nu avea nici o vină – vinovată sută la sută era pisicuţa neagră. Pentru că în ultimul sfert de oră Pisica mamă îi făcuse celei albe toaleta, spălându-i faţa (şi pisicuţa albă se lăsase, cuminte, în voia ei); aşadar nu putuse avea nici un amestec în pozna cu pricina.

Dinah spăla feţele copilaşilor ei în felul următor: întâi apuca pisicuţa de o ureche şi o ţinea cu o labă, apoi îi freca faţa cu cealaltă labă, pornind de la nas, în răspăr; şi, aşa cum v-am spus, acum era ocupată de zor cu toaleta pisicuţei albe, care stătea cuminte şi încerca să toarcă – simţind, fără îndoială, că ceea ce i se făcea era spre binele ei.

Dar toaleta pisicuţei negre fusese terminată mai devreme, şi aşa, în timp ce Alice se cuibărise în colţul unui fotoliu adânc, discutând, în parte, cu ea însăşi şi, în parte,

moţăind, pisicuţa s-a zbenguit vioaie cu ghemul de lână pe care Alice se străduise să-l înfăşoare; îl învârtise şi-l răsucise în lăbuţe până se deşirase din nou; şi acum zăcea pe covoraşul din faţa căminului, numai noduri şi fire încâlcite, iar pisicuţa zburda în mijlocul lui încercând să-şi prindă propria coadă.

— Uf, obrăznicătură mică, a strigat Alice ridicând pisicuţa şi sărutând-o, pentru a o face să înţeleagă că era supărată foc pe ea. Zău aşa, Dinah ar fi trebuit să te înveţe bunele maniere. Da, Dinah, *ar fi trebuit* s-o educi, aşa ar fi trebuit, a strigat, uitându-se mustrător la Pisica-mamă şi vorbindu-i pe un ton cât de furios reuşea ea să-l facă să sune, – după care s-a căţărat iar în fotoliu, luând în braţe pisicuţa şi încâlcitura de lână, şi s-a apucat s-o înfăşoare din nou în ghem. Dar treaba mergea încet, pentru că vorbea tot timpul, ba cu pisicuţa, ba cu ea însăşi. Kitty stătea indiferentă pe genunchii ei, prefăcându-se că urmăreşte procesul depanării şi atingând, din când în când, ghemul cu lăbuţa, ca şi cum ar fi dorit să ajute şi ea, dacă ar fi putut.

— Kitty, tu ştii ce e mâine? a întrebat-o Alice. Ai fi ghicit dacă ai fi stat şi tu la fereastră cu mine – dar tocmai atunci te spăla Dinah, aşa că n-ai putut. Eu i-am văzut pe băieţi adunând nuiele şi vreascuri pentru focul de tabără – şi e nevoie de o sumedenie de vreascuri, Kitty! Numai că s-a făcut atât de frig şi cădea o ninsoare atât de deasă, că s-au lăsat păgubaşi. Dar n-are a face, Kitty, mâine mergem să vedem focul de tabără.

La acest punct, Alice a înfăşurat două sau trei fire de lână în jurul gâtului pisicuţei, doar ca să vadă cum arată; dar Kitty s-a smucit, ghemul a alunecat pe jos, şi metri întregi de lână s-au deşirat din nou.

— Vai, Kitty, a continuat Alice, de îndată ce s-au aşezat

din nou comod, am fost atât de supărată când am văzut ce năzbâtie ai făcut. Era cât pe-aci să deschid fereastra şi să te arunc afară în zăpadă. Şi ai fi meritat-o din plin, răutate mică şi scumpă ce eşti! Ce ai de spus în apărarea ta? Te rog să nu mă întrerupi! a continuat Alice, ameninţând pisicuţa cu un deget. Am să-ţi înşir toate boroboaţele pe care le-ai făcut. Numărul unu, ai miorlăit de două ori azi-dimineaţă, în timp ce Dinah te spăla pe faţă. Nu poţi să negi, Kitty. Te-am auzit cu urechile mele. Ce tot îndrugi acolo? (prefăcându-se că pisicuţa îi răspunde). A, ţi-a dat cu laba în ochi? Mă rog, dacă-i aşa, e vina ta că ai ţinut ochii deschişi; dacă-i închideai strâns, nu s-ar fi întâmplat. Hai, nu mai născoci scuze, ci ascultă ce-ţi spun. Numărul doi: ai tras-o de coadă pe Fulg de Zăpadă tocmai când i-am aşezat farfurioara cu lapte în faţă. Ce, ţi-era sete? Dar de unde ştii că nu-i era şi ei sete? Şi acum pozna numărul trei: mi-ai desfăcut tot ghemul de lână, cât n-am fost eu atentă.

Astea sunt trei mari năzdrăvănii, Kitty, şi încă n-ai fost pedepsită pentru nici una din ele. Ştii bine că îţi adun toate pedepsele şi le amân până miercurea viitoare. Ce-ar fi să mi se amâne şi mie pedepsele? a continuat Alice, vorbind mai mult cu ea însăşi decât cu pisicuţa. Şi ce s-ar întâmpla la sfârşitul unui an de amânări? Presupun c-aş intra direct la închisoare. Sau – stai să vedem altfel – să spunem că pentru fiecare pedeapsă aş fi lipsită de un prânz – atunci, la sfârşitul anului, ar trebui să sar peste cincizeci de mese deodată. Mă rog, de prânzuri nu mi-ar păsa prea tare! Ba chiar aş prefera să nu le mănânc decât să le mănânc. Kitty, auzi cum bat fulgii de zăpadă în geam? Ce plăcut şi domol sună! De parcă ceva, din afară, ar săruta ferestrele. Mă întreb dacă zăpada *îndrăgeşte* copacii şi câmpiile pe care le sărută cu atâta gingăşie. Şi după ce le sărută le acoperă, grijulie, cu o pătură

albă; poate că le şi spune: „Somn uşor, dragele mele, noapte bună până când se întoarce din nou vara.” Şi, Kitty, când se trezesc în vară, se îmbracă repede în verde, şi dansează – la orice freamăt de vânt! Vai, ce frumos e! a strigat Alice, bătând din palme şi scăpând, deci, ghemul de lână din mâini. Aş vrea *să fie* într-adevăr aşa! Am văzut eu că toamna pădurile par somnoroase când li se îngălbenesc frunzele.

Kitty, tu ştii să joci şah? Ei, nu zâmbi, drăguţo, eu te întreb serios. Pentru că adineauri când jucam, ne urmăreai ca şi cum înţelegeai jocul, şi când am strigat „Şah!” ai tors. A fost o partidă frumoasă, Kitty, şi aş fi putut s-o câştig dacă n-ar fi fost calul acela nărăvaş care s-a strecurat printre piesele mele. Kitty, dragă, hai să ne facem că…

Aici aş dori să vă pot înşira măcar jumătate din lucrurile pe care obişnuia să le spună Alice, începând cu expresia ei favorită „Hai să ne facem că…". Numai cu o zi înainte avusese o lungă discuţie cu sora ei – Alice începuse cu „Hai să ne facem că suntem regi şi regine”, iar sora ei, căreia îi plăcea să fie foarte precisă, i-a răspuns că nu se poate, întrucât ele erau numai două, ceea ce a făcut-o pe Alice să-i spună: „Bine, atunci tu o să fii unul dintre ei, şi eu tot restul.” O dată o speriase rău pe bătrâna ei doică ţipându-i în ureche: „Doică! Hai să ne facem că eu sunt o hienă flămândă şi dumneata un os!” Dar aceste explicaţii ne-ar îndepărta de la dialogul lui Alice cu pisicuţa:

— Kitty, hai să ne facem că tu eşti Regina Neagră. Ştii, cred că dacă te-ai ridica în două labe şi ţi-ai îndoi braţele, ai arăta exact ca ea. Hai, fii fată bună şi încearcă.

Alice a ridicat piesa de pe masă şi a aşezat-o în faţa pisicuţei, în chip de model pe care urma să-l imite; oricum, experienţa nu a reuşit, în primul rând pentru că Kitty nu voia să-şi îndoaie braţele. Aşadar, ca s-o pedepsească, i-a pus în

faţă Oglinda, ca să se vadă şi ea cât de botoasă arăta.

— …şi dacă nu o poţi imita, a adăugat ea, am să te trimit în Casa din Oglindă. Ţi-ar plăcea?

Acum, Kitty, dacă ai asculta şi n-ai mai trăncăni atâta, ţi-aş face cunoscute toate ideile mele despre Casa din Oglindă. În primul rând e vorba de camera pe care o poţi vedea prin sticla oglinzii. Arată exact ca sufrageria noastră, numai că lucrurile par aranjate invers. Dacă mă urc pe un scaun, pot să văd toată camera – în afară de colţişorul de după cămin. Ah, ce n-aş da să pot vedea şi colţişorul *acefal.* Pentru că vreau să aflu dacă şi cei de acolo fac foc în timpul iernii; ştii, nu *poţi* să-ţi dai seama decât dacă soba din sufrageria noastră scoate fum, şi în cazul ăsta fumul intră şi în Camera din Oglindă – dar s-ar putea să fie doar o amăgire, ca să ne facă să credem că au aprins şi ei un foc. Mă rog, şi cărţile arată exact ca volumele din sufrageria noastră, numai că titlurile sunt scrise pe dos; ştiu *asta* pentru că am ţinut una din cărţile noastre în faţa Oglinzii, şi în momentul acela şi cineva din Camera din Oglindă a ţinut o carte în sus.

Kitty, cum ţi-ar plăcea să locuieşti în Casa din Oglindă? Mă întreb dacă şi acolo ţi-ar da lapte. Poate că laptele din Oglindă nu-i prea bun la gust – dar, stai puţin, Kitty, acum ajungem la vestibul; dacă laşi uşa sufrageriei larg deschisă, poţi *zări* o părticică din vestibul; şi seamănă perfect cu vestibulul nostru, numai că, mai departe de cât poţi vedea, s-ar putea să fie cu totul altfel. Vai, Kitty, ce grozav ar fi dacă am putea pătrunde în Casa din Oglindă! Sunt sigură că se găsesc acolo multe minunăţii! Kitty, hai să ne facem că există o cale de a intra în ea. Hai să spunem că sticla s-a prefăcut în ceva moale şi mătăsos ca voalul, şi, deci, putem trece prin el. Vai de mine, acum se preface într-un fel de ceaţă, îţi spun serios! O să fie foarte uşor să o străbatem.

În timp ce rostea aceste cuvinte, s-a pomenit sus pe rama de zid a căminului, deşi nici ea nu ştia cum ajunsese acolo. Şi, în mod sigur, sticla Oglinzii începuse să se topească, să se prefacă într-un nor argintiu, o aburea lă luminoasă!

O clipă mai târziu, Alice trecuse prin sticlă şi aterizase lin în Camera din Oglindă. Primul lucru pe care l-a făcut a fost să se uite dacă ardea un foc în cămin, şi s-a bucurat să vadă că duduia un foc adevărat, la fel de rubiniu şi de scânteietor ca şi focul pe care-l lăsase în urma ei.

„Deci o să-mi fie la fel de cald şi aici cum mi-a fost şi dincolo, şi-a spus Alice; ba chiar mai cald, pentru că n-o să mă dojenească nimeni că stau prea aproape de foc. Ah, ce nostim o să fie când or să mă vadă, prin Oglindă, aici, dar n-or să poată ajunge la mine!"

Pe urmă a început să se uite de jur-împrejur şi a observat că mobilierul care se vedea din vechea cameră era searbăd şi neinteresant, dar restul arăta complet deosebit. De pildă, tablourile de pe peretele de lângă cămin păreau să fi prins viaţă, ba chiar şi ceasul de pe poliţa căminului (ştiţi, până acum nu i se vedea în Oglindă decât spatele), căpătase chipul unui bătrânel hazliu şi-i zâmbea de zor.

„Camera asta însă nu-i la fel de îngrijită şi de ordonată cum e cealaltă", şi-a spus Alice în sinea ei, când a văzut câteva dintre piesele de şah căzute în cenuşa de pe grătarul căminului; dar puţin mai târziu, a scos un „Oh!" de uimire şi s-a lăsat în patru labe ca să le observe mai bine. Pentru că figurile de şah umblau, două câte două!

— Uite Regele Negru şi Regina Neagră! a exclamat Alice (în şoaptă, ca nu cumva să-i sperie), şi uite şi cele două Turnuri, mergând braţ la braţ – nu cred că pot să mă audă, a continuat ea, aplecându-şi mai mult capul, şi sunt la fel de sigură că nu mă pot vedea. Mă simt de parcă aş fi devenit

invizibilă…

În momentul acela, ceva a început să scâncească pe masa din spatele ei, şi Alice s-a întors la timp ca să vadă unul dintre pionii albi gata să se rostogolească şi zvârlind din picioare; l-a urmărit cu mare curiozitate, neştiind ce o să se mai întâmple.

— Aud vocea copilei mele! a strigat Regina Albă, şi s-a năpustit cu atâta violenţă, trecând ca o vijelie pe lângă Rege, încât l-a trântit pe acesta jos, în cenuşă.

— Scumpa mea Lily! a ţipat Regina. Vlăstarul meu împărătesc! şi a început să se caţăre nebuneşte pe vătrai.

— Împărătesc, vax! a strigat Regele, frecându-şi nasul care se lovise în căzătură.

Avea dreptate să fie furios pe Regină, pentru că era mânjit cu cenuşă din creştet până-n tălpi.

Alice dorea mult să-i ajute, şi cum micuţa Lily urla cât o ţinea gura, a ridicat-o rapid pe Regină şi a aşezat-o brusc pe masă, lângă gălăgioasa ei fiică.

Regina aproape că şi-a pierdut respiraţia şi s-a aşezat jos, frântă; călătoria neaşteptată pe care o făcuse prin aer îi tăiase suflul, şi un minut sau două nu a fost în stare să facă nimic altceva decât să o strângă la piept pe micuţa Lily. Când şi-a recăpătat glasul, l-a chemat pe Regele Alb, care şedea mofluz în cenuşă:

— Fereşte-te de vulcan!

— Care vulcan? a întrebat Regele, uitându-se cu teamă la foc, pentru că numai acolo, gândea el, ar putea fi locul unui vulcan.

— Pe mine… m-a făcut să sar în aer… m-a luat val-vârtej, a gâfâit Regina, care respira încă greu. Fii atent să nu te ia pe sus… în vâltoarea erupţiei…

Alice l-a urmărit pe Regele Alb cum îşi croia lent drum

de la o bară a grătarului la alta, până când, pierzându-şi răbdarea, a spus:

— În ritmul ăsta, o să dureze ceasuri întregi până să ajungă la masă. Trebuie să te ajut, nu-i aşa?

Dar Regele nu a ţinut seama de întrebarea ei. Era limpede că nu putea nici s-o vadă, nici s-o audă.

Drept care, Alice l-a cules cu mare grijă, l-a ridicat în aer mult mai încet decât o ridicase pe Regină, ca să nu-i mai taie răsuflarea; dar, înainte de a-l aşeza pe masă, s-a gândit să-l scuture puţin de cenuşă.

Mai târziu, Alice avea să spună că în toată viaţa ei n-a mai văzut asemenea mutră ca aceea pe care a făcut-o Regele când s-a trezit suspendat în văzduh, ţinut de o mână invizibilă care-l curăţa de cenuşă; era prea înmărmurit ca să poată striga, dar ochii i se făcuseră cât cepele şi gura i se căsca din ce în ce mai tare, până când mâna lui Alice a început să tremure din cauza hohotelor ei de râs, încât a fost cât pe-aci să-l scape jos.

— Vai, dragă, *te rog,* nu mai face mutra asta! i-a strigat, uitând că Regele nu o putea auzi. Mă pufneşte râsul şi abia de te mai pot ţine în mână. Şi nu mai căsca atâta gura! O să-ţi intre toată cenuşa în gât. Ei, cred că acum eşti destul de curat, a adăugat Alice, apoi i-a netezit părul şi l-a aşezat pe masă, lângă Regină.

Într-o clipă, Regele s-a prăbuşit pe spate şi zăcea aşa, nemişcat; Alice era puţin speriată de ceea ce făcuse şi a pornit să cotrobăiască prin cameră ca să găsească puţină apă, să-l stropească. Dar nu a găsit decât o sticlă cu cerneală; când s-a întors însă la masă, Regele îşi revenise în simţiri şi discuta cu Regina în şoaptă, cu o privire înspăimântată – vorbeau atât de încet, încât abia de-i putea auzi. Regele

spunea:

— Crede-mă, draga mea, m-a străbătut un fior rece din tălpi până în favoriţi.

— Dar tu n-ai favoriţi, i-a răspuns Regina.

— Ce clipe de groază, a continuat Regele, n-am să le uit niciodată, *niciodată!*

— Ai să uiţi, l-a asigurat regina, ai să uiţi, doar dacă n-ai să notezi totul în Memoriile tale.

Alice a urmărit, plină de interes, cum Regele a scos din buzunar un caiet uriaş de memorii şi a început să noteze. Dar, brusc, i-a încolţit o nouă idee, a apucat capătul creionului, care trecea peste umărul Regelui, şi-a început să scrie ea în locul lui.

Bietul Rege părea nedumerit şi nefericit, şi un timp s-a luptat cu creionul, fără să scoată un cuvânt; dar Alice era prea puternică pentru el şi, în cele din urmă, a vorbit gâfâind:

— Draga mea, cred că trebuie să iau un creion mai subţire. Cu ăsta de aici nu pot s-o scot la capăt, scrie tot felul de năzbâtii, care nici nu mi-au trecut prin minte.

— Ce fel de năzbâtii? a întrebat Regina, uitându-se pe caiet (în care Alice scrisese *„Calul Alb alunecă de-a lungul vătraiului. Se clatină rău de tot”).* Ce ai scris aici nu are nici o legătură cu sentimentele *tale,* a comentat Regina.

Pe masă, lângă Alice, era o carte şi, în timp ce-l urmărea pe Regele Alb (pentru că încă era puţin îngrijorată de starea lui şi încă ţinea în mână sticla cu cerneală, gata să-l stropească dacă ar fi leşinat din nou) a răsfoit câteva pagini, în căutarea a ceva ce ar fi putut citi – „pentru că e scrisă toată într-o limbă pe care nu o cunosc”, şi-a spus ea.

Arăta în felul acesta:

ĂLAEVĂGNÂG

iişoicilnirps iicsrub iş dnâribreif arE
ualp nî uaeledref iş uariG
iişoirogorob uare iraşurămA
uaiulheb iiţar ăsah iŞ

Şi-a bătut capul câteva minute asupra acelui text de neînţeles şi, deodată, a fulgerat-o un gând luminos: „Da, desigur, e o carte din Oglindă. Şi dacă o privesc printr-o sticlă simplă, cuvintele or să-şi recapete ordinea normală.” Iată poemul pe care-l citea Alice:

GÂNGĂVEALA
Era fierbirând şi burscii sprinlicioşii
Girau şi ferdeleau în plau
Amăruşari erau borogorioşii
Şi hasă raţii behluiau

„Ia seama fiule, Smeliţa!
Fălci care muşcă, ghearele ce prind!
Ia seama tu la pasărea Jub-Jub
La cleştele de carne furubind

Atunci luă paloşul în mână
El, căutând duşmanul bărbătos
Sub pomul zis Tum-Tum în iarbă
Şedea pierdut în gânduri, colo jos.

Şi pe când sta îngândurat

Smeliţa foc din ochii ei zvâclea
Zburând învâlvorată prin păduri
Ea bulbucea pe când venea.

Un-doi, stâng-drept şi înainte marş
Vorpalicul tăiş izbi un-doi
Şi moartă o lăsă în drum, iar ţeasta
I-o duse-n goana calului-napoi.
Smeliţa ai ucis-o tu?
Vino-mi în braţe, tânăr volaros
Tu, zi fabulioasă între toate, oh!
Aşa strigă, peste măsură de voios.

Era numină în tot vocul
Şi behluiau moioase lavuri
Mult lourat era nelocul
Şi murmii fuioroase-ntravuri.

„Pare foarte drăguţ, şi-a spus ea după ce l-a terminat, numai că e *cam* greu de înţeles". (Ştiţi dumneavoastră, lui Alice nu-i plăcea să recunoască, nici măcar faţă de ea însăşi, că nu înţelesese o iotă din poem.) Oricum, mi-a împuiat capul cu tot felul de idei – numai că nu-mi dau seama prea bine care sunt ideile astea. În orice caz *cineva* a omorât *ceva,* asta-i clar… Vai de mine! se gândi Alice, tresărind puternic, dacă nu mă grăbesc, va trebui să mă întorc înapoi, prin Oglindă, înainte de a fi văzut şi restul casei. Hai să arunc întâi o privire în grădină!"

Un moment mai târziu a ieşit din cameră şi a alergat în jos pe scări – de fapt, nu a alergat, ci a pus în aplicare o nouă invenţie de coborâre a scărilor repede şi uşor. Atingea balustrada cu vârfurile degetelor şi plutea rapid în jos, fără măcar să pună piciorul pe vreo treaptă; pe urmă a plutit în

acelaşi fel prin hol, şi ar fi ieşit tot aşa şi pe uşă, dacă nu s-ar fi prins cu mâinile de tocul uşii. Ameţise de atâta plutire prin aer, aşa că era bucuroasă să poată merge din nou în chip firesc.

II.GRĂDINA CU FLORI VII

„Aş putea vedea mult mai bine grădina dacă m-aş urca pe creasta dealului de alături, şi-a spus Alice; şi uite, poteca aceea pare să ducă direct la deal… cel puţin aşa pare… ba nu, *nu duce* (a observat ea după ce a parcurs câţiva metri şi a cotit pe câteva serpentine abrupte); presupun, însă, că, până la urmă, ajunge în vârf. Dar cum mai şerpuieşte! Pare mai curând un tirbuşon decât o cărare! Mă rog, curba asta duce pe deal, aşa cred – ba nu, nu duce. Dimpotrivă, duce direct înapoi la casă. Bine, o să încerc s-o iau pe cotitura cealaltă.”

Aşa a şi făcut: a urcat şi a coborât pe cărarea zigzagată, serpentină după serpentină, dar tot timpul, pe unde o lua, se pomenea înapoi la casă. Ba chiar, la un moment dat, când a cotit ceva mai repede ca de obicei, pur şi simplu s-a izbit de zidul casei, înainte să se fi putut opri.

— N-are rost să vorbim despre ce se întâmplă, a rostit

Alice, uitându-se la casă şi prefăcându-se că discută cu ea. De intrat, *nu* mai intru în tine. Ştiu că ar trebui să străbat din nou Oglinda şi să mă întorc în vechea încăpere – atunci, însă, peripeţiile mele ar lua sfârşit.

Cu un gest hotărât s-a întors cu spatele la casă şi a încercat să urce iar cărarea, ţinând morţiş să ajungă pe coama dealului. Câteva minute totul a mers bine, şi era tocmai pe punctul să spună: „De astă dată chiar că reuşesc" – când poteca s-a răsucit brusc şi s-a scuturat (aşa avea Alice să descrie, mai târziu, întâmplarea) iar ea s-a pomenit din nou în faţa uşii casei.

— Vai ce blestemăţie! a strigat. În viaţa mea n-am văzut o casă care să ţi se pună tot timpul în drum. Atâta îndărătnicie n-am pomenit în viaţa mea!

Totuşi, dealul se înălţa în faţa ei, aşa că nu-i rămânea altceva de făcut decât să încerce din nou. De astă dată a nimerit peste un răzor mare de flori, împrejmuit de margarete şi cu o salcie înfiptă drept în mijloc.

— O, Crinule Roşu, s-a adresat Alice unei flori care se legăna graţios în vânt, ce n-aş da să poţi vorbi!

— Dar noi putem vorbi! a răspuns Crinul Roşu; bineînţeles, când găsim pe cineva cu care merită să stăm de vorbă.

Alice a rămas atât de uimită, încât, pentru câteva clipe, i-a pierit graiul; pur şi simplu i s-a tăiat răsuflarea. În cele din urmă, în timp ce Crinul Roşu continua să se legene în vânt, Alice a întrebat, cu o voce sfioasă, aproape în şoaptă:

— *Toate* florile vorbesc?

— La fel ca şi tine; dar mult mai tare, i-a răspuns Crinul Roşu.

— Ştii, nu-i politicos să începem noi conversaţia, a vorbit Trandafirul; tocmai mă întrebam când ai să mi te

adresezi, îmi spuneam în sinea mea: „Faţa ei trădează o *oarecare* vioiciune, deşi nu-i o faţă isteaţă.” Totuşi, ai culoarea potrivită şi asta spune mult.

— Eu nu mă sinchisesc de culoare, a intervenit Crinul Roşu. Dacă ar avea petale ceva mai creţe, ar fi în ordine.

Lui Alice nu-i plăcea să fie criticată, drept care a început să pună întrebări:

— Uneori nu vă e teamă, că sunteţi plantate aici, unde nimeni nu are grijă de voi?

— Avem copacul din mijloc; la ce altceva ar putea folosi? a răspuns Trandafirul.

— Dar ce-ar putea face el dacă v-ar ameninţa vreo primejdie? a întrebat Alice.

— Ar putea lătra.

— Latră „Ram-ram!”, a intervenit o Margaretă. De asta crengile lui se numesc ramuri.

— N-ai ştiut atâta lucru? s-a băgat în vorbă altă Margaretă.

Şi toate Margaretele s-au pornit să trăncănească, până ce văzduhul fremăta de glasuri piţigăiate.

— Tăceţi odată din gură! a strigat Crinul Roşu, clătinându-se furios dintr-o parte în alta şi tremurând de enervare. Margaretele astea ştiu că nu pot să ajung până la ele, a rostit gâfâind, aplecându-şi capul unduitor spre Alice. Altminteri n-ar îndrăzni să fie atât de băgăreţe.

— N-are importanţă! l-a potolit Alice şi, aplecându-se spre Margarete, care începuseră iar să şuşotească, le-a dojenit: Dacă nu vă ţineţi gura, să ştiţi că am să vă culeg!

A urmat un moment de tăcere şi câteva dintre margaretele roz s-au albit la faţă.

— Acuma-i în ordine! a declarat Crinul Roşu. Margaretele sunt cele mai enervante dintre toate. Când

începi să vorbeşti, se bagă şi ele, toate laolaltă, şi te închirceşti în tine de furie numai cât le auzi.

— Cum se face că voi aveţi o vorbire atât de aleasă? a întrebat Alice, sperând să îmbuneze Crinul printr-un compliment. Am fost în multe grădini până acum, dar nicăieri florile nu vorbeau.

— Apleacă-te şi atinge pământul cu palma. Aşa ai să înţelegi.

Alice a făcut ce i-a cerut.

— Pământul e foarte tare, dar nu văd ce legătură are cu vorbirea voastră.

— În cele mai multe dintre grădini, a lămurit-o Crinul Roşu, se aşterne pe straturi un culcuş de pământ prea moale, şi atunci florile sunt mereu adormite.

Era o explicaţie foarte convingătoare şi Alice s-a bucurat să afle asemenea noutate.

— Nu m-am gândit niciodată la aşa ceva, a răspuns ea.

— Din câte văd eu, nu te gândeşti niciodată la nimic, şi-a dat cu părerea Trandafirul, pe un ton cam aspru.

— În viaţa mea n-am văzut pe cineva cu o mutră atât de bleaga, a rostit o Violetă complet pe neaşteptate, încât Alice a tresărit puternic.

— Ţine-ţi gura! a strigat Crinul Roşu. De parcă *tu* vezi vreodată pe cineva! Îţi piteşti capul sub frunze şi sforăi acolo până nu mai ştii ce se petrece pe lume, ca şi cum ai fi încă boboc.

— În grădina asta mai sunt şi alţi vizitatori în afară de mine? a întrebat Alice, preferând să nu ţină seama de ultima observaţie a Violetei.

— Mai e în grădină o floare care se poate mişca din loc, aşa ca tine, i-a mărturisit Trandafirul. Chiar mă mir cum de reuşeşti… („Tot timpul te miri de ceva”, i-a trântit-o Crinul

Roşu), dar e mai stufoasă, mai frunzoasă decât tine.

— Arată ca mine? a întrebat Alice curioasă, pentru că-i încolţise gândul că s-ar putea să mai fie pe undeva o altă fetiţă.

— Mă rog, are aceeaşi formă greoaie ca şi tine, dar e mai închisă la culoare – şi are petale mai scurte, aşa cred, a răspuns Trandafirul.

— Are petale scurte şi strânse ca o dalie, a precizat Crinul Roşu, nu-i atârnă în laţe, ca ale tale.

— Dar asta nu-i vina *ta,* a consolat-o cu amabilitate Trandafirul, începi să te ofileşti, ştii… şi e normal ca petalele să arate mai neîngrijite.

Ideea aceasta nu era deloc pe placul lui Alice; aşadar, ca să schimbe subiectul, a întrebat:

— Vine vreodată pe aici?

— Cred c-ai s-o vezi foarte curând, a asigurat-o Trandafirul. E una dintre cele cu nouă spini, ştii.

— Şi unde-i poartă? a întrebat Alice cu oarecare curiozitate.

— În jurul capului, bineînţeles, i-a răspuns Trandafirul. Mă miram cum de n-ai şi tu câţiva. Credeam că e o regulă…

— Uite-o că vine! a strigat un Stânjenel. Îi aud paşii, tropa-trop pe prundiş.

Alice şi-a întors capul cu înfrigurare şi a descoperit că era vorba de Regina Neagră.

— Ce mult a crescut! a fost prima ei observaţie, într-adevăr, crescuse. Când o găsise Alice, prima dată,

în cenuşă, nu măsura mai mult de opt centimetri, şi acum – ce să vezi? – era aproape cu jumătate de cap mai înaltă decât Alice.

— Aerul proaspăt de aici îţi priieşte la creştere, i-a explicat Trandafirul; e un aer extraordinar de sănătos.

— Cred că o să mă duc la ea, a spus Alice, pentru că, deşi florile vorbitoare erau destul de interesante, totuşi i se părea mult mai grandios să discute cu o Regină adevărată.

— Nu poţi face una ca asta, a sfătuit-o Trandafirul, eu ţi-aş recomanda să faci cale întoarsă.

Ceea ce i s-a părut o prostie lui Alice, care nu a răspuns nimic şi s-a îndreptat spre Regină. Dar, spre surpriza ei, în momentul următor nu a mai văzut-o, şi s-a trezit mergând din nou spre uşa casei. Intrigată, s-a dat îndărăt, şi, după ce a căutat-o din ochi pe Regină (pe care a zărit-o la mare distanţă) s-a gândit ca de astă dată să încerce un nou plan: să pornească în direcţia opusă.

Planul a izbutit. După un minut de mers, s-a trezit faţă-n faţă cu Regina Neagră, drept la poalele dealului pe care râvnise atât de mult să-l urce.

— De unde vii? a întrebat-o Regina Neagră. Şi unde te duci? Ridică privirea, vorbeşte frumos şi nu-ţi mai suci tot timpul degetele.

Alice s-a supus tuturor acestor dispoziţii şi i-a explicat, cât de frumos a putut, că s-a rătăcit şi nu-şi mai găseşte drumul.

— Nu ştiu ce înţelegi prin expresia că *nu-ţi* mai găseşti drumul, pentru că toate drumurile de aici sunt ale mele, îmi aparţin *mie* – dar de ce, mă rog, ai venit aici?, a adăugat Regina pe un ton mai blând. În timp ce cugeţi la răspuns, fă o reverenţă. Îţi economiseşte timpul de gândire.

Alice s-a îndoit de acest lucru, dar o stima prea mult pe Regină pentru a-şi îngădui să nu o creadă.

„Când o să mă întorc acasă, o să încerc chestia asta cu reverenţa ori de câte ori o să ajung prea târziu la masă."

— Acum ar fi timpul să-mi răspunzi, a continuat Regina, consultându-şi ceasul. Deschide mai tare gura când

vorbeşti şi adresează-mi-te cu „Majestate”.

— Majestate, am vrut doar să văd cum arată grădina…

— E în ordine, a răspuns Regina, mângâind-o uşor pe cap, ceea ce lui Alice nu i-a făcut nici o plăcere; totuşi, când o numeşti „grădină”… *Eu* am văzut grădini în comparaţie cu care asta nu-i decât un colţ sălbatic.

Alice nu a cutezat să o contrazică, ci a explicat mai departe:

— …şi m-am gândit să încerc să-mi regăsesc drumul uitându-mă în jur de pe creasta dealului aceluia…

— Când vorbeşti de un deal, a întrerupt-o Regina, aş putea să-ţi arăt eu dealuri în comparaţie cu care ăsta nu-i decât o vale…

— Nu, nu cred, a răspuns Alice, mirându-se singură că, în sfârşit, o contrazicea pe Regină; un *deal* nu poate fi o *vale,* ştiţi. Ar fi un nonsens…

Regina Neagră a clătinat din cap:

— Dacă-ţi face plăcere, poţi să-l numeşti nonsens; dar eu am ascultat nonsensuri în comparaţie cu care acesta ar fi raţional ca un dicţionar.

Alice a făcut o reverenţă pentru că se temea să nu o fi ofensat niţel pe Regină; şi au urcat amândouă în tăcere, până au ajuns în vârful dealului.

Pentru câteva minute, Alice nu a scos un cuvânt, ci s-a mulţumit să privească întreg cuprinsul, în toate direcţiile – şi era o privelişte cât se poate de ciudată. Pământul era brăzdat de o sumedenie de mici gârle, care curgeau drept, de la un capăt la celălalt, şi porţiunile de glie dintre ele erau împărţite în pătrate, mărginite de garduri vii, care se întindeau de la o gârlă la alta.

— Arată exact ca o mare tablă de şah, a comentat Alice în cele din urmă. Dar ar trebui să fie şi nişte făpturi care să

se mişte pe acolo – uite, chiar sunt! a adăugat pe un ton încântat, şi inima a început să-i bată cu repeziciune. Se joacă o uriaşă partidă de şah – în întreaga lume – dacă asta este într-adevăr lumea! Vai, ce nostim! Ce n-aş da să fiu şi eu printre ei! Nu mi-ar păsa dacă aş fi un simplu pion, nu – am să fac parte şi eu din joc – deşi, desigur, mi-ar plăcea mult mai mult să fiu Regină.

Când a rostit aceste cuvinte, s-a uitat cu sfială la adevărata Regină, dar aceasta a zâmbit amuzată şi i-a spus:

— Se poate aranja cu uşurinţă. Ai putea fi pionul Reginei Albe, dacă vrei, pentru că Lily e prea mică pentru a juca, la început ai fi în al doilea câmp; când o să ajungi la al optulea, ai să fii Regină…

Chiar în momentul acela, au început să alerge. Când, mai târziu, a încercat să-şi amintească, Alice nu a putut înţelege nici un moment cum şi de ce au pornit să fugă; tot ce îi venea în minte era că alergau mână în mână, şi Regina fugea atât de repede, încât Alice abia de reuşea să ţină pasul cu ea; şi totuşi, Regina îi striga întruna: „Mai repede! Mai repede!”, iar Alice simţea că *nu poate* să fugă mai repede, dar nu-i mai rămăsese suficient suflu ca să mai poată vorbi.

Dar cea mai curioasă parte consta în faptul că pomii şi celelalte privelişti din jur nu-şi schimbaseră înfăţişarea şi nici locul; „Mă întreb dacă toate lucrurile astea aleargă şi ele odată cu noi” îşi spunea biata Alice, în culmea nedumeririi. Şi Regina părea să-i fi citit gândurile, pentru că i-a strigat din nou:

— Mai repede! Nu încerca să vorbeşti!

Nu că Alice ar fi avut chef să vorbească. Dimpotrivă, avea impresia că nu o să mai poată vorbi niciodată, nu o să-şi mai redobândească vreodată răsuflarea; şi totuşi Regina îi

striga întruna:

— Mai repede! Mai repede! Şi o trăgea după ea.

— Ne apropiem? a reuşit în cele din urmă Alice să întrebe printre gâfâieli.

— Ne apropiem? a repetat Regina. Auzi vorbă, am depăşit de vreo zece minute. Mai repede!

Şi au mai alergat un timp în tăcere, cu vântul vuind în urechile lui Alice şi aproape smulgându-i părul din cap, îşi închipuia ea.

— Haide! Haide! striga Regina. Mai repede! Mai repede! Şi fugeau atât de năvalnic, încât aproape că pluteau prin văzduh, aproape că nu atingeau pământul, până ce deodată, când Alice se simţi complet vlăguită, s-au oprit brusc şi s-a pomenit aşezată pe jos, cu răsuflarea tăiată şi capul buimac.

Regina a rezemat-o de un copac şi i-a spus cu blândeţe:

— Acum odihneşte-te un pic. Alice s-a uitat surprinsă înjur:

— Am impresia că tot timpul am alergat sub copacul ăsta. Totul e întocmai cum a fost.

— Bineînţeles, a răspuns Regina. Dar ce credeai?

— Mă rog, în ţara *noastră,* a răspuns Alice, continuând încă să gâfâie, dacă alergi foarte repede, şi atâta timp cum am alergat noi, ajungi în alt loc.

— Înseamnă că e o ţară în care domneşte încetineala. *Aici* e nevoie să alergi de rupi pământul, ca să rămâi în acelaşi loc. Dacă vrei să ajungi în altă parte, atunci trebuie să alergi cel puţin de două ori mai repede.

— A, mulţumesc, prefer să nu încerc. Mă simt bine în locul ăsta. Numai că mi-e atât de cald şi de sete!

— Ştiu ce simţi! i-a răspuns Regina plină de bunăvoinţă, scoţând o cutiuţă din buzunar. Uite, ia un pişcot.

Alice s-a gândit că ar fi nepoliticos să refuze, deşi era ultimul lucru pe care şi-l dorea. A luat pişcotul şi l-a mâncat cum a putut: era extrem de uscat şi a fost cât pe ce să se înece cu el.

— În timp ce te răcoreşti, eu am să fac măsurătorile, a spus Regina.

A scos din buzunar o panglică marcată în centimetri, şi a pornit să măsoare şi să înfigă, ici-colo, ţăruşi.

— Când ajung la doi metri, a informat-o, înfigând un ţăruş ca să marcheze distanţa, o să-ţi dau instrucţiunile. Mai vrei un pişcot?

— Nu, mulţumesc, unul e *perfect* suficient.

— Sper că ţi-a tăiat setea?

Alice nu ştia ce să răspundă, dar, din fericire, Regina nu aştepta un răspuns, ci a continuat:

— La capătul a *trei* metri, o să-ţi repet instrucţiunile – ca nu cumva să le uiţi. La capătul a *patru* metri, o să-ţi spun la revedere. Şi la capătul a *cinci,* o să dispar!

Regina terminase de înfipt ţăruşii, şi Alice a urmărit-o cu mare interes cum s-a înapoiat la copac, apoi a început să găsească încet de-a lungul şirului de ţăruşi. Când a ajuns la asul care marca doi metri, s-a întors spre Alice şi a spus:

— Ştii, un pion înaintează în două câmpuri la prima mişcare. Aşa încât vei înainta *foarte* repede prin Al Treilea Câmp – îl vei străbate cu trenul, bănuiesc – şi, în doi timpi şi trei mişcări ai să te pomeneşti în Al Patrulea Câmp. Mă rog, posesorii acelui câmp sunt gemenii Tanda şi Manda – cel de-Al Cincilea e mai mult apă chioară, şi Al Şaselea îi aparţine lui Ouţ Piticuţ. Dar nu faci nici o observaţie?

— Nu… nu am ştiut că trebuie să fac vreuna, a bâiguit Alice.

Regina i-a răspuns pe un ton usturător:

— *Ar fi trebuit* să spui: „E foarte amabil din partea dumneavoastră că-mi oferiţi toate aceste informaţii” – hai să considerăm că mi-ai spus acest lucru – Al Şaptelea Câmp e numai pădure – oricum unul dintre Cavaleri o să te conducă – şi în cel de-Al Optulea Câmp o să fim Regine amândouă împreună şi o să fie trai pe vătrai.

Alice s-a ridicat, a făcut o plecăciune, apoi s-a aşezat din nou. Când a ajuns la următorul ţăruş, Regina s-a întors iar, şi de astă dată i-a spus:

— Când nu-ţi vine în minte numele englezesc al unui anumit lucru, spune-l în limba franceză – şi când mergi, răsuceşte-ţi degetele de la picioare – şi adu-ţi aminte cine eşti.

De astă dată Regina nu a mai aşteptat plecăciunea lui Alice, ci a înaintat rapid spre următorul ţăruş, unde s-a întors doar o clipă pentru a spune „la revedere”, şi apoi a plecat în mare viteză.

Alice nu a înţeles niciodată cum s-au petrecut lucrurile, dar exact în clipa când a ajuns la ultimul ţăruş, Regina s-a făcut nevăzută. Dacă s-a evaporat în văzduh, sau dacă a fugit val-vârtej în pădure („şi se pricepea să fugă, nu glumă!” şi-a spus Alice) nu aveai cum să ştii, dar a pierit, şi Alice şi-a adus aminte că ea era un pion şi că, în scurt timp, va trebui să facă o mişcare.

III.GÂZELE DIN OGLINDĂ

Firește, primul lucru pe care-l avea de făcut era o cercetare atentă a câmpului prin care urma să călătorească.

„Parcă aş învăţa la geografie”, a gândit Alice, ridicându-se în vârful picioarelor, în speranţa că aşa o să poată vedea cât mai în depărtare. Să vedem: „râurile principale – nu-i nici unul. Munţii cei mai importanţi – mă aflu pe unica înălţime de aici, şi nici nu cred că are vreun nume. Oraşele cele mai importante – ia te uită, ce-or fi vietăţile acelea care fac miere, acolo jos? Nu pot fi albine – ştiţi, nimeni nu poate vedea albine de la un kilometru distanţă.” Un timp a rămas tăcută, urmărind una dintre vietăţi care se foia printre flori, vârându-şi în ele o trompă, „exact ca o albină obişnuită”, a gândit Alice.

Dar numai albină obişnuită nu era; de fapt, era un elefant – Alice şi-a dat curând seama de acest lucru, deşi, la

început, asemenea idee a încremenit-o de uimire. „Şi ce flori uriaşe trebuie să fie alea!” a fost următoarea ei idee. „Probabil că sunt cât nişte case fără acoperiş, înfipte pe câte o tulpină – şi ce cantitate de miere trebuie să facă! Cred că o să cobor până acolo – ba nu, *deocamdată* n-am să mă duc.” Îşi spunea Alice, încetinind tocmai când începuse să gonească pe deal în jos, şi încercând să-şi găsească o scuză pentru faptul că, brusc, devenise atât de rezervată. „Nu pot să cobor la ele până nu găsesc o creangă lungă cu care să le alung dacă mă atacă – şi ce nostim o să fie când o să fiu întrebată cum mi-a plăcut drumul meu pe aici. O să le răspund: «O, mi-a plăcut foarte mult (aici a intervenit mişcarea ei favorită de scuturare a capului), numai că a fost mult praf, şi era foarte cald, şi elefanţii mă intrigau în asemenea măsură!»”

După o pauză, şi-a spus: „Cred că o să cobor pe partea cealaltă şi o să amân pe mai târziu vizita la elefanţi. Şi doresc cu atâta ardoare să intru în cel de-al Treilea Câmp.” Oferindu-şi această scuză, a coborât dealul în goană, şi a sărit peste prima din cele şase gârle.

…

…

…

— Biletele, vă rog! a cerut controlorul vârându-şi capul pe fereastra vagonului.

O clipă mai târziu, toţi pasagerii aveau biletele în mână; biletele erau la fel de mari ca şi pasagerii şi păreau să umple întreg vagonul.

— Ei, copiliţo, arată-mi biletul! i s-a adresat controlorul supărat.

Şi mai multe voci au rostit deodată („ca un cor într-un

cântec", şi-a spus Alice):

— Nu-l lăsa să aştepte, fetiţo! Timpul lui e preţios, o mie de lire sterline minutul!

— Mă tem că nu am bilet, a răspuns Alice cu o voce speriată. Acolo de unde vin eu, nu exista un ghişeu de bilete.

Şi din nou s-a auzit Corul de voci:

— Acolo de unde vine ea nu există loc pentru o casă de bilete. Terenul e scump, o mie de lire sterline centimetrul.

— Nu încape nici o scuză, a certat-o controlorul, trebuia să cumperi un bilet de la mecanicul de locomotivă.

Şi din nou s-a auzit Corul:

— Omul care conduce locomotiva. Numai fumul valorează o mie de lire sterline un pufăit.

Alice şi-a spus în gând: „Deci n-are rost să explic." De *astă dată,* vocile n-au mai intervenit, întrucât nu vorbise cu glas tare, dar, spre surprinderea ei, au *gândit* cu toţii în cor. (Sper că voi înţelegeţi ce înseamnă *a gândi în cor,* pentru că, trebuie să mărturisesc, eu, unul, nu înţeleg). „Mai bine că n-aţi spus nimic. Limbajul e preţios: o mie de lire sterline cuvântul!"

„La noapte o să visez o mie de lire sterline; sunt convinsă" şi-a spus Alice.

În tot acest timp, controlorul o analiza, întâi printr-un telescop, apoi printr-un microscop, şi la urmă printr-un binoclu, în cele din urmă a spus:

— Călătoreşti în direcţia inversă, aşa cred. După care a închis uşa şi a plecat.

— Un copil de o vârstă atât de fragedă ar trebui să ştie în ce direcţie merge, chiar dacă nu-şi cunoaşte încă propriul nume, a declarat domnul care şedea în faţa ei (era îmbrăcat în hârtie albă).

Un Ţap, care şedea lângă domnul în alb, a închis ochii

şi a grăit cu o voce răsunătoare:

— Ar fi trebuit să cunoască drumul la ghişeul de bilete, chiar dacă nu cunoaşte încă alfabetul.

Un Cărăbuş, care şedea lângă Ţap (era un vagon ciudat, înţesat de pasageri feluriţi) – şi cum regula părea să fie ca fiecare să vorbească pe rând – şi-a exprimat părerea:

— Va trebui să se întoarcă de aici sub formă de colet. Alice nu putea vedea cine stătea dincolo de Cărăbuş, dar o voce răguşită a urmat la cuvânt:

— Schimbă trenul… a spus, dar aici glasul s-a înăbuşit şi persoana a amuţit. „Pare să fie un catâr" şi-a spus Alice. Dar o voce foarte subţirică, din vecinătatea ei, i-a şoptit: Poţi face o glumă pe chestia asta, ceva de genul: un hatâr pentru un catâr.

Pe urmă, o voce foarte blândă, de la oarecare depărtare, a rostit:

— Ar trebui să poarte eticheta „Fetiţa cu necazuri" – Atenţie! Fragil!

În continuare au urmat mai multe voci („Ce mulţi pasageri sunt în vagonul ăsta!" şi-a spus Alice) care propuneau: „Trebuie expediată prin poştă, din moment ce poartă pe umeri un cap de timbru.", Ar trebui trimisă prin telegraf, în chip de mesaj." „Ar trebui să tragă ea trenul pe tot restul drumului"… şi aşa mai departe.

Dar domnul îmbrăcat în hârtie albă, care şedea în faţa ei, s-a aplecat spre Alice şi i-a murmurat la ureche:

— Nu ţine seama de ce spun ăştia, draga mea, dar ia un bilet tur-retur de câte ori se opreşte trenul.

— Nici nu mă gândesc, a răspuns Alice, iritată. Eu nu fac parte în nici un fel din călătoria asta cu trenul – abia adineaori mă găseam într-o pădure – şi tare mult aş vrea să mă întorc acolo.

Ai putea face o glumă şi pe chestia asta, în genul: *„ai vrea dacă ai putea şi ai putea dacă ai vrea”,* a rostit iar vocea subţirică de lângă ea.

— Nu mă mai sâcâi, s-a burzuluit Alice, privind zadarnic înjur să vadă de unde venea glasul. Dacă ţii atât de mult să auzi o glumă, de ce n-o faci tu?

Vocea firavă a suspinat adânc. În mod limpede, era foarte nefericită, şi Alice ar fi rostit câteva cuvinte de compasiune, ca s-o aline, „dacă ar fi suspinat aşa cum suspină toată lumea”, a gândit ea. Dar vietatea scosese un suspin atât de subţiratic, încât Alice nici nu l-ar fi auzit dacă nu s-ar fi produs chiar în urechea ei. Urmarea a fost că i-a gâdilat urechea şi i-a îndepărtat gândurile de la nefericirile sărmanei creaturi.

— *Ştiu că eşti o prietenă, o prietenă de nădejde şi dragă. Şi n-ai să-mi faci rău, cu toate că nu sunt decât o gâză,* a continuat micuţa voce.

— Ce fel de gâză? a întrebat Alice, uşor îngrijorată.

De fapt, voia să ştie dacă ar putea s-o înţepe sau nu, dar ar fi fost o lipsă de cuviinţă să pună asemenea întrebare.

— *Vasăzică vrei…* a început vocea străvezie, dar a fost înghiţită de un ţipăt strident al locomotivei, care i-a făcut pe toţi să sară alarmaţi – inclusiv pe Alice.

Catârul, care-şi scosese capul pe fereastră, şi l-a tras înăuntru şi i-a anunţat:

— E doar o gârlă peste care trebuie să sărim. Toată lumea părea satisfăcută de explicaţie, deşi Alice

era puţin neliniştită de ideea că trenul urma să execute o săritură. „Oricum, înseamnă că o să intrăm în cel de-Al Patrulea Câmp, ceea ce e o uşurare”, şi-a spus ea. Un moment mai târziu a simţit că vagonul se ridică în aer şi, speriată, s-a prins de primul lucru care i-a venit la îndemână, şi anume de

barba Ţapului.

Dar în momentul când a atins-o, barba a părut să i se topească în mână şi Alice s-a trezit şezând liniştită sub un copac – în timp ce Ţânţarul (căci gâza cu care discutase era un Ţânţar) se legăna pe o rămurică, chiar deasupra capului ei, şi îi făcea vânt cu aripile.

Fără îndoială, era un Ţânţar imens: „aproape cât un pui", a apreciat Alice. Totuşi, după ce purtaseră o conversaţie atât de lungă, nu se temea de el.

— …vasăzică vrei să spui că nu-ţi plac *toate* insectele? şi-a urmat Ţânţarul ideea, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Îmi plac atunci când pot să vorbească, a răspuns Alice. Acolo de unde vin eu, nici o insectă nu vorbeşte.

— Care gen de insecte te bucură acolo de unde vii tu?

— Insectele nu mă bucură deloc, mai curând mi-e teamă de ele, mai ales de cele mari. Dar îţi pot spune numele unora dintre ele.

— Răspund la numele lor? a întrebat Ţânţarul cu indiferenţă.

— N-am observat vreodată să răspundă.

— Atunci la ce folosesc numele dacă nu răspund la ele?

— *Lor,* numele nu le folosesc la nimic, dar bănuiesc că sunt folositoare pentru oamenii care le-au numit. De altfel, de ce au toate lucrurile un nume?

— N-aş putea spune, a răspuns Ţânţarul. În adâncurile pădurii ăsteia, lucrurile nu mai au nume – oricum, înşiră-mi lista gâzelor, deşi e o pierdere de timp.

— Bine, avem Musca-de-Cal, a început Alice numărând pe degete.

— Bun, în tufişul de acolo, dacă te uiţi bine, ai să vezi Musca-de-Cal-de-Lemn. E făcută toată din lemn, şi se dă huţa

de pe o ramură pe alta.

— Şi cu ce se hrăneşte? a întrebat Alice, curioasă.

— Cu sevă şi rumeguş.

Alice a examinat cu mare interes Musca-de-Cal-de-Lemn şi a ajuns la concluzia că fusese proaspăt vopsită, arăta foarte lucioasă şi lipicioasă. A mers mai departe:

— Pe urmă avem libelula.

— Uită-te pe creanga de deasupra capului tău şi ai să vezi Libelula-Pofticioasă. Are trupul din budincă cu stafide, aripile din frunze de dafin, iar capul e o stafidă flambată în coniac.

— Şi cu ce se hrăneşte? a repetat Alice întrebarea.

— Orez cu lapte şi stafide, şi pateuri cu carne. Şi îşi face cuibul într-o cutie de cadou de Crăciun.

— Şi mai e fluturele, a continuat Alice, după ce a studiat atent gâza cu capul în flăcări şi şi-a spus în sinea ei: „Mă întreb dacă insectele sunt atât de atrase de lumina lumânărilor pentru că visează să devină şi ele Libelule-Pofticioase.

— La picioarele tale se târăşte (Alice şi-a retras picioarele, alarmată) un Fluture cu Fluiere. Trupul e un tub cu găuri şi aripile sunt note muzicale.

— Şi cu ce se hrăneşte?

— Cu ceai cu lapte.

Mintea lui Alice a prevăzut o nouă dificultate:

— Şi dacă nu găseşte?

— Atunci moare, desigur.

— E un lucru care ăstora cu muzica li se poate întâmpla des, a observat, ea îngândurată.

— Se întâmplă mereu.

După acest răspuns, Alice a rămas tăcută preţ de un

minut sau două, meditând. Ţânţarul s-a amuzat între timp, zumzăind în jurul capului ei; în cele din urmă, s-a aşezat din nou şi a întrebat-o:

— Bănuiesc că nu doreşti să-ţi pierzi numele?

— Nu, deloc, a răspuns Alice, puţin neliniştită.

— Şi totuşi, a urmat Ţânţarul pe un ton nepăsător, gândeşte-te ce convenabil ar fi dacă te-ai întoarce acasă fără nume. De pildă, dacă profesoara ta ar vrea să te cheme la lecţii, ţi-ar striga: „Vino aici…" şi ar trebui să se întrerupă pentru că nu ar putea să adauge nici un nume; şi, desigur, întrucât nu ţi s-a adresat ţie, n-ai fi obligată să te duci la lecţii.

— Aşa ceva cu siguranţă nu s-ar putea întâmpla. Profesoarei mele nici nu i-ar trece prin cap să mă scutească de lecţii pentru atâta lucru. Dacă nu şi-ar aminti numele meu, mi-ar spune: „Domnişoară (aşa cum îmi spun şi servitorii), te rog ia loc."

— Deci, n-ar fi lecţii deloc. Adică, ioc. Ei, a fost o glumă. Aş fi vrut s-o faci tu.

— De ce-ai fi vrut s-o fac *eu?* E o glumă foarte proastă. Dar Ţânţarul s-a resemnat să ofteze adânc şi două lacrimi i s-au prelins pe obraji.

— N-ar trebui să mai faci glume, dacă îţi produc asemenea suferinţă.

După aceea a urmat un alt suspin melancolic, dar de astă dată, bietul Ţânţar părea să-şi fi suspinat şi sufletul din el, deoarece, când Alice şi-a înălţat privirea, nu a mai văzut nimic pe rămurica de deasupra capului ei şi, cum începuse să i se facă rece de atâta stat locului, nemişcată, s-a ridicat şi a plecat.

În scurt timp a ajuns la un luminiş, mărginit în fiecare parte de câte o pădure: arătau mult mai întunecoase decât

pădurea în care se găsise ea de curând, şi pe Alice n-o prea trăgea inima să intre. Totuşi, după ce a mai chibzuit puţin, a luat hotărârea să-şi continue drumul „că doar nu vreau să mă întorc înapoi", şi-a spus în gând, şi acesta era singurul drum spre cel de-Al Optulea Câmp.

„Asta trebuie să fie pădurea în care lucrurile nu au nume", s-a gândit Alice. Mă întreb ce o să se întâmple cu numele meu după ce o să intru în ea? Nu mi-ar plăcea să-l pierd de tot, pentru că atunci ar trebui să mi se dea alt nume şi, mai mult ca sigur, ar fi unul urât. Dar cel mai amuzant ar fi să încerc să găsesc creatura care s-a ales cu vechiul meu nume. Asta-i ca în anunţurile acelea când oamenii pierd un câine: *«Răspunde la numele Rex, are o zgardă de metal…»* – imaginaţi-vă să te adresezi fiecărei fiinţe pe care o întâlneşti spunându-i *Alice,* până când una dintre ele o să-ţi răspundă. Şi dacă are minte, n-o să-ţi răspundă deloc."

A mai hoinărit puţin până când a ajuns la pădure: era un codru foarte rece şi neguros. „Oricum, şi-a făcut Alice curaj când a intrat pe sub copaci, e o mare uşurare ca după ce am fost atât de înfierbântată, să pătrund acum în… în… în ce?" Era surprinsă că nu putea găsi cuvântul „Vreau să spun, să pătrund… sub… sub *asta,* ştii!" – şi a pus mâna pe trunchiul unui copac. Cum se cheamă ăsta? Cred că nu are un nume – ce mai, cu siguranţă că nu are."

A rămas tăcută câteva clipe, cugetând adânc, apoi, brusc, a reînceput: „Va să zică, până la urmă *s-a întâmplat* într-adevăr. Şi acum, cine sunt eu? O să-mi amintesc, dacă o să fiu în stare. Sunt hotărâtă să-mi aduc aminte!" Dar hotărârea nu o ajuta prea mult, şi tot ce şi-a putut aminti, după multă străduinţă, a fost: „L, *ştiu* că numele meu începe cu L."

În clipa aceea a trecut pe lângă ea un Cerb; a privit-o pe

Alice cu ochii lui mari, blânzi, şi nu părea deloc speriat.

— Vino aici! Vino aici! l-a chemat Alice, întinzând mâna ca să-l mângâie; dar Cerbul s-a dat câţiva paşi înapoi, şi a continuat s-o privească.

— Cum te cheamă? a întrebat-o în cele din urmă. Avea un glas dulce, catifelat.

„Aş vrea şi eu să ştiu", i-a răspuns Alice în gând. Dar cu voce tare, a rostit cu tristeţe:

— Momentan, în nici un fel.

— Nu se poate; mai gândeşte-te! Alice s-a mai gândit, dar degeaba.

— Te rog, vrei să-mi spui cum te cheamă pe *tine?* l-a întrebat cu sfială. S-ar putea ca asta să mă ajute să-mi amintesc.

— Îţi spun, dacă vii cu mine puţin mai departe. *Aici,* în locul ăsta, nu-mi pot aminti.

Aşa că s-au adâncit împreună în pădure; Alice înconjurase cu braţul grumazul mătăsos al Cerbului; şi au mers aşa până au ajuns la un alt luminiş, unde Cerbul a executat un salt brusc în aer, scuturându-se de îmbrăţişarea lui Alice.

— Eu sunt un Cerb! a strigat cu încântare. Şi, vai de mine, tu eşti un pui de om.

O undă de spaimă i-a umbrit ochii frumoşi şi, într-o clipă, a fugit în mare viteză. Alice a rămas locului, privind după el, gata să plângă de mâhnire că pierduse un tovarăş de drum atât de drag.

„În orice caz, acum îmi ştiu şi eu numele, ceea ce e o *mare* uşurare. Alice – Alice – de astă dată n-am să-l mai uit. Şi acum, mă întreb care dintre aceste două indicatoare îmi arată drumul de urmat?" Nu era o întrebare prea grea,

pentru că prin pădure nu trecea decât un singur drum, şi cele două indicatoare arătau spre el. „O să decid când drumul o să se bifurce şi indicatoarele or să arate direcţii diferite”, şi-a spus Alice.

Dar aşa ceva nu părea să se întâmple prea curând. A străbătut cale lungă dar, ori de câte ori drumurile se despărţeau, apăreau două indicatoare care arătau aceeaşi direcţie; pe unul scria: SPRE LOCUINŢA LUI TANDA, şi pe celălalt: SPRE LOCUINŢA LUI MANDA.

„Cred, şi-a spus Alice, că amândoi locuiesc în *aceeaşi* casă. Cum de nu m-am gândit la asta până acum? Dar nu pot să rămân mult la ei. Am să-i vizitez doar ca să le spun: «Ce mai faceţi?» şi să-i întreb cum pot ieşi din pădure. Vai, de-aş putea ajunge la cel de-Al Optulea Câmp înainte de se întuneca.”

Şi a mers aşa înainte, întreţinându-se cu ea singură, până când, la o cotitură, a dat peste doi omuleţi dolofani; o întâlnire atât de bruscă, încât Alice a tresărit puternic şi s-a dat înapoi, pentru ca după o clipă să-şi recapete stăpânirea de sine, convinsă că ei erau cei doi fraţi.

IV.CE MI-E TANDA, CE MI-E MANDA?

Stăteau sub un copac, fiecare dintre ei înconjurând cu braţul gâtul celuilalt, şi Alice a ştiut imediat care-i unul şi care-i altul pentru că pe gulerul unuia era brodat TAN şi pe gulerul celuilalt era brodat MAN. „Presupun că pe spatele gulerelor scrie „DA”, şi-a spus Alice.

Amândoi stăteau atât de nemişcaţi, încât Alice aproape a uitat că erau oameni vii, şi tocmai dădea să treacă în spatele lor, să vadă dacă într-adevăr scria „DA”, când a speriat-o o voce care venea dinspre TAN.

— Dacă ai impresia că suntem statui de ceară, a spus vocea, să ştii că trebuie să plăteşti intrarea. Nu poţi admira pe gratis statuile de ceară. Nicidecum!

— Dimpotrivnic, a adăugat cel cu însemnul MAN; şi dacă ai impresia că suntem oameni vii, atunci trebuie să ne vorbeşti.

— Vă rog să mă scuzaţi, a fost tot ce a găsit Alice să răspundă, pentru că versurile vechiului cântecel îi răsunau în cap ca ticăitul unui ceasornic, şi abia de se putea reţine să le spună cu glas tare:

Cei doi Fraţi Tanda şi Manda
S-au prins într-o încăierare
Căci Tanda îl acuza pe Manda
Că i-a distrus o pârâitoare.

Dar o cioară fioroasă peste ei s-a lăsat
Din smoala iadului ruptă
Şi eroii noştri aşa de rău s-au speriat,
Că au uitat de luptă.

— Ştiu la ce te gândeşti, a spus Tanda, dar nu-i aşa, nicidecum.

— *Dimpotrivnic*, a întărit Manda, dac-ar fi fost aşa, ar fi putut să fie; şi dac-ar fi fost aşa, aşa ar fi fost; dar cum nu a fost aşa, nu aşa a fost. E logic.

— Mă întrebam, a răspuns Alice foarte politicos, care-i drumul cel mai bun pentru a ieşi din pădurea asta; în curând se întunecă. Vreţi să fiţi atât de amabili să-mi spuneţi?

Dar cei doi grăsani s-au mulţumit să se uite unul la celălalt şi să-şi rânjească.

Semănau atât de mult cu doi şcolari rotofei, încât Alice nu s-a putut reţine să arate cu degetul spre Tanda şi să spună:

— Răspunde primul elev!

— Nicidecum! a strigat Tanda energic, şi şi-a închis gura cu un pocnet.

— Celălalt elev! a cerut Alice, întorcându-se spre Manda, deşi era convinsă că n-o să spună decât

„Dimpotrivnic”!

Şi aşa a şi spus.

— Ai pornit cu stângul, a observat Tanda. Primul lucru pe care-l faci când vii undeva în vizită este să întrebi: „Ce mai faceţi?” şi să dai mâna cu gazdele.

La acest punct, cei doi fraţi s-au îmbrăţişat şi apoi au întins câte o mână spre Alice, ca să le-o strângă.

Alice n-ar fi dorit să dea mâna cu vreunul dintre ei, de teamă să nu-l jignească pe celălalt; şi ca să evite o asemenea dificultate, a prins în mâinile ei ambele lor mâini deodată; o clipă mai târziu, toţi trei dansau în cerc. Ceea ce părea firesc (şi-a adus aminte ea mai târziu), şi nici n-a fost surprinsă când a auzit o muzică: părea să vină din copacul sub care încinseseră hora (din cât îşi dădea ea seama), şi anume de la ramurile care se frecau una de cealaltă, ca nişte viori cu fiori.

— Era foarte amuzant (avea să aprecieze Alice mai târziu, când i-a povestit surorii sale toată tărăşenia), când m-am trezit cântând *Dansăm în jurul dudului.* Nu ştiu când am început să cânt, dar aveam senzaţia că de multă vreme tot cântam.

Ceilalţi doi dansatori erau prea durdulii şi au obosit repede:

— Patru tururi ajung pentru un dans, a gâfâit Tanda, şi s-au desprins din joc la fel de repede cum se prinseseră; în aceeaşi clipă a încetat şi muzica.

După aceea, au dat drumul mâinilor lui Alice şi au rămas amândoi cu ochii la ea; a urmat o pauză cam neplăcută, pentru că Alice nu ştia cum să înceapă o conversaţie cu doi oameni cu care tocmai dansase. „Nu merge să-i întreb acum «Ce mai faceţi?» Ăsta-i un moment depăşit”, şi-a spus în gând.

— Sper că nu sunteţi prea obosiţi? a întrebat în cele

din urmă.

— Nicidecum. Mulţumesc de întrebare, a răspuns Tanda.

— *Foarte* îndatorat, a adăugat şi Manda. Eşti amatoare de poezie?

— Da, îmi plac mult… *unele* poezii, a răspuns Alice, cu oarecare reţinere. Sunteţi buni să-mi spuneţi care drum mă scoate din pădure?

— Ce să-i recit? a întrebat Manda, uitându-se cu o privire solemnă la Tanda şi neţinând seama de cererea lui Alice.

— *Morsa şi Dulgherul,* e cea mai lungă, a răspuns Tanda, strângându-l cu afecţiune în braţe pe fratele său.

Manda a început pe loc:

Pe mare soarele-n amiază… Alice a cutezat să-l întrerupă:

— Dacă-i foarte lungă, a intervenit ea cât mai politicos cu putinţă, n-aţi vrea să-mi spuneţi mai întâi care drum…

Manda a zâmbit cu blândeţe şi a luat-o de la capăt:

Pe mare soarele-n amiază
Cu toată forţa strălucea
El îşi dădea toată silinţa
Şi valurile netezea
Era ciudat cum nu se poate
Că se făcuse miez de noapte.
Iar luna lumina ursuză
Gândind, ce cată soarele acum
Doar ziua s-a-ncheiat demult
Să-şi vadă soarele de drum.
E bădăran, orice s-ar zice,
Petrecerea vrea să ne-o strice.
Şi udă era marea, udă

Nisipul, ah, uscat de tot
Chiar nici un nor nu se vedea
Pe boltă sau la orizont
Priveai zadarnic cerul, era gol,
Nu se-arăta nici pasăre, nici stol.
Iar Morsa și Dulgherul, ei
Se tot plimbau pe-aproape
Plângeau în hohote nisip
Șuvoaie de sub pleoape.
„De s-ar mai curăța pe-aci
Salut am zice – și merci."
„Șapte fete, șapte mopuri
De-ar trece la curățat
Crezi tu că ele, întrebă Morsa
Chiar ar putea face curat?"
„Nu cred" zice dulgherul cu voce tristă
Și vărsă o lacrimă în batistă.

„Voi, stridii, veniți cu noi la plimbare!"
Le invită Morsa politicos.
„O plăcută petrecere vă prezic
La țărmul mării cel spumos:
Putem lua doar patru cu noi.
Să ne ținem de mâini doi câte doi.
Baba stridie-l privi printre gene
Dar nu scoase nici un cuvânt.
Le făcu, șireată, cu ochiul,
Clătinând din creștetu-i cărunt –
Ea n-a vrut, adică, să părăsească
Cetatea stridiilor împărătească.
Dar patru mici stridii s-au și repezit
Să profite de acest prilej:

Haine periate, feţe spălate
Pantofii daţi cu negru şi bej –
Curios lucru, pantofii cum îi purtau
Când nici un fel de picioare n-aveau.
Le-au urmat încă patru stridii
Şi altele, patru, fuga după ele,
Se rostogoleau pe rând pe rând
În valuri mari şi vălurele,
Năvăleau prin spume mii şi sute
Grămadă la mal, pe nisipuri ude.
Iar Morsa noastră cu dulgherul
Au mers ce-au mers pe lângă apă
Au stat pe-un bolovan, într-un târziu,
O piatră nu prea mică, să-i încapă:
Iar stridioarele s-au înşirat
Pe lângă ei, la aşteptat.

„De-acum e timpul" zise Morsa
„De lucruri multe ca să discutăm:
Pantofi, vapoare, ceară de albine,
Sau verze – şi de regi să întrebăm,
Şi despre mare, de ce fierbe oare?
Sau are porcul aripi, ca să zboare?
„Dar aşteptaţi puţin ", strigară stridiile,
„Până să-ncepem adunarea
Fiindcă uite, suntem grase toate
Iar unele ne-am şi pierdut suflarea!"
Atunci zise dulgherul „Nu e grabă!"
Şi ele-au apreciat că e om de treabă.
„Ne trebuie o pâine ", vorbi şi Morsa,
„Altfel nu mai e nevoie de nimic:
Doar piper un strop şi-oţet alături

Să adăugăm câte un pic –
Dragi stridii, de nu e cu supărare
Putem să trecem la mâncare."
„Dar nu să ne mâncaţi pe noi!" strigară ele
Făcându-se la faţă cam albastre.
„După atâta curte şi drăgălăşenii
Nu s-ar potrivi la rangurile noastre!"
Şi zise Morsa „Superbă noapte, nu-i aşa?
Cred că aveţi ce admira.
Frumos din partea voastră să veniţi!
Şi fiecare, vai, atâta de drăguţă".
Dulgherul nu zise nimic, ci doar
„Taie-o felie, domne, mai lunguţă:
De n-ai fi surd, ar fi cu mult mai bine –
N-ar mai trebui să strig mereu la tine!"

„E ruşine pur şi simplu ", zise Morsa
Să ne batem joc în aşa hal,
Şi-acuma zici – bal să fie, dacă-i bal!"
Rosti dulgherul rar şi tacticos
„Untul e-ntins cu mult prea gros!"
„Eu plâng pentru voi", spuse Morsa:
„Am cea mai profundă compasiune."
Şi-astfel, cu suspine el le alese
Pe cele mai ample ca dimensiune,
Ţinând la faţă batista mare
În care-aduna lacrimi amare.
„Voi stridii, stridii", observă dulgherul,
Aţi făcut o călătorie de vis!
De-acum ne întoarcem acasă?
N-a răspuns nimeni, nici măcar „pis"
Aşa se spune c-a fost – tot ce se poate!

Dacă ei le mâncaseră pe toate!

— Morsa mi-e mai simpatică, a comentat Alice, pentru că, totuşi, îi era puţin milă de stridii.

— Dar ea a înfulecat mai multe stridii decât Dulgherul, a corectat-o Manda. Şi-a pus batista în faţă, pentru ca Dulgherul să nu poată număra stridiile pe care le-a hăpăit.

— Ce josnic! a comentat Alice, indignată. Atunci mi-e mai simpatic Dulgherul – dacă a mâncat mai puţine stridii decât Morsa.

— Dar şi el a mâncat câte i-au încăput în burtă, a protestat Tanda.

Se vedea pusă în faţa unei adevărate dileme. După o pauză, Alice a reînceput:

— Mă rog, *amândoi* sunt nişte personaje antipatice… Şi-a curmat vorba, uşor alarmată pentru că se auzea un zgomot ca un pufăit puternic de locomotivă, un vâjâit care venea din pădure, deşi, se temea Alice, era mai probabil să fie o lighioană sălbatică decât o locomotivă.

— Există lei sau tigri pe aici? a întrebat timidă.

— Nu, ăsta e sforăitul Regelui Negru, a informat-o Manda.

— Vino să-l vezi! au strigat amândoi fraţii, şi fiecare dintre ei a luat câte o mână a lui Alice şi apoi au condus-o la locul unde dormea Regele Negru.

— Nu-i aşa că-i o privelişte *atrăgătoare?* a întrebat Tanda. Alice nu ar fi putut spune cu mâna pe inimă că aşa era.

Regele purta o bonetă de noapte, cu un ciucure lung, şi zăcea ghemuit, grămadă, sforăind zgomotos.

— O să sforăie şi sufletul din el, a comentat Tanda.

— Mă tem că o să răcească, aşa cum doarme pe iarba

umedă, a spus Alice, care era o fetiţă foarte grijulie.

— Acum visează, a explicat Manda, şi ce crezi tu că visează?

— Nimeni nu poate şti, a răspuns Alice.

— Cum să nu! Te visează pe *tine,* a exclamat Manda, bătând triumfător din palme. Şi dacă nu te-ar mai visa, unde crezi că ai fi?

— Aici unde sunt şi acum, bineînţeles.

— Da' de unde, a replicat Manda, pe un ton dispreţuitor. N-ai mai fi nicăieri. Tu nu eşti decât un soi de obiect făurit de visurile lui.

— Dacă Regele s-ar trezi, a adăugat Tanda, ai dispărea – ffft! – ca o lumânare.

— Nu-i cu putinţă! a exclamat Alice indignată. Şi dacă, într-adevăr, eu nu sunt decât un obiect făurit de visurile lui, atunci ce sunteţi *voi,* aş vrea să ştiu.

— Idem, a spus Tanda.

— Idem, idem, a spus Manda.

A strigat acest cuvânt atât de tare, încât Alice nu s-a putut împiedica să-i atragă atenţia:

— Sssst! Bagă de seamă, ai să-l trezeşti dacă faci atâta gălăgie.

— Nu-i cazul ca *tu* să vorbeşti despre trezirea sa, când nu eşti decât un obiect din visurile lui. Ştii foarte bine că nu eşti reală.

— Ba *sunt* reală! a ripostat Alice, şi a început să plângă.

— N-ai motiv să plângi, a replicat Manda.

— Dacă n-aş fi reală, a răspuns Alice râzând printre lacrimi, n-aş fi în stare să plâng, totul e atât de caraghios!

— Doar nu-ţi închipui că astea sunt lacrimi *reale?* a întrerupt-o Tanda cu dispreţ în glas.

„Ştiu bine că ăştia doi vorbesc numai aiureli, şi-a spus

Alice în sinea ei, şi e o prostie să plâng din cauza lor.” Aşa încât şi-a şters lacrimile, şi a continuat pe un ton cât mai vesel cu putinţă:

— În orice caz, ar fi bine să plec din pădurea asta, pentru că se întunecă din ce în ce mai tare. Credeţi că o să plouă?

Pe loc Tanda a deschis o umbrelă imensă deasupra capului său şi a fratelui său şi a privit în sus, în umbrelă:

— Nu, nu cred că o să plouă, a spus; cel puţin nu sub *asta:* nicidecum.

— Dar *afară* s-ar putea să plouă.

— S-ar putea – dacă are de gând să plouă, a adăugat Manda. Noi nu avem nici o obiecţie, Dimpotrivnic.

„Ce egoişti!” a gândit Alice, şi era pe punctul să spună „Noapte bună” şi să plece, când Tanda a sărit de sub umbrelă şi a prins-o de încheietura mâinii.

— Vezi chestia aceea? a întrebat cu o voce sugrumată de furie, în timp ce ochii i se făcuseră mari cât cepele şi i se îngălbeniseră.

Arăta cu un deget tremurător către un obiect mic, alb, care zăcea sub un copac.

— Nu-i decât o pârâitoare, o morişcă, a spus Alice, după ce a examinat atent micul obiect alb. Nu-i un şarpe cu clopoţei, a adăugat în grabă, gândind că omul se speriase. E o morişcă veche – veche şi stricată.

— Ştiu ce este! a răcnit Tanda bătând din picior cu sălbăticie şi smulgându-şi părul din cap. E stricată, bineînţeles!

I-a aruncat o privire lui Manda care imediat s-a aşezat pe jos şi a încercat să se ascundă sub umbrelă.

Alice şi-a pus mâna pe braţul lui Tanda şi a încercat să-l consoleze:

— Nu te necăji în halul ăsta pentru o morişcă veche.

— Dar *nu* e veche, a strigat Tanda mai furios ca oricând. E *nouă,* crede-mă – am cumpărat-o abia ieri, frumoasa mea MORIŞCĂ nouă!

Şi vocea i s-a ridicat până la ţipăt.

În tot acest timp Manda se străduia să închidă umbrela, cu el înăuntrul ei, ceea ce era un lucru atât de extraordinar, încât i-a abătut atenţia lui Alice de la fratele mânios. Manda n-a izbutit să închidă umbrela peste el şi, până la urmă, s-a rostogolit, înfăşurat în umbrelă, numai cu capul afară. Zăcea aşa, deschizându-şi şi închizându-şi gura şi ochii bulbucaţi – „semănând aidoma cu un peşte", a gândit Alice.

— Fireşte, eşti de acord să ne batem? a întrebat Tanda pe un ton mai calm.

— Cred că da, a răspuns celălalt, morocănos, târându-se afară din umbrelă; dar *ea* trebuie să ne ajute să ne echipăm, ştii bine.

Şi cei doi fraţi au intrat, mână în mână, în pădure, şi după un minut s-au întors cu braţele încărcate de felurite obiecte: perne, pături, covoraşe, feţe de masă, tacâmuri şi farfurii, găleţi de cărbuni.

— Sperăm că te pricepi să fixezi şi să legi curele şi şireturi, i s-a adresat Tanda lui Alice. Fiecare dintre obiectele astea trebuie să ne încapă, într-un fel sau altul.

Alice avea să povestească mai târziu că în viaţa ei n-a văzut asemenea învălmăşeală şi forfotă – felul în care cei doi se înghesuiau, şi cantitatea de lucruri în care se înfofoleau, şi bătaia de cap pe care i-au dat-o punând-o să încheie nasturi, să lege şireturi şi corzi – „Când or să fie gata, or să arate ca nişte baloturi de haine vechi, zău aşa", a gândit Alice, în timp ce căptuşea cu o pernă ceafa lui Manda – „ca nu cumva să-şi piardă capul pe câmpul de luptă."

— Ştii, a adăugat el cu gravitate, ăsta e unul dintre cele mai neplăcute lucruri care ţi se pot întâmpla într-o luptă: să te trezeşti cu capul tăiat.

Alice a izbucnit în râs, dar a izbutit să-şi transforme râsul într-un acces de tuse, ca să nu-l ofenseze.

— Sunt foarte palid? a întrebat Tanda când a venit la ea să-i fixeze coiful. (El îl *numea* coif, de fapt era o cratiţă.)

— Mă rog… da… *puţin,* l-a asigurat Alice cu amabilitate.

— În general, sunt foarte curajos, a continuat el cu voce scăzută; numai că azi, întâmplător, am o migrenă.

— Şi *eu* am o durere de dinţi, a intervenit Manda, care auzise conversaţia. Mi-e mult mai rău decât îţi este ţie.

— Atunci ar fi mai bine să nu vă luptaţi azi, i-a sfătuit Alice, gândind că e un prilej bun să-i împace.

— Puţin *trebuie* să ne luptăm, a replicat Tanda, dar nu ţin s-o lungim prea mult. Cât e ceasul acum?

Manda s-a uitat la ceas şi i-a răspuns:

— Patru şi jumătate.

— Hai să ne luptăm până la şase, şi pe urmă să ne ducem la masă, a propus Tanda.

— Foarte bine, a aprobat celălalt, cam ursuz; şi *ea* o să ne urmărească… numai să nu te apropii prea tare, a avertizat-o pe Alice, pentru că eu, când mă înfierbânt în luptă, dau în tot ce văd.

— Şi eu dau în tot ce-mi vine la mână, fie că văd sau nu, a adăugat Manda.

Alice a râs:

— Atunci cred că daţi foarte des în *copaci.* Tanda a privit în jur cu un zâmbet satisfăcut.

— Când o să încheiem noi lupta, nu cred că va mai sta vreun copac în picioare.

— Şi toate astea din pricina unei pârâitoare, a stăruit

Alice, sperând să-i facă să se simtă *măcar puţin* ruşinaţi că se luptă pentru un asemenea fleac.

— Nu m-aş fi supărat atât de amarnic dacă n-ar fi fost nou-nouţă, a subliniat Tanda.

„Aş vrea să apară fioroasa cioară” şi-a spus Alice în gând.

— Ştii, nu avem decât o singură spadă, i-a comunicat Tanda fratelui său. Dar tu poţi folosi umbrela – e la fel de ascuţită. Numai că trebuie să ne grăbim. E un întuneric de tăiat cu cuţitul.

— Ba e şi mai întuneric, a adăugat Manda.

Se întuneca atât de vertiginos, încât Alice s-a gândit că, probabil, se apropie o furtună.

— Ce nor negru deasupra capetelor noastre! a exclamat ea. Şi cu ce viteză se apropie! Cred că are aripi.

— E cioara! a strigat Tanda, cu panică în glas.

Şi cei doi fraţi au luat-o la sănătoasa şi într-o clipă nu mai era nici urmă de ei.

Alice a fugit în pădure şi s-a adăpostit sub un copac gros. „Nu mă poate ajunge aici, şi-a spus ea; e mult prea mare ca să se poată strecura printre copaci; dar aş vrea să nu-şi mai fâlfâie atâta aripile – stârneşte un adevărat uragan în pădure… uite că vântul a adus un şal, şalul cuiva!”

V.LÂNĂ ŞI APĂ

În timp ce discuta cu ea însăşi, Alice a luat şalul şi a început să caute persoana care-l pierduse; un moment mai târziu, a apărut Regina Albă, alergând nebuneşte prin pădure, cu ambele braţe larg desfăcute, de parcă zbura, iar Alice, plină de bun-simţ, a întâmpinat-o cu şalul.

— Mă bucur mult că s-a nimerit să fiu aici, i-a spus Alice, ajutând-o să-şi pună şalul.

Regina Albă se uita la ea într-un fel speriat şi neajutorat, şi continua să repete în şoaptă ceva care semăna cu „Pâine-cu-unt, pâine-cu-unt", iar Alice şi-a dat seama că, dacă ar urma să lege o conversaţie, ea ar fi fost singura care ar fi trebuit s-o poarte. Aşa încât a început cu sfială:

— Mă adresez Reginei Albe?

— Mă rog, da, dacă asta se numeşte a *dresa*, a răspuns Regina. Dar nu aşa văd eu dresajul.

Alice şi-a spus că nu are nici un rost să o contrarieze încă de la începutul conversaţiei, aşa încât i-a zâmbit şi i-a spus:

— Dacă Majestatea Voastră o să-mi arate cum trebuie să încep, eu o să fac tot ce-mi stă în putinţă.

— Dar eu n-am nevoie de aşa ceva, a gemut biata Regină, în ultimele două ore m-am dres singură.

„Ar fi fost preferabil, a gândit Alice, să aibă pe cineva care s-o dreagă, pentru că arată oribil de şleampătă. Tot ce poartă pe ea e strâmb şi sucit, şi e toată plină de ace cu gămălie."

— Îmi daţi voie să vă aranjez eu şalul? a întrebat cu glas tare.

— Nu ştiu ce-i cu şalul ăsta, s-a plâns Regina pe un ton melancolic. Şi-a ieşit din fire, aşa cred. L-am prins în ace aici, l-am prins în ace dincoace, şi tot nu-i place.

— Nu poate sta drept, ştiţi, dacă-l prindeţi în ace doar într-o singură parte, a observat Alice, îndreptându-i şalul. Şi, aoleu, în ce hal e părul dumneavoastră.

— Mi-a rămas peria încâlcită în păr, a oftat Regina. Ieri mi-am pierdut tot aşa pieptănul.

Alice i-a scos cu grijă peria din păr şi s-a străduit să-i pună coafura în ordine.

— Uitaţi-vă, acum arătaţi mai bine, i-a spus, după ce i-a scos cea mai mare parte din acele cu gămălie. Dar ar trebui să aveţi o cameristă.

— Te angajez cu plăcere. Două pence pe săptămână şi o porţie de gem o dată la două zile.

Alice a izbucnit în râs şi i-a răspuns:

— Nu vreau să mă angajaţi pe *mine* – şi nu mă dau în vânt după gem.

— E un gem foarte bun, a asigurat-o Regina.

— O fi, dar oricum, n-am poftă de gem *azi.*

— Chiar dacă ai avea, nu ai căpăta, i-a replicat Regina. Regulamentul prevede: gem mâine şi gem ieri – dar niciodată *azi.*

— Dar, din când în când, trebuie să cadă şi „gem azi".

— Ba nu, a asigurat-o Regina. Gem la fiecare două zile; azi nu poate fi niciodată a doua zi.

— Nu vă înţeleg, a protestat Alice. Mă zăpăciţi teribil.

— Aşa se întâmplă când trăieşti de-a-ndăratelea, i-a răspuns Regina cu blândeţe; la început, ameţeşti…

— Să trăieşti de-a-ndăratelea! a repetat Alice mirată. Niciodată n-am auzit de aşa ceva.

— …dar e şi un mare avantaj când memoria îţi funcţionează şi înainte şi îndărăt.

— Memoria *mea* nu funcţionează decât într-o singură direcţie, a declarat Alice. Nu-mi pot aminti de lucruri care încă nu s-au întâmplat.

— Ai o memorie slabă dacă funcţionează numai în trecut.

— De ce fel de lucruri vă amintiţi cel mai bine? a îndrăznit Alice să întrebe.

— A, de lucrurile care s-au întâmplat peste două săptămâni, a răspuns Regina cu indiferenţă. Uite, de pildă, a continuat ea, lipindu-şi un plasture mare pe un deget: mesagerul Regelui. Acum e la închisoare, e pedepsit cu temniţa; şi procesul nu va avea loc decât miercurea viitoare; şi, desigur, delictul va avea loc după aceea.

— Şi dacă nu va săvârşi nici un delict?

— Atunci, cu atât mai bine, nu? a răspuns Regina înconjurându-şi degetul cu plasturele şi legându-l cu o panglicuţă.

Alice şi-a spus că ultima observaţie a Reginei nu putea

fi contestată:

— Firește că ar fi mai bine, a spus ea, dar ar fi și mai bine dacă n-ar fi pedepsit.

— Aici te înșeli, i-a atras atenția Regina. Ai fost vreodată pedepsită?

— Numai când am greșit.

— Și-a fost spre binele tău, sunt convinsă, a urmat Regina pe un ton triumfător.

— Da, dar *săvârșisem* faptele pentru care eram pedepsită. Asta-i deosebirea, a subliniat Alice.

— Dar dacă nu le-ai fi săvârșit ar fi fost cu atât mai bine, a stăruit Regina. Mai bine, mai bine, mai bine! De câte ori rostea „bine" vocea ei devenea tot mai pițigăiată, până când a ajuns la un scheunat.

Alice era pe punctul de a rosti: „Undeva e o greșeală", când Regina a început să țipe cu atâta tărie, încât a trebuit să-și lase fraza nerostită.

— Oh, oh, oh! striga ea, scuturându-și mâna, de parcă ar fi vrut să o mute din loc. Îmi sângerează degetul! Oh, oh, oh!

Țipătul semăna întocmai cu șuieratul unei locomotive și Alice s-a văzut nevoită să-și astupe urechile cu palmele.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat de îndată ce și-a putut face vocea auzită. V-ați înțepat la deget?

— Încă nu m-am înțepat, a răspuns Regina, dar o să mă înțep în curând.

— Când credeți că o să se întâmple? a întrebat Alice, simțind că o pufnește râsul.

— Când o să-mi prind din nou șalul, a gemut biata Regină; o să se desfacă broșa, oh! oh!

În timp ce se lamenta, broșa s-a deschis și Regina a încercat, brutal, să o prindă la loc.

— Fiţi atentă! O ţineţi pe dos! a strigat Alice.

Alice a dat să apuce broşa, dar era prea târziu: acul alunecase şi înţepase rău degetul Reginei.

— De asta mi-a curs sângele ăsta pe care-l vezi, i-a spus Regina zâmbind. Acum înţelegi cum se petrec lucrurile aici?

— Dar de ce nu ţipaţi acum, când v-aţi înţepat? a întrebat Alice, pregătindu-se să-şi astupe iar urechile cu palmele.

— Cum aşa, doar am ţipat cât a fost nevoie. Ce rost ar avea să repet?

Începuse să fie iar lumină în pădure.

— Se vede că cioara a plecat, a presupus Alice. Ce bine îmi pare că am scăpat de ea. Avusesem impresia că s-a lăsat noaptea.

— Ce n-aş da să reuşesc şi *eu* să-mi pară bine de ceva! a oftat Regina. Numai că nu pot să-mi amintesc niciodată regula. Probabil că eşti foarte fericită că locuieşti în pădurea asta unde poate să-ţi pară bine ori de câte ori ai chef.

— Numai că mă simt atât de singură aici! s-a plâns Alice cu un glas melancolic.

Şi la gândul singurătăţii ei, două lacrimi mari i s-au prelins pe obraji.

— Vai, nu te lăsa copleşită de tristeţe! a strigat sărmana Regină, frământându-şi mâinile de deznădejde. Gândeşte-te ce fetiţă mare eşti. Gândeşte-te ce drum nesfârşit ai făcut tu! Gândeşte-te la cât e ceasul. Gândeşte-te la orice vrei, dar nu mai plânge! Alice nu s-a putut împiedica să râdă printre lacrimi.

— Poţi să-ţi stăpâneşti plânsul doar gândindu-te la unele lucruri?

— Aşa se procedează, i-a răspuns Regina cu un glas

hotărât. Pentru că, ştii, nimeni nu poate să facă două lucruri deodată. Hai să ne gândim, pentru început, la vârsta ta – câţi ani ai?

— Şapte ani şi jumătate, exact.

— Nu-i nevoie să adaugi „exact”. Te cred şi fără să spui „exact”. Acum să vedem dacă mă crezi *tu* pe mine. Eu am o sută unu ani, cinci luni şi o zi.

— Nu pot să cred! a exclamat Alice.

— Chiar nu poţi? a întrebat Regina pe un ton compătimitor. Mai încearcă o dată. Respiră adânc şi închide ochii.

— Degeaba încerc, a răspuns Alice râzând. Nimeni nu poate să creadă lucruri imposibile.

— Pentru că nu ai exersat. Când eu aveam vârsta ta, făceam zilnic câte o jumătate de oră de exerciţii. Uneori reuşeam să cred câte şase lucruri imposibile numai până la micul dejun. Uite, iar îmi cade şalul.

În timp ce vorbea, broşa i se deschisese din nou şi o rafală bruscă de vânt îi desprinsese Reginei şalul şi-l zvârlise peste un pârâu. Regina şi-a desfăcut iarăşi larg braţele şi a pornit să zboare după el, dar de astă dată a reuşit să-l ia singură.

— L-am apucat! a strigat triumfător. Acum ai să vezi cum îl prind singură în ace.

— Sper că degetul vă e mai bine? a întrebat Alice, în timp ce traversa micul pârâu în urma Reginei.

— O, mult mai bine! a strigat Regina, vocea ridicându-i-se până la un strigăt, în timp ce vorbea. Mult mai biii-ne. Mai bi-i-i-ne! Bi-i-i-i-ne! Bi-ne-e-e!

Ultimul cuvânt s-a terminat cu un behăit prelung, atât de asemănător cu cel al unei oi, încât Alice a tresărit.

S-a uitat la Regină, care părea să se fi înveşmântat

subit în lână. Alice s-a frecat la ochi şi a privit-o din nou. Nu-şi putea da deloc seama ce anume se întâmplase. Se găsea acum într-o prăvălie? Aşa să fi fost? Şi de cealaltă parte a tejghelei stătea, într-adevăr, o oaie? Oricât îşi freca ochii, tot nu putea să se dumirească: se găsea într-o prăvălioară, o dugheană întunecoasă, stătea cu coatele rezemate de tejghea, şi în faţa ei, tolănită într-un jilţ, era o Oaie bătrână care tricota şi care, din când în când, ridica ochii de pe împletitură şi se uita la ea prin nişte ochelari mari.

— Ce doreşti să cumperi? a întrebat-o în cele din urmă Oaia, ridicându-şi din nou ochii de pe împletitură.

— Încă nu *prea* ştiu, a răspuns Alice. Aş vrea mai întâi să mă uit în jur, dacă îmi daţi voie.

— Poţi să te uiţi în faţă, poţi să te uiţi într-o parte şi în alta dacă vrei, dar *în jur* nu te poţi uita decât dacă ai ochi la spate.

Dar, după cum se ştie, Alice nu avea ochi la spate; aşa că a trebuit să se întoarcă, pentru a se putea uita la toate rafturile din jur.

Prăvălia părea înţesată de tot felul de obiecte curioase – dar partea cea mai bizară era că, ori de câte ori Alice se uita cu atenţie la un raft ca să poată vedea ce conţine, raftul respectiv se golea automat, deşi celelalte rafturi păreau supraîncărcate.

— Aici, lucrurile zboară, a spus în cele din urmă, cu un glas plângăreţ, după ce petrecuse vreo două minute examinând în zadar un obiect mare, strălucitor, care ba părea o păpuşă, ba o cutie de lucru de mână şi care, de câte ori îl privea, apărea spontan în raftul alăturat celui pe care-l studia. Şi lucrul cel mai ciudat, a continuat Alice… dar las' că-ţi spun eu ceva, a adăugat, întrerupându-se singură în

momentul în care i-a venit o nouă idee: o să urmăresc obiectul până în raftul cel mai de sus. Doar n-o să treacă prin tavan.

Dar şi acest plan a dat greş: „obiectul” a trecut prin tavan, în felul cel mai firesc posibil, de parcă ar fi fost deprins cu asemenea manevră.

— Eşti un copil sau un titirez? a întrebat Oaia, luându-şi o nouă pereche de andrele. Dacă te învârteşti atâta, mă faci să ameţesc.

Împletea acum cu paisprezece perechi de andrele în acelaşi timp, şi Alice nu s-a putut abţine să-şi exprime mirarea.

„Cum poate lucra cu atât de multe? s-a întrebat ea. Şi pe minut ce trece, seamănă tot mai mult cu un darac!”

— Ştii să vâsleşti? a întrebat-o Oaia, înmânându-i o pereche de andrele.

— Da, puţin, dar nu pe uscat… şi nu cu andrele… a început Alice să spună, când, deodată, andrelele din mâinile ei s-au prefăcut în vâsle şi s-a trezit, împreună cu Oaia, într-o bărcuţă care plutea între două maluri înalte; aşadar, nu-i rămânea altceva de făcut decât să vâslească.

— Pană! a strigat Oaia, luând o nouă pereche de andrele. Cuvântul nu părea să aştepte vreun răspuns, aşa încât Alice nu a spus nimic şi a tras de rame. Apa pe care pluteau avea o calitate foarte stranie, a gândit ea, văzând cum vâslele se împotmoleau tot mereu în ea şi nu puteau fi scoase la suprafaţă decât cu mare greutate.

— Pană! Pană! Vezi să nu faci o pană! a strigat din nou Oaia, luând noi andrele. Ai să prinzi îndată un crab.

„Un drăguţ de crab! şi-a spus Alice. Mi-ar face plăcere.”

— Nu m-ai auzit strigând „Pană”? s-a răţoit Oaia, luând un mănunchi întreg de andrele noi.

— Ba te-am auzit, ai repetat mereu şi foarte tare. Spune-mi, te rog, unde sunt crabii?

— În apă, desigur, a răspuns Oaia, înfigându-şi câteva andrele în păr, pentru că mâinile îi erau pline. Pană! spun.

— De ce repeţi atât de des cuvântul „Pană”? a întrebat iar Alice, uşor contrariată. Doar eu nu sunt o pasăre!

— Ba eşti, eşti o mică gâscă.

Alice s-a simţit oarecum ofensată, drept care, un minut sau două a încetat orice conversaţie, în timp ce barca plutea lin, uneori printre culcuşuri vâscoase de alge şi buruieni (care făceau ca vâslele să se împotmolească mai rău ca oricând), alteori pe sub copaci, dar mereu printre cele două maluri înalte, care se ridicau, ameninţătoare, deasupra capetelor lor.

— Ah, te rog, iată nişte papură parfumată! a strigat Alice plină de încântare. Vai ce frumoase e!

— În ce mă priveşte nu-i nevoie să spui „te rog”, a răspuns Oaia, fără să-şi ia ochii de la împletitură. Nu *eu* le-am pus acolo şi nu *eu* o să le iau de acolo.

— Nu… dar am vrut să spun… te rog, putem să ne oprim şi să culegem câteva pămătufuri? a insistat Alice. Dacă n-ai nimic împotrivă, să oprim barca pentru un minut

— Cum pot s-o opresc *eu!* Dacă *tu* te opreşti din vâslit, barca se va opri de la sine.

Aşadar, barca a fost lăsată să plutească după bunul ei plac, până când a intrat printre trestiile unduitoare. În acel moment, mânecile au fost suflecate cu grijă şi micile braţe au fost vârâte până la cot printre pămătufurile de papură, şi, un timp, Alice a uitat cu totul de Oaia bătrână şi de împletitura ei; s-a aplecat peste marginea bărcii, până ce vârfurile părului ei lung au atins apa, şi a cules, cu ochi strălucitori de bucurie, un pămătuf după altul.

„Sper ca barca să nu se răstoarne, şi-a spus în gând. Ah, uite ce frumos e pământuful acela! Numai că nu pot să ajung până la el.” Şi într-adevăr, părea o provocare („parcă o face dinadins”, şi-a spus Alice), pentru că, deşi culesese numeroase pământufuri decorative, pe măsură ce barca aluneca pe lângă ele, apărea mereu câte unul şi mai atrăgător, la care nu putea ajunge.

„Tot ce-i mai frumos e întotdeauna şi cel mai departe”, a gândit ea cu un suspin provocat de încăpăţânarea papurei parfumate de a creşte la asemenea depărtare; cu obrajii îmbujoraţi, cu părul şi mâinile muiate de picături de apă, s-a aşezat din nou pe locul ei şi a început să-şi aranjeze comorile culese.

Ce-i păsa ei în clipele acelea de faptul că papura începuse să se ofilească şi să-şi piardă mireasma şi frumuseţea; şi aceasta chiar din momentul în care o culesese? Ştiţi, până şi papura adevărată rezistă un timp foarte scurt – dar cea de faţă, fiind papură de vis, se topea ca zăpada în timp ce zăcea în mormane la picioarele ei – dar Alice nu şi-a dat seama, pentru că atenţia ei era atrasă de atâtea alte curiozităţi care-i dădeau de gândit. Nu înaintaseră prea mult, când una dintre lopeţi s-a înfipt în apa cleioasă şi a refuzat să mai iasă afară (aşa avea să povestească Alice mai târziu) şi, ca urmare, mânerul vâslei a lovit-o sub bărbie; în pofida micilor ţipete pe care le-a scos, biata Alice a fost răsturnată în nămeţii de papură.

În orice caz, nu s-a lovit deloc, şi curând s-a ridicat din nou; în tot acest timp, Oaia a tricotat de zor, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Ai prins un crab pe cinste, a remarcat Oaia când Alice s-a aşezat la locul ei, bucuroasă că se afla în barcă.

— Da? Eu nu l-am văzut, a spus ea, privind prudentă în

apa neagră. Tare aş fi vrut să nu-mi scape, mi-ar fi plăcut grozav să duc cu mine acasă un crab.

Dar Oaia s-a mulţumit să râdă dispreţuitor şi să-şi vadă înainte de împletitura ei.

— Sunt mulţi crabi pe aici? a întrebat-o Alice.

— Crabi şi tot felul de alte lucruri, i-a răspuns Oaia: ai de unde alege, numai să ştii ce vrei. Ei, ce doreşti să cumperi?

— Să cumpăr! a îngânat-o Alice pe un ton în care mirarea se îmbina cu spaima, pentru că barca şi vâslele şi apa pieriseră într-o clipă, şi acum se găsea din nou în prăvălioara întunecoasă.

— Aş dori să cumpăr un ou, dacă nu vă supăraţi, a răspuns ea timid. Cum le daţi?

— Cinci pence şi un sfert pentru unul, două pence pentru două, a răspuns Oaia.

— Cum, două ouă sunt mai ieftine decât unul? a întrebat Alice surprinsă, scoţându-şi punga.

— Numai că dacă cumperi două *trebuie* să le mănânci pe amândouă.

— Atunci o să iau unul singur, a hotărât Alice, punând banii pe tejghea.

„Pentru că s-ar putea să nu fie proaspete” şi-a spus în gând.

Oaia a luat banii şi i-a pus într-o cutie, după care a spus:

— Eu nu pun niciodată marfa în mâna clienţilor – nu se face – trebuie să ţi-l iei singură.

Spunând acestea, s-a dus în celălalt capăt al încăperii şi a aşezat oul în picioare pe un raft.

„Mă întreb *de ce* nu se face?” a gândit Alice, în timp ce-şi bâjbâia drumul printre mese şi scaune, pentru că în

fundul prăvăliei era foarte întuneric. „Oul pare să se îndepărteze pe măsură ce mă apropii de el. Ce-i ăsta, un scaun? Stai să văd. Vai de mine, are ramuri, zău aşa! Ce curios, să crească un copac într-o prăvălie! Şi uite, aici e şi o gârlă. E cea mai ciudată prăvălie pe care am văzut-o vreodată."

A înaintat, mirându-se tot mai mult la fiecare pas, pentru că din momentul în care se apropia de un lucru, acesta se prefăcea într-un copac; aşa încât se aştepta să se întâmple acelaşi lucru şi cu oul.

VI.OUŢ PITICUŢ

În orice caz, Oul se mărea şi se tot mărea şi căpăta o înfăţişare tot mai omenească; când s-a apropiat la câţiva metri de el, Alice a văzut că avea ochi, şi un nas şi, o gură; şi când a venit chiar lângă el, şi-a dat seama clar că era OUŢ PITICUŢ în persoană. „Nu poate fi altcineva, şi-a spus Alice. Sunt la fel de sigură că e el de parcă i-aş fi văzut numele scris pe chip!"

Într-adevăr ar fi putut să fie scris de o sută de ori pe faţa aceea enormă. Ouţ Piticuţ şedea cu picioarele încrucişate, ca un turc, în vârful unui zid înalt, atât de îngust, încât Alice se întreba cum de îşi poate menţine echilibrul. Şi cum ochii lui priveau neclintit în direcţia opusă, şi cum părea să nu se sinchisească deloc de prezenţa ei, Alice s-a întrebat dacă nu cumva era o figură împăiată.

— Dar arată exact ca un ou, a spus ea cu glas tare,

întinzând mâinile, gata să-l prindă, pentru că se aştepta să-l vadă căzând dintr-un moment în altul.

— E *foarte* aţâţător să ţi se spună că eşti un ou, a grăit Ouţ Piticuţ după o lungă tăcere, şi fără să se uite la Alice în timp ce vorbea.

— Eu am spus doar că *arătaţi* ca un ou, domnule, s-a scuzat Alice. Şi, ştiţi, unele ouă sunt foarte drăguţe, a adăugat, sperând ca observaţia ei să fie luată drept un compliment.

— Unii oameni n-au mai multă minte decât un bebeluş, a urmat Ouţ Piticuţ, tot fără să se uite la ea.

Alice nu ştia cum să răspundă la această afirmaţie; de fapt nu se putea spune că purtau o conversaţie, a gândit ea, pentru că el nu i s-a adresat direct nici un moment; şi de fapt, ultima lui remarcă fusese adresată unui copac – aşa încât stătea şi repeta pentru ea însăşi versurile cunoscutului cântecel:

Ouţ Piticuţ şedea cocoţat pe un zid
Deodată a căzut şi s-a prăbuşit în vid.
Toţi caii şi curtenii regali s-au luptat în zadar
Pe Ouţ Piticuţ să-l ridice la locul lui iar.

— Versul ăsta din urmă e prea lung, a adăugat Alice, aproape cu voce tare, uitând că Ouţ Piticuţ o aude.

— Nu mai pălăvrăgi cu tine însăţi, i-a spus Ouţ Piticuţ, uitându-se la ea pentru prima oară. Spune-mi cum te cheamă şi cu ce treburi ai venit pe aici.

— *Numele* meu e Alice, dar…

— Ce nume stupid! a întrerupt-o Ouţ Piticuţ nerăbdător. Ce vrea să însemne?

— Un nume *trebuie* să însemne ceva? a întrebat Alice

cu îndoială.

— Sigur că da, a răspuns Ouţ Piticuţ râzând: de exemplu, numele *meu* arată forma mea – şi e o formă frumoasă. Dar cu un nume ca al tău, poţi avea orice formă.

— De ce stai aici singur-singurel? a întrebat Alice încercând să evite o discuţie în contradictoriu.

— Pentru că nu mai stă nimeni alături de mine. Ce, credeai că n-am să pot răspunde la întrebarea asta? Ghicitoarea următoare!

— Nu crezi că ai fi mai în siguranţă dacă ai coborî pe pământ? a continuat Alice, fără intenţia de a-i spune o ghicitoare ci, pur şi simplu, din grija ei binevoitoare faţă de acea creatură ciudată. Zidul e *atât* de îngust!

— Ce ghicitori fantastice de uşoare îmi pui! Bineînţeles, nu cred că aş fi mai în siguranţă jos. Dacă ar *fi* să cad – ceea ce nu s-ar putea întâmpla, dar *dacă* aş cădea… La acest punct şi-a ţuguiat buzele şi şi-a luat o înfăţişare atât de solemnă şi de măreaţă, încât Alice a izbucnit în râs. *Dacă aş* cădea, a continuat el, *Regele mi-a făgăduit… cu propria lui gură…să…* să…

— Să-şi trimită toţi caii şi toţi oamenii, l-a întrerupt Alice, neprevăzătoare.

— Ei, asta nu-mi miroase bine! a izbucnit Ouţ Piticuţ într-un acces de furie. Înseamnă că ai ascultat la uşă… ai tras cu urechea pe după copaci… sau pe coşul casei… altfel n-aveai de unde să ştii.

— Nu-i adevărat, s-a apărat Alice cu blândeţe. Totul e scris într-o carte.

— A, bine! într-o *carte* se poate să fie scris, a urmat Ouţ Piticuţ mai calm. Se numeşte *Istoria Angliei,* aşa se numeşte cartea. Acum, uită-te bine la mine. Eu sunt cineva care a stat de vorbă cu Regele, ăsta sunt *eu;* poate că n-ai să mai cunoşti

niciodată un altul ca mine, şi ca să-ţi dovedesc că nu sunt îngâmfat, poţi să-mi strângi mâna. Şi a rânjit cu gura până la urechi, înclinându-se în faţă (gata-gata să cadă) şi oferindu-i lui Alice mâna lui. Alice l-a privit uşor îngrijorată când i-a luat mâna.

„Dacă mai zâmbeşte mult, şi-a spus ea, colţurile gurii s-ar putea să i se întâlnească în spate, la ceafă, şi atunci nu ştiu ce s-ar întâmpla cu capul lui! Mi-e teamă că s-ar putea să-i cadă."

— Da, toţi caii şi toţi oamenii Regelui, a continuat Ouţ Piticuţ, într-o clipă m-ar ridica de jos! Oricum, conversaţia asta se desfăşoară puţin prea repede: hai să ne întoarcem la penultima observaţie.

— Mă tem că nu mi-o mai amintesc, a răspuns Alice politicos.

— În cazul ăsta o luăm de la început, şi e rândul meu să aleg un subiect. („Vorbeşte de parcă am juca un joc" a gândit Alice.) De astă dată am să-ţi pun eu o întrebare. Câţi ani ai spus că ai?

Alice calculă puţin în minte şi spuse:

— Şapte ani şi şase luni.

— Fals! a exclamat Ouţ Piticuţ triumfător. N-ai suflat o vorbă despre vârsta ta.

— Am crezut că m-aţi întrebat „Câţi ani ai?" a explicat Alice.

— Dacă aş fi avut de gând să te întreb, te-aş fi întrebat, a pus-o el la punct.

Alice voia să evite o nouă discuţie în contradictoriu, aşa încât nu a răspuns nimic.

— Şapte ani şi şase luni, a repetat Ouţ Piticuţ gânditor. O vârstă incomodă. Dacă mi-ai fi cerut sfatul, ţi-aş fi spus: „Rămâi la şapte ani", dar acum e prea târziu.

— Eu nu cer nimănui sfatul în legătură cu felul în care cresc, a răspuns Alice indignată.

— Eşti prea mândră ca să ceri un sfat? Asemenea insinuare a sporit indignarea lui Alice.

— Vreau să spun că un om nu are cum să nu crească în vârstă.

— Unul, poate că nu. Dar doi ar putea. Cu un ajutor serios, cred că ai fi putut să te opreşti la şapte ani.

— Ce brâu frumos ai! a observat brusc Alice. („Se saturaseră amândoi de subiectul vârstei, a gândit Alice şi, dacă într-adevăr îşi alegeau subiectele fiecare pe rând, acum era rândul ei".) Sau, s-a corectat ea după o clipă de gândire, am vrut să spun că ai o cravată frumoasă, nu un brâu… te rog să mă scuzi, a adăugat disperată, pentru că Ouţ Piticuţ părea ofensat, şi Alice îşi reproşa că alesese acest subiect. („Dacă aş putea să-mi dau seama care-i la el gâtul şi care-i mijlocul" şi-a spus ea.)

Evident, Ouţ Piticuţ era foarte supărat, deşi n-a scos un cuvânt timp de un minut sau două. Şi când a vorbit, mai mult a mârâit:

— E un lucru *foarte supărător* să vezi o persoană care nu cunoaşte deosebirea dintre un brâu şi o cravată, a spus în cele din urmă.

— Ştiu că sunt foarte ignorantă, a răspuns Alice pe un ton atât de umil, încât Ouţ Piticuţ s-a mai îmbunat:

— E o cravată, fetiţo, şi încă una foarte frumoasă, aşa cum ai spus şi tu. Am primit-o cadou de la Regele şi Regina Albă. Înţelegi?

— Zău? s-a mirat Alice, bucuroasă că, până la urmă, alesese un subiect bun.

— Da, ei mi-au dat-o, a continuat Ouţ Piticuţ îngândurat, punându-şi un genunchi peste celălalt şi

înconjurându-l cu braţele, ei mi-au dat-o cadou pentru ziua mea de ne-naştere.

— Scuză-mă! a rostit Alice cu un aer uluit, convinsă că nu a înţeles bine.

— N-ai de ce să-ţi ceri scuze, nu m-ai jignit.

— Vreau să spun, ce înseamnă un dar pentru ziua de *ne-naştere?*

— Fireşte, un dar care ţi se face când nu e ziua ta de naştere.

Alice a rămas puţin pe gânduri.

— Eu prefer darurile făcute de ziua de naştere, a spus până la urmă.

— Habar n-ai ce vorbeşti! Câte zile sunt într-un an?

— Trei sute şaizeci şi cinci.

— Şi câte zile de naştere ai într-un an?

— Una.

— Dacă scazi una din trei sute şaizeci şi cinci, ce rămâne?

— Trei sute şaizeci şi patru, desigur. Ouţ Piticuţ nu părea prea sigur.

— Aş prefera să văd calculul ăsta scris pe hârtie.

Alice nu şi-a putut împiedica un zâmbet când şi-a scos caietul de note şi a făcut operaţia aritmetică:

365-
1
364

Ouţ Piticuţ a luat caietul şi l-a studiat atent.

— Pare un calcul corect, a început el.

— Dar ţii caietul pe dos, cu susul în jos.

— Ai dreptate, a răspuns vesel, când Alice i l-a întors.

Am văzut eu că arată cam fistichiu. Dar aşa cum spuneam, *pare* un calcul corect, deşi n-am timp acuma să-l verific şi deci, conform acestui calcul, există trei sute şaizeci şi patru de zile în care poţi căpăta daruri de ne-naştere.

— Aşa e!

— Şi o singură zi de daruri pentru ziua de naştere. Spre gloria ta.

— Nu înţeleg ce vrei să spui prin „glorie”. Ouţ Piticuţ a zâmbit dispreţuitor:

— Bineînţeles că nu înţelegi – până când n-am să-ţi explic. Am vrut să spun că ţi-am adus un argument zdrobitor.

— Dar „glorie” nu înseamnă un „argument zdrobitor”, a obiectat Alice.

— Când *eu* folosesc un cuvânt, a replicat Ouţ Piticuţ pe un ton înciudat, cuvântul acela înseamnă ceea ce vreau eu să însemne, nici mai mult, nici mai puţin.

— Se pune întrebarea dacă poţi da cuvintelor atâtea alte înţelesuri, a spus Alice.

— Se pune întrebarea care dintre înţelesuri e cel mai tare, a răspuns Ouţ Piticuţ.

Alice era atât de uimită, încât nu a putut scoate o vorbă; după câteva momente, Ouţ Piticuţ a reluat:

— Cuvintele au temperamentul lor, mai cu seamă, verbele – verbele sunt cele mai ţanţoşe; cu adjectivele poţi face ce vrei, sunt maleabile, dar cu verbele, nu – oricum, *eu* reuşesc să le mânuiesc pe toate. Impenetrabilitate! Asta am de spus.

— Eşti bun să-mi explici ce înseamnă asta?

— Ei, acum vorbeşti ca un copil cu minte la cap, i-a răspuns Ouţ Piticuţ cu o mutră satisfăcută. Prin „impenetrabilitate” am vrut să spun că am discutat destul

despre subiectul ăsta şi că n-ar strica să-mi spui ce ai de gând să faci în continuare, că doar n-ai să rămâi aici tot restul vieţii tale.

— Sunt cam multe înţelesuri pentru un singur cuvânt, a observat Alice pe un ton meditativ.

— Când fac un cuvânt să lucreze în plus, aşa ca ăsta, îi lăţesc ore suplimentare, a afirmat Ouţ Piticuţ.

— O! a exclamat Alice.

Era prea înmărmurită ca să mai poată adăuga ceva.

— Ar trebui să le vezi cum vin buluc la mine în serile de sâmbătă, a adăugat Ouţ Piticuţ, clătinându-şi capul dintr-o parte în alta; vin să-şi încaseze leafa, ştii.

(Alice nu a cutezat să-l întrebe cu cât le plătea; drept care, înţelegeţi dumneavoastră, nici eu nu pot să vă spun.)

— Domnule, pari foarte priceput în explicarea cuvintelor. Ai fi bun să-mi lămureşti înţelesul unui poem numit „Gângăveală”?

— Să-l auzim. Eu pot explica înţelesul tuturor poemelor care au fost inventate vreodată.

Aceste cuvinte erau foarte încurajatoare, aşa încât Alice a recitat primele versuri:

Era fierbirând şi burscii sprinlicioşii
Girau şi ferdeleau în plau
Amăruşori erau borogovioşii
Şi hasă raţii behfluiau

— Pentru început ajunge o singură strofa, a întrerupt-o Ouţ Piticuţ; oricum sunt cuvinte foarte grele. *Fierbirând* înseamnă ora patru după-amiază, când se pune la fiert mâncarea pentru cină.

— Asta înţeleg; şi, *prinlicioşi”!*

— Mă rog, *sprinlicioşi* înseamnă sprinteni şi lipicioşi. Sprinten înseamnă şi „activ”. Vezi, cuvântul e combinat – adică are două înţelesuri reunite într-un singur cuvânt.

— Acum înţeleg, a observat Alice. Şi ce sunt „burscii”?

— „Burscii” sunt un fel de viezuri – sau mai curând seamănă cu şopârlele – aş spune că arată ca un tirbuşon.

— Trebuie să fie nişte creaturi foarte stranii.

— Aşa şi sunt, a aprobat Ouţ Piticuţ; îşi fac cuiburile sub cadranele solare – şi se hrănesc cu brânză.

— Şi ce înseamnă „girau şi ferdeleau”?

— *Agira* înseamnă a te învârti ca un giroscop; a *ferdeli* vrea să spună a face găuri, ca un sfredel.

— Şi *plau* este spaţiul de iarbă din jurul cadranului solar, a ghicit Alice, surprinsă de propria ei ingeniozitate.

— Sigur că da. Se cheamă *plau* pentru că se întinde mult înaintea cadranului şi mult în spatele lui…

— Şi mult în dreapta, şi mult în stânga, a completat Alice.

— Exact. *Amăruşori* înseamnă „amărâţi” şi „uşurei” (vezi, alt cuvânt combinat). Iar un *borogovios* e o pasăre subţirică, şleampătă, cu pene dezordonate, ceva ca un măturoi viu.

— Şi *hasă raţii?* Scuză-mă că îţi dau atâta de furcă.

— Mă rog, un *raţ* e un soi de purcel verde, dar *hasă,* nu sunt prea sigur. S-ar putea să fie o prescurtare pentru „de acasă”, vrând să spună că au rătăcit drumul.

— Şi ce înseamnă *behfluiau?*

— A *behflui* e ceva între a behăi şi a fluiera, cu un soi de strănut la mijloc; cred că ai putea să auzi aşa ceva în pădurea de colo – şi dacă ai să-l auzi o dată, curiozitatea o să-ţi fie satisfăcută. Dar cine ţi-a recitat poezia asta atât de grea?

— Am citit-o într-o carte; dar am ascultat şi o poezie

ceva mai uşoară, recitată de Tanda şi Manda.

— A, în ce priveşte poezia, a continuat Ouţ Piticuţ, întinzând una din mâinile-i mari, pot să recit la fel de bine ca oricare altul, dacă-i vorba pe aşa…

— O, nu-i vorba pe aşa, s-a grăbit Alice să răspundă, sperând să-l împiedice să-şi dea drumul cu recitatul.

— Poezia pe care am s-o recit, a urmat el, fără să ţină seama de remarca ei, a fost scrisă, în întregime, pentru amuzamentul tău.

Alice şi-a spus că, în acest caz, e obligată s-o asculte, aşa încât s-a aşezat şi a spus „mulţumesc", pe un ton cam posac.

Iarna, când e pământul plin de nea,
Eu cânt s-o-ncânt pe draga mea

— …numai că eu nu cânt, a adăugat, în chip de explicaţie.

— Văd că nu cânţi.

— Dacă reuşeşti să *vezi* când cânt şi când nu, înseamnă că ai ochi mai buni decât ai mei, i-a răspuns Ouţ Piticuţ pe un ton sever.

Alice nu a răspuns nimic.

Primăvara când sunt codrii verzi
Eu explic, ca să-nţelegi ceea ce vezi

— Mulţumesc foarte mult, a replicat Alice.

Vara când zilele sunt foarte lungi
Înţelesul cântării tu poate-l ajungi.

Toamna, când frunzele cad, o mie
Tu ia pana, ia călimara – şi scrie.

— O să-l scriu dacă o să-l ţin minte; e atât de lung.

— Nu e necesar să faci observaţii de genul ăsta; sunt lipsite de noimă şi pe mine mă indispun.

Am trimis la peşti mesajul scris:
„Asta e ce vreau, asta am de zis.”

Peştişorii mi-au dat pe loc un răspuns
Din apele lor de nepătruns.
„Domnule, asta nu putem şi gata
Acuma, n-o să ne iei cu lopata.”

— Mă tem că nu prea înţeleg, a spus Alice.

— Mai departe devine mai uşor de înţeles.

Am trimis vorbă la ei, şi ei iar,
„Să nu vă căiţi, va fi vai şi-amar!”
Dar ce-au mai râs peştii şi s-au distrat,
„Doamne, tare mai eşti supărat!”
Le-am zis o dată, de două ori
Dar ei au rămas tot cu capul în nori.
Am luat ceaunul cel încăpător
Ca să trecem la pasul următor.
Inima îmi zburda, ca nebună,
Am umplut ceaunul la fântână.
Şi-apare unul care m-a informat
„Să ştii că toţi peştii sunt în pat.”
I-am zis verde-n faţă, fără ocol
„Unul câte unul am să ţi-i scol!”
I-am strigat în ureche, foarte clar
Să nu mai spună că n-are habar.

Când a rostit ultimul vers, vocea lui Ouţ Piticuţ a răsunat aproape ca un ţipăt, iar Alice a fost străbătută de un fior şi şi-a spus în gând: „Nu mi-ar plăcea să fiu mesagerul lui."

Dar el sta mândru şi grandoman
Zicând" Ce-mi urli, domne, în timpan?"
Era fălos, era mândru de parcă
Înghiţise bastonul: „Îi trezesc eu dacă –"
Şi am luat tirbuşonul de pe raft,

Personal am pornit, fiind supărat.
Dar când am găsit uşa-ncuiată,
Am tras de cheie, am izbit c-o lopată.
Uşa – de neclintit, am luat un par
Am răsucit clanţa, în forţă, dar –

A urmat o lungă pauză.

— Asta-i tot? a întrebat Alice cu oarecare fereală.

— Asta-i tot. La revedere, a răspuns. „O despărţire cam bruscă", a gândit ea, dar după o atitudine atât de categorică, trebuia să plece, ar fi fost lipsit de bun simţ să mai rămână. Aşa încât s-a ridicat şi i-a întins mâna.

— La revedere, până când ne vom întâlni din nou, a spus cu o veselie forţată în glas.

— Dacă ne-am întâlni din nou, nu te-aş recunoaşte, a răspuns Ouţ Piticuţ pe un ton nemulţumit, întinzându-i un deget ca să i-l strângă; arăţi aidoma, leit, cu toţi ceilalţi oameni.

— În general, oamenii se deosebesc după faţă, a

remarcat Alice.

— Tocmai de asta mă plâng şi eu. Faţa ta seamănă leit cu feţele tuturor celorlalţi: doi ochi (le-a marcat locul cu degetul în aer), nasul la mijloc, gura dedesubt. Toţi la fel. Ei, dac-ai avea doi ochi de aceeaşi parte a nasului, de pildă – sau gura în frunte – atunci te-aş putea deosebi.

— N-ar arăta prea atrăgător, a obiectat Alice.

— Aşteaptă până ai să încerci, a ripostat Ouţ Piticuţ.

Alice a mai aşteptat un minut, să vadă dacă mai spune ceva, dar cum nu şi-a mai deschis ochii şi nu i-a mai dat nici, o atenţie, i-a spus încă o dată „La revedere" şi, neprimind nici un răspuns, a plecat în tăcere; dar, în timp ce mergea, nu s-a putut împiedica să-şi spună: „Dintre toţi oamenii nesatisfăcători (a repetat adjectivul cu glas tare, pentru că-i făcea plăcere să rostească un cuvânt atât de lung), dintre toţi oamenii nesatisfăcători pe care i-am cunoscut vreodată…" nu a apucat să termine fraza pentru că în momentul acela o bufnitură puternică a zgâlţâit pădurea de la un capăt la altul.

VII.LEUL ŞI UNICORNUL

Un moment mai târziu a năvălit în pădure o oaste întreagă de soldaţi în plină şarjă, rânduiţi, la început, câte doi şi câte trei, pe urmă câte zece sau douăzeci într-un şir, iar la urmă în asemenea mulţimi învălmăşite, încât păreau să umple întregul codru. Alice s-a pitit după un copac, de teamă să nu fie călcată în picioare, şi i-a pândit din ascunzătoare.

Şi-a spus că în viaţa ei nu văzuse soldaţi atât de puţin siguri pe picioarele lor: mereu se poticneau şi se împiedicau ba de una, ba de alta şi, ori de câte ori se prăbuşea unul, cei din spate veneau tăvălug peste el; aşa încât, în scurt timp, pământul era acoperit cu maldăre de oameni căzuţi.

După ei au venit caii; cum aceştia aveau patru picioare, se descurcau mai bine decât pedestraşii; dar până şi ei se împiedicau din când în când; şi părea să existe o regulă: ori de câte ori se prăbuşea un cal, cădea pe loc şi călăreţul.

Harababura era din ce în ce mai mare şi Alice a fost foarte bucuroasă când a izbutit să iasă din pădure şi a nimerit într-un luminiş unde, ce să vezi? l-a găsit pe Regele Alb, aşezat pe jos, ocupat să scrie în caietul lui de memorii.

— I-am trimis pe toţi! a strigat Regele cu încântare când a văzut-o pe Alice. Draga mea, ai întâlnit cumva vreun soldat prin pădure?

— Da, cred că am întâlnit câteva mii.

— Patru mii două sute şapte, ăsta-i numărul exact, a informat-o Regele după ce a controlat în caiet. Caii nu am putut să-i trimit pe toţi, pentru că de doi dintre ei e nevoie la joc. Şi nici pe cei doi mesageri ai mei nu i-am trimis. Amândoi au plecat în oraş. Ia uită-te pe drum şi spune-mi dacă vezi pe vreunul din ei.

— Nimeni pe drum, l-a asigurat Alice.

— Ce n-aş da să am şi eu nişte ochi atât de buni! a spus Regele pe un ton iritat. Să fii în stare să-l vezi pe Nimeni! Şi încă de la distanţă! Eu, pe lumina asta, nu pot vedea decât oamenii reali.

Alice nu a dat atenţie cuvintelor lui, deoarece continua să scruteze drumul, cu mâna streaşină la ochi.

— Acum văd pe cineva, a exclamat în cele din urmă. Dar vine foarte încet – şi ce atitudini curioase are! (Pentru că Mesagerul sălta de ici-colo, se bâţâia, se răsucea dintr-o parte în alta ca un ţipar, cu braţele larg desfăcute, asemenea unor evantaie.)

— Deloc, a apreciat Regele. E un Mesager Anglo-Saxon şi astea sunt atitudini Anglo-Saxone. Procedează astfel când e hăbăuc. Îl cheamă Haigha. (Regele a pronunţat numele într-un fel care rima cu major.)

Alice nu s-a putut împiedica să înceapă jocul de-a literele:

— Îl iubesc pe iubitul meu cu un H, pentru că-i Harnic şi Hazos. Îl Hăituiesc cu un H pentru că-i Haimana şi Hidos, îl Hrănesc cu… cu… cu… Hribi şi sandvişuri cu Hrean. Numele lui e Haigha şi locuieşte în…

— Hambar, a răspuns Regele cu simplitate, fără să aibă habar că participă la un joc, în timp ce Alice se străduia să-şi amintească de numele unui oraş care începe cu H. Celălalt Mesager se numeşte Hatta, a informat-o Regele. E necesar să am *doi,* înţelegi – pentru du-te-vino. Unul se duce, celălalt vine.

— Îmi cer scuze…

— Nu-i cuviincios să ceri, i-a atras atenţia Regele.

— Voiam doar să spun că n-am înţeles de ce unul vine şi altul se duce.

— Ţi-am spus doar, a izbucnit Regele, enervat – trebuie să am *doi* – să-mi ducă şi să-mi aducă. Unul aduce, celălalt duce.

În acel moment a sosit Mesagerul: era mult prea istovit ca să poată rosti un cuvânt; nu era în stare decât să-şi fluture braţele şi să se schimonosească în fel şi chip în faţa sărmanului Rege.

— Domnişorica asta te iubeşte cu un H, i-a spus Regele, prezentându-i-o pe Alice în speranţa că va abate atenţia Mesagerului de la el însuşi – dar degeaba – atitudinile Anglo-Saxone deveneau tot mai accentuate în timp ce ochii mari ai Mesagerului se învârteau în orbite.

— Mă sperii, a strigat Regele. Simt că leşin – dă-mi un sandviş cu şuncă şi hrean.

Alice s-a amuzat văzându-l pe Mesager că deschide o traistă care-i atârna de gât şi scoate din ea un sandviş, pe care Regele l-a înfulecat cu lăcomie.

— Mai vreau unul! a cerut.

— Nu a mai rămas decât fân, l-a informat Mesagerul, uitându-se în traistă.

— Fie şi fân, a acceptat Regele, cu un murmur slab. Alice s-a bucurat să constate că fânul l-a înviorat pe Rege.

— E grozav să mănânci fân când simţi că leşini.

— Eu gândeam că ar fi fost mai bine să fiţi stropit cu apă rece, a sugerat Alice – sau să folosiţi săruri volatile.

— N-am afirmat că fânul e remediul *cel mai bun.* Am spus doar că e grozav.

Ceea ce Alice n-ar fi putut dezminţi.

— Pe cine ai văzut pe drum? a întrebat Regele, întinzând mâna ca să i se mai dea nişte fân.

— Pe Nimeni.

— Exact; şi domnişoara asta l-a văzut. Ceea ce înseamnă că Nimeni merge mai încet decât tine.

— Fac tot ce pot, a răspuns Mesagerul cu o voce posomorâtă. Sunt convins că Nimeni merge mult mai repede decât mine.

— Nu-i posibil, l-a contrazis Regele, dac-ar fi fost aşa, ar fi ajuns înaintea ta aici. Ei, acum că ţi s-a domolit respiraţia, povesteşte-ne ce mai e nou prin oraş.

— O să vă spun la ureche, în şoaptă, a răspuns Mesagerul, îndoindu-şi mâinile într-un soi de cornet pe care l-a dus la gură şi aplecându-se ca să se apropie de urechea Regelui. Lui Alice i-a părut rău că Mesagerul se pregătea să vorbească în secret, pentru că ar fi vrut să afle şi ea noutăţile. Dar, în loc să şoptească, omul a ţipat cât îl ţinea gura:

— Iar au pus-o de luptă.

— Asta numeşti tu şoaptă? a strigat bietul Rege sărind în sus şi scuturându-se. Dacă mai faci vreodată aşa ceva, poruncesc să fii uns cu unt. Mi-ai zguduit capul ca un

cutremur.

„Un cutremur cam mititel” şi-a spus Alice în gând.

— Ce înseamnă că au pus-o de luptă? a întrebat ea cu glas tare.

— Cum aşa! e vorba, desigur, de Leu şi de Unicorn, a răspuns Regele.

— Se luptă pentru coroană?

— Da, bineînţeles, şi ce-i mai interesant e că se luptă pentru coroana *mea.* Hai să dăm o fugă să-i vedem.

Şi au pornit-o la drum, Alice repetându-şi în gând, în timp ce alerga, cuvintele vechiului cântec

Unicornul şi Leul se băteau pe coroană
Leul fugărea Unicornul, era prigoană.
Le-au dat pâine neagră şi albă şi plăcinte,
I-au gonit din oraş fără multe cuvinte.

— Şi cel care biruie va dobândi coroana? a întrebat ea, gâfâind din cauza alergăturii.

— Vai de mine, nu! Auzi idee! s-a oţărât Regele.

— Sunteţi aşa de bun… să vă opriţi un minut, să-mi recapăt suflul? a cerut Alice, cu răsuflarea tăiată.

— Sunt destul de *bun,* a răspuns Regele, dar nu sunt destul de *puternic.* Ştii, un minut zboară vertiginos. A opri un minut e ca şi cum ai încerca să opreşti un taur în coridă.

Alice nu mai avea putere să vorbească, aşa încât au alergat în tăcere, până au ajuns în faţa unei mari mulţimi, în mijlocul căreia se luaseră la trântă Leul şi Unicornul. Iscaseră în jurul lor un asemenea nor de praf, încât la început Alice nici nu şi-a putut da seama care-i unul şi care-i celălalt; dar în scurt timp a reuşit să deslușească cornul Unicornului. S-au aşezat în apropierea locului unde Hatta, al

doilea Mesager, stătea şi privea lupta, ţinând într-o mână o cană cu ceai, şi în cealaltă o felie de pâine cu unt.

— A ieşit de curând din închisoare, i-a murmurat Haigha lui Alice, şi când l-am închis nu terminase de băut ceaiul. Şi la închisoare îi hrăneşte numai cu cochilii de scoici – aşa încât e foarte flămând şi însetat. Dar cum te simţi, copile drag? a continuat el, înconjurând cu braţul umerii lui Hatta.

Hatta s-a uitat la ei, a aprobat din cap şi a continuat să-şi mănânce pâinea cu unt.

— Ai fost fericit la închisoare, băieţaş? l-a întrebat Haigha. Hatta s-a uitat din nou înjur, dar de astă dată o lacrimă i s-a prelins pe obraz.

— Vorbeşte, n-ai limbă? a strigat Haigha enervat.

Dar Hatta a continuat să-şi molfăie pâinea şi să-şi soarbă ceaiul.

— Vorbeşte odată! s-a stropşit Regele. Cum decurge lupta? Hatta a făcut un efort disperat şi a înghiţit o bucată mare de pâine cu unt.

— Merge foarte bine, a răspuns cu o voce sugrumată; fiecare dintre ei a fost doborât la pământ de câte optzeci şi şapte de ori.

— Asta înseamnă că, în curând, vor fi aduse pâinea albă şi pâinea neagră, a observat Alice.

— Îi aşteaptă de mult, a răspuns Hatta; din ele mă înfrupt eu acum.

A urmat o pauză, Leul şi Unicornul s-au aşezat, suflând din greu, iar Regele a strigat:

— Zece minute întrerupere pentru gustări!

Haigha şi Hatta s-au pus pe treabă, aducând nişte tăvi rotunde cu pâine albă şi pâine neagră. Alice a gustat o felie, dar era tare ca piatra.

— Nu cred că vor mai continua lupta, i-a spus Regele lui Hatta. Du-te şi comandă să înceapă tobele.

Şi Hatta a plecat săltând ca o lăcustă. Alice a rămas tăcută, un minut sau două, urmărindu-l din priviri. La un moment dat, s-a înseninat:

— Uitaţi-vă! Uitaţi-vă! a strigat cu înflăcărare. Regina Albă aleargă pe câmp în mare viteză. Ce repede *reuşesc* Reginele astea să fugă!

— Fără îndoială, o fugăreşte un vrăjmaş, a comentat Regele, fără ca măcar să se uite. Pădurea asta e plină de inamici.

— Dar nu vreţi să vă duceţi la ea să o ajutaţi? a întrebat Alice surprinsă de nepăsarea cu care Regele privea lucrurile.

— N-are nici un rost! Nici un rost! Ea aleargă mai repede decât un taur fugărit. Dar dacă ţii atât de mult, o să-mi fac o notă în caiet. E o creatură bună şi duioasă, a murmurat în timp ce-şi deschidea caietul de memorii. Apropo, „creatură" se scrie cu doi de e?

În momentul acela, Unicornul s-a apropiat de ei; hoinărea cu mâinile în buzunare.

— În runda asta am scos-o bine la capăt, i-a spus Regelui, aruncându-i o privire în timp ce trecea pe lângă el.

— Oarecum, oarecum, a răspuns Regele cam nervos. Ştii, n-ar fi trebuit să-l străpungi cu cornul.

— Dar nu l-am rănit, a replicat Unicornul cu indiferenţă şi a dat să plece, când ochii i-au căzut pe Alice; s-a întors pe dată spre ea şi a stat câtva timp cercetând-o, cu vădit dezgust.

— Ce… e… asta? a întrebat în cele din urmă.

— O fetiţă, i-a răspuns Haigha cu vioiciune, venind în faţa lui Alice ca s-o prezinte şi întinzându-şi ambele braţe spre ea, într-o „atitudine Anglo-Saxonă". Azi am găsit-o. E în

mărime naturală, ba chiar dublu de naturală.

— Eu am crezut întotdeauna că oamenii sunt nişte monştri fabuloşi. E vie?

— Poate să şi vorbească, l-a anunţat Haigha solemn. Unicornul a privit-o visător pe Alice şi i-a spus: – Vorbeşte, fetiţo!

Alice nu-şi putea împiedica buzele să schiţeze un zâmbet, când i-a răspuns:

— Ştiţi, eu am crezut întotdeauna că Unicornul e un monstru fabulos; din basme. N-am văzut niciodată până acum unul în carne şi oase.

— Ei bine, acum că ne-am văzut unul pe celălalt, dacă tu ai să crezi în existenţa mea, eu o să cred în existenţa ta. Facem târgul?

— Da, dacă vreţi.

— Bătrâne, du-te şi adu prăjitura cu stafide, a poruncit Unicornul, întorcându-se spre Rege. Pâinea asta neagră nu-i de mine!

— Desigur… desigur… a bolborosit Regele, şi i-a făcut semn lui Haigha. Deschide traista… Repede! Nu asta, cealaltă… asta e plină de fân.

Haigha a scos din traistă o prăjitură voluminoasă, pe care i-a dat-o lui Alice s-o ţină în timp ce el continua să extragă un platou şi un cuţit mare. Alice se mira cum de încăpuseră toate în traistă. „Parc-ar fi un scamator”, şi-a spus ea.

În acest timp, li s-a alăturat şi Leul; arăta epuizat şi somnoros, cu ochii pe jumătate închişi.

— Ce-i asta? a întrebat, privind lenevos spre Alice şi vorbind cu o voce groasă şi răsunătoare ca un dangăt de clopot.

— A, vrei să ştii ce este? N-ai să ghiceşti o mie de ani;

nici eu n-am ghicit, a strigat Unicornul. Leul s-a uitat cu silă la Alice.

— Faci parte din regnul animal… sau vegetal… sau mineral? a întrebat, căscând la fiecare cuvânt.

— E un monstru din poveşti, a strigat Unicornul, înainte ca Alice să fi putut răspunde.

— Atunci, serveşte-ne prăjitura, Monstrule! i-a ordonat Leul, aşezându-se jos şi sprijinindu-şi bărbia pe labe. Apoi, adresându-se Regelui şi Unicornului: Aşezaţi-vă amândoi: vă rog să fiţi corecţi la împărţirea prăjiturii.

Regele era vizibil incomodat la gândul că trebuia să se aşeze între cele două creaturi masive; dar nu exista alt loc pentru el.

— Ce luptă grozavă pentru Coroană urmează să ducem *acum,* a rostit Unicornul, privind pe furiş la coroana Regelui care tremura atât de tare, încât era gata să o scape de pe cap.

— Voi birui cu uşurinţă, s-a lăudat Leul.

— Mă cam îndoiesc, a răspuns Unicornul.

— Cum aşa, te-am învins în toate locurile din oraşul ăsta, laşule! a ripostat Leul furios, dând să se ridice în picioare.

În acest moment i-a întrerupt Regele, pentru a evita o nouă încăierare; Regele era foarte nervos şi glasul îi tremura:

— În toate locurile din oraş? Asta-i cam mult spus. Aţi fost şi pe la Podul Vechi, ori la Piaţă? De pe Podul Vechi aveţi cea mai bună privelişte.

— Nu cunosc, a mârâit Leul lăsându-se din nou jos. Era prea mult praf ca să poţi vedea ceva. Dar ce mult timp îi ia Monstrului să taie prăjitura aceea!

Alice se aşezase la marginea unui pârâu, cu platoul mare pe genunchi, şi încerca să taie prăjitura.

— E de neînţeles! i-a răspuns Leului (se obişnuise să fie numită „Monstrul”). Am tăiat câteva felii, dar de îndată ce le tai, se lipesc la loc.

— Pentru că nu ştii cum se procedează cu prăjiturile din Oglindă, a dojenit-o Unicornul. Întâi serveşti tuturor prăjitura întreagă, şi după aceea o tai.

Era un lucru absurd, dar Alice s-a ridicat, supusă, şi a servit prăjitura plimbând-o de jur-împrejur, şi prăjitura s-a tranşat singură în trei porţii mari.

— *Acum* poţi s-o tai, a anunţat-o Leul, văzând că Alice s-a întors la locul ei, cu platoul gol.

— Protestez, nu e drept! a strigat Unicornul, când Alice s-a aşezat ţinând în mână cuţitul, neştiind ce să facă. Monstrul i-a dat Leului o felie de două ori mai mare decât a mea.

— Dar ea nu şi-a luat nimic, a observat Leul. Monstrule, nu-ţi place prăjitura cu stafide?

Înainte însă ca Alice să fi putut răspunde, s-a pornit bătaia tobelor.

Nu-şi putea da seama din ce parte venea vacarmul, dar părea să fi îmbibat tot aerul şi-i bubuia în cap, până a avut impresia că asurzeşte. A sărit în picioare, cuprinsă de panică, a traversat dintr-un salt pârâul. Înainte de a cădea în genunchi şi a-şi astupa urechile cu palmele, încercând zadarnic să domolească tumultul, i-a zărit pe Leu şi pe Unicom ridicându-se înfuriaţi, pentru că fuseseră deranjaţi din ospăţ.

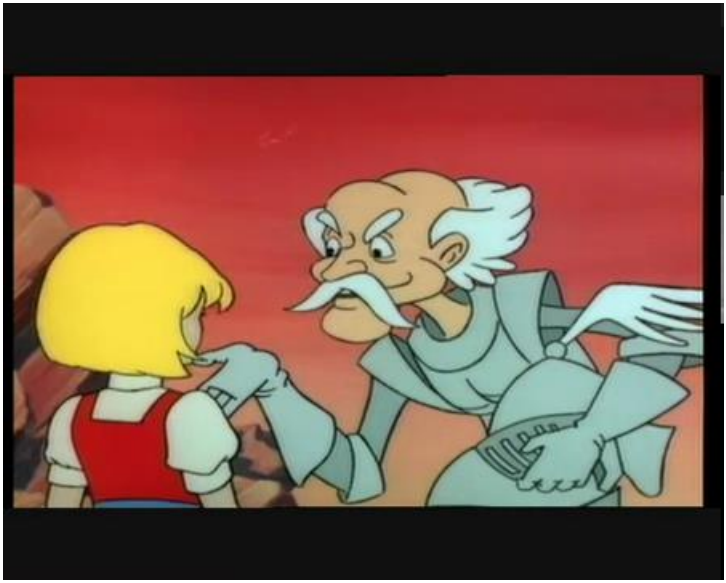

VIII.„ESTE PROPRIA MEA INVENŢIE”

După un timp, larma a început să se stingă treptat, până când s-a topit într-o deplină tăcere, iar Alice, alarmată, şi-a înălţat capul. Nu era ţipenie de om înjur, şi primul ei gând a fost că, probabil, îi visase pe Leu şi pe Unicorn şi pe bizarii Mesageri Anglo-Saxoni. Totuşi, la picioarele ei se găsea platoul cel mare, pe care se străduise să taie budinca. „Vasăzică, până la urmă n-am visat, şi-a spus ea, doar dacă… doar dacă nu facem cu toţii parte din acelaşi vis. Nădăjduiesc, însă, că e visul *meu* şi nu cel al Regelui Negru. Nu-mi place să fac parte din visul altei persoane, a continuat ea să gândească, cu o notă de amărăciune. Am de gând să mă duc să-l trezesc şi să văd ce se întâmplă.”

În clipa aceea, gândurile ei au fost curmate de un strigăt puternic:

— Hei! Hei! Păzea!

Şi un Cavaler, înveşmântat într-o armură neagră, a venit în galop spre ea, agitând în aer o măciucă. De îndată ce a ajuns lângă Alice, calul s-a oprit subit.

— Eşti prizoniera mea! a strigat Cavalerul, şi s-a rostogolit de pe cal.

Uimită cum era, Alice se simţea mai îngrijorată de starea Cavalerului decât de soarta ei, şi l-a urmărit, neliniştită, cum a încălecat iar. De îndată ce s-a înfipt confortabil în şa, a început din nou:

— Eşti priz…

Dar în secunda aceea s-a auzit un alt glas:

— Hei! Hei! Păzea!

Alice, surprinsă, s-a uitat să vadă cine era noul duşman. De astă dată era Cavalerul Alb. A venit lângă ea şi s-a rostogolit de pe cal, întocmai ca şi Cavalerul Negru; după care a încălecat din nou şi, o bucată de timp, cei doi Cavaleri s-au privit ochi în ochi, fără să-şi spună o vorbă. Alice se uita uluită de la unul la celălalt.

— E prizoniera *mea,* a grăit în cele din urmă Cavalerul Negru.

— Da, dar eu am venit să o salvez, a răspuns Cavalerul Alb.

— În cazul ăsta trebuie să ne luptăm pentru ea, a declarat Cavalerul Negru, luându-şi coiful (care atârna de şaua calului şi avea forma unui cap de cal) şi punându-şi-l pe cap.

— Desigur, trebuie să respecţi regulile jocului, a rostit Cavalerul Alb, punându-şi şi el coiful.

Le respect întotdeauna, a răspuns celălalt, şi au început să-şi care pumni unul altuia cu atâta furie, încât Alice s-a ascuns după un copac, ca nu cumva să încaseze şi ea o

lovitură.

„Mă întreb care or fi regulile jocului? şi-a spus ea în timp ce urmărea lupta, trăgând cu ochiul de după copac. S-ar spune că una din reguli prevede că dacă unul dintre cavaleri îl loveşte pe celălalt, e musai să-l doboare de pe cal; şi dacă dă greş, se rostogoleşte el de pe cal; şi o altă regulă pare să fie că trebuie să-şi ţină bâtele sub braţ, de parc-ar fi marionetele Punch şi Judy. Şi ce larmă fac când se prăbuşesc! S-ar zice că o garnitură întreagă de cleşti de foc se prăvăleşte peste grătarul sobei. Şi cât de liniştiţi sunt caii! Le îngăduie să descalece şi să încalece fără să se sinchisească de ei!"

O altă regulă a jocului, pe care Alice nu o observase, părea să-i oblige să cadă întotdeauna în cap; şi lupta s-a terminat cu amândoi Cavalerii căzuţi în cap, unul lângă celălalt.

Când s-au ridicat din nou, şi-au dat mâna, după care Cavalerul Negru a încălecat, şi pe-aci ţi-e drumul.

— A fost o victorie glorioasă, nu-i aşa? a întrebat-o Cavalerul Alb, gâfâind după efort.

— Nu ştiu, a răspuns Alice cu îndoială. Şi nu vreau să fiu prizoniera nimănui. Eu vreau să fiu Regină.

— Şi asta vei fi, după ce ai să treci dincolo de gârla următoare, a asigurat-o Cavalerul Alb. Eu o să te conduc în siguranţă până la capătul pădurii – şi după aceea, ştii, va trebui să mă întorc. Acolo sfârşeşte mişcarea mea.

— Îţi mulţumesc foarte mult. Pot să te ajut să-ţi scoţi coiful?

E clar că n-ar fi izbutit să şi-l scoată singur; în orice caz, până la urmă Alice l-a tras afară din coif.

— Vai ce liber respir acum! a exclamat Cavalerul, netezindu-şi cu ambele mâini părul răvăşit şi întorcându-şi spre Alice faţa plăcută, cu ochi mari şi blânzi.

Alice şi-a spus că nu a mai văzut niciodată un ostaş cu un chip atât de ciudat.

Purta o armură de tinichea, care nu era pe măsura lui, iar pe umăr îşi fixase o cutie de lemn, cu o formă specială, care atârna cu susul în jos şi cu capacul deschis. Alice o privea cu mare curiozitate.

— Văd că îmi admiri cutia, i s-a adresat Cavalerul pe un ton prietenos. E propria mea invenţie – ţin în ea haine şi sandvişuri. Ştii, o port răsturnată cu susul în jos ca să nu pătrundă ploaia în ea.

— Dar lucrurile pot să cadă *afară* din ea, a observat Alice, binevoitoare. Ştii că are capacul deschis?

— N-am ştiut, a răspuns Cavalerul uşor iritat. Atunci, probabil că mi-au căzut toate lucrurile. Şi cutia, fără lucruri, nu-i de folos.

În timp ce vorbea şi-a desfăcut-o de pe umăr şi a dat să o arunce într-un tufiş, când i-a venit o nouă idee şi a agăţat-o cu grijă de creanga unui copac.

— Ghiceşti de ce-am făcut asta? a întrebat. Alice a clătinat din cap.

— Am făcut-o în speranţa că nişte albine or să se instaleze în ea, şi atunci mă aleg eu cu mierea.

— Dar am văzut că ai fixat de şa un stup de albine sau ceva de genul ăsta?

— Da, un stup foarte bun, unul dintre cele mai bune. Dar până acum nici măcar o singură albină nu s-a apropiat de el. Şi mai am ataşată la şa şi o cursă de şoareci. Presupun că şoarecii alungă albinele – sau poate că albinele alungă şoarecii. Nu ştiu care pe care.

— Mă întrebam şi eu la ce-ţi foloseşte cursa de şoareci. Doar nu te aştepţi să umble şoareci pe spinarea calului?

— În general, nu; dar dacă *ar fi* să vină, nu mi-ar plăcea

să-i văd zbânţuindu-se. Ştii, a continuat Cavalerul după o pauză, e bine să iei din timp măsuri împotriva a *tot* ce s-ar putea întâmpla. De asta i-am pus calului jambiere la glezne.

— Da, chiar mă întrebam la ce servesc, a răspuns Alice plină de curiozitate.

— Ca să-l apere de muşcăturile rechinilor. E propria mea invenţie. Şi acum ajută-mă. Te conduc până la capătul pădurii. Ce-i cu platoul ăsta?

— Era pentru prăjitura cu stafide.

— Atunci să-l luăm cu noi. O să ne folosească dacă o să găsim vreo prăjitură pe drum. Ajută-mă să-l vâr în traistă.

Această încercare a luat foarte mult timp, deşi Alice ţinea traista larg deschisă, întrucât Cavalerul era extrem de neîndemânatic; de vreo două, trei ori, încercând să vâre platoul în traistă, a căzut el pe jos.

— E cam strâmtă, asta-i, a spus când a reuşit, în cele din urmă, să introducă platoul în traistă; e strâmtă pentru că-i plină de sfeşnice.

Şi a atârnat din nou de şa traista plină de morcovi, cleşti de foc şi numeroase alte obiecte.

— Sper că părul tău e bine fixat pe cap, a continuat el când au pornit la drum.

— Ca la toată lumea, a răspuns Alice zâmbind.

— Nu-i de ajuns, a spus uşor îngrijorat. Ştii, vântul pe aici e extrem de puternic. E tare, cât un cal putere.

— Şi ai inventat vreo metodă pentru a împiedica vântul să smulgă părul? l-a întrebat Alice.

— Încă nu. Dar am inventat o metodă care împiedică părul să se lase smuls.

— Aş vrea s-o cunosc.

— În primul rând, iei o nuia dreaptă. Pe urmă îţi ridici şi îţi răsuceşti părul în jurul ei, ştii, până seamănă cu un pom

cu roade. Motivul pentru care părul cade este acela că atârnă *în jos* – lucrurile nu cad niciodată *în sus.* E propria mea invenţie. Dacă vrei, poţi s-o încerci.

Nu părea o metodă prea comodă, şi-a spus Alice şi, timp de câteva minute a înaintat în tăcere, chibzuind asupra celor auzite şi oprindu-se din când în când pentru a-l ajuta să se ridice pe Cavalerul Alb, care se dovedea a fi un călăreţ foarte prost.

Ori de câte ori se oprea calul (ceea ce se întâmpla foarte des), Cavalerul cădea în faţă; şi ori de câte ori calul pornea din nou (ceea ce se petrecea brusc), Cavalerul cădea în spate. Altminteri, se ţinea bine în şa, cu excepţia faptului că din când în când cădea lateral, într-o parte sau alta; dar, cum de cele mai multe ori cădea în partea pe unde mergea Alice, aceasta a socotit că este preferabil să se ţină la distanţă de cal.

— S-ar spune că nu prea ai mult antrenament la călărie, i-a spus ea la un moment dat, în timp ce-l ajuta să se ridice după cea de-a cincea căzătură.

Cavalerul a părut foarte surprins de observaţia ei; ba chiar jignit.

— Ce te face să spui asta? a întrebat-o în timp ce se căţăra înapoi în şa, ţinându-se cu o mână de părul ei, ca să nu cadă în partea cealaltă.

— Pentru că oamenii care se antrenează nu cad atât de des din şa.

— Eu am foarte multă experienţă, a afirmat Cavalerul cu gravitate; foarte multă experienţă.

Alice nu a găsit altceva de spus decât:

— Zău?

Dar a spus-o cu căldură.

— Marea artă a călăriei, a început brusc Cavalerul, cu

glas puternic, fluturându-şi braţul drept, este aceea de a reuşi să-ţi menţii…

La acest punct fraza s-a oprit la fel de brusc cum începuse, deoarece Cavalerul a căzut drept în cap, chiar pe poteca pe care înainta Alice. De astă dată, fetiţa s-a speriat tare şi, când l-a ajutat să se ridice, l-a întrebat îngrijorată:

— Sper că nu ţi-ai rupt vreun os?

— În nici un caz unul de care să merite să vorbim, a răspuns Cavalerul pe un ton care sugera că nu avea nimic împotrivă să-şi rupă două, trei oase mai puţin importante. Aşa cum îţi spuneam, marea artă a călăriei este aceea de a reuşi să-ţi menţii echilibrul în şa. Uite, în felul ăsta…

A lăsat frâul din mână şi şi-a întins ambele braţe pentru a ilustra ceea ce voia să spună şi, de astă dată, a căzut ca o plăcintă, pe spate, sub picioarele calului.

— E nevoie de multă experienţă, repeta el întruna în timp ce Alice îl ajuta să se pună pe picioare. Multă experienţă.

— E caraghios! a strigat Alice, care de astă dată şi-a pierdut răbdarea. Ţi-ar trebui un cal de lemn pe roţi, de aşa ceva ai nevoie.

— Ăsta merge lin? a întrebat Cavalerul, vădit interesat, prinzându-se de gâtul calului la timp pentru a evita o nouă căderе.

— Mult mai lin decât un cal viu, a răspuns Alice chicotind, deşi se străduia să-şi frâneze râsul.

— O să-mi procur unul, a rostit Cavalerul, vorbind parcă pentru el însuşi. Unul sau doi… sau poate mai mulţi.

A urmat un răstimp de tăcere, după care Cavalerul a continuat:

— Eu sunt foarte priceput la invenţii. Spune-mi, ultima oară când m-ai ajutat să mă ridic, ai observat că eram foarte

gânditor?

— Aveai o figură gravă, i-a răspuns Alice.

— Da, tocmai atunci inventam o metodă nouă de sărit gardul – vrei să ţi-o spun?

— Da, mă interesează mult, a răspuns ea politicoasă.

— Am să-ţi arăt cum am ajuns să mă gândesc la invenţia asta. Mi-am spus aşa: Când sari un gard, marea dificultate provine de la picioare, capul trece repede pentru că-i mai înalt. Aşadar, dacă-mi pun capul în vârful gardului – capul care-i mai înalt, atunci şi picioarele devin mai înalte – adică dacă stau în cap pe gard – atunci picioarele sunt destul de înalte – înţelegi, şi trec gardul fără probleme, înţelegi?

— Da, presupun că dacă procedezi astfel, treci gardul. Dar nu crezi că e cam complicat?

— Încă n-am încercat metoda în practică, aşa încât nu-ţi pot răspunde cu certitudine, dar bănuiesc că nu o să fie prea uşor.

Arăta atât de contrariat de această idee, încât Alice a schimbat în grabă subiectul.

— Ce coif curios ai! Tot o invenţie proprie? Cavalerul şi-a privit cu mândrie coiful care atârna de şa.

— Da, a răspuns el, dar am inventat unul şi mai bun decât ăsta – în formă de căpăţână de zahăr. Când îl purtam, dacă mă rostogoleam de pe cal, coiful venea în contact direct cu pământul, aşa încât căzătura mea personală era mai scurtă, înţelegi? Dar exista pericolul de a cădea în el, în coif. O dată mi s-a întâmplat lucrul ăsta – şi partea cea mai rea a fost că, înainte să fi reuşit eu să mă extrag din coif, a venit celălalt Cavaler Alb şi şi-a pus coiful pe cap cu mine cu tot. Credea că e coiful lui.

Cavalerul vorbea cu atâta seriozitate, încât Alice nu îndrăznea să râdă.

— Bănuiesc că l-ai lovit rău când te-ai trezit în creştetul lui, a comentat ea cu un glas în care tremura râsul înfrânat.

— Desigur că a trebuit să-l izbesc cu picioarele în cap, a răspuns Cavalerul cu aceeaşi seriozitate. Şi atunci şi-a scos coiful – dar a durat ore întregi până au putut să mă scoată şi pe mine. Cu toate că lucrau foarte iute – iute ca ardeiul, ştii.

— Asta-i altfel de iuţeală, l-a corectat Alice. Cavalerul a clătinat din cap.

— Am avut parte de tot felul de iuţeli, te rog să mă crezi. Spunând acestea, a ridicat mâinile şi, instantaneu, s-a rostogolit din şa, căzând într-un şanţ adânc.

Alice a alergat la marginea şanţului, să vadă ce s-a întâmplat. Era surprinsă de această cădere, deoarece în ultimele minute se ţinuse bine în şa şi se temea că de astă dată se rănise de-adevăratelea. Totuşi, deşi nu-i vedea decât tălpile picioarelor, s-a simţit uşurată când l-a auzit vorbind pe tonul lui obişnuit.

— Da, de tot felul de iuţeli, a repetat el, dar a fost o neglijenţă din partea lui să-şi pună pe cap coiful altuia, ba încă şi cu posesorul în el.

— Cum poţi continua să vorbeşti atât de liniştit când stai cu capul în jos? l-a întrebat Alice, trăgându-l de picioare şi apoi depunându-l grămadă pe mal.

Cavalerul părea mirat de asemenea întrebare.

— Ce importanţă are unde se găseşte corpul meu? Mintea îmi lucrează indiferent de poziţia corpului. De fapt, cu cât stau mai mult cu capul în jos, cu atât fac mai multe invenţii. Lucrul cel mai inteligent pe care l-am inventat a fost o plăcintă care se poate prepara în timp ce se consumă la masă mâncarea cu carne.

— Adică la timp pentru servirea desertului? Asta

înseamnă treabă iute, nu glumă.

— Nu, nu-i chiar felul imediat *următor,* a răspuns Cavalerul, vorbind rar şi îngândurat; nu, clar, nu poate fi chiar felul de mâncare următor.

— Atunci va trebui servit a doua zi. Bănuiesc că nu vrei să se servească două feluri de plăcintă la aceeaşi masă.

— Nu, nu *a doua* zi, nu *a doua* zi, a repetat Cavalerul. Ca să spun drept, a continuat el ţinându-şi capul cât mai jos şi cu o voce din ce în ce mai înceată, nu cred că plăcinta asta va fi vreodată preparată. Şi totuşi, a fost o invenţie foarte inteligentă.

— Din ce trebuia să fie preparată? a întrebat Alice în speranţa de a-l mai îmbărbăta puţin, pentru că bietul Cavaler părea foarte demoralizat.

— La început din sugativă, a răspuns Cavalerul cu un geamăt.

— Mă tem că nu-i prea gustoasă…

— De una singură nu-i gustoasă, a întrerupt-o el nerăbdător, dar n-ai idee cât e de deosebită dacă o amesteci cu alte lucruri – de pildă cu praf de puşcă, cu ceară roşie de sigilat şi altele. Aici va trebui să te părăsesc.

Ajunseseră la capătul pădurii. Alice era încă nedumerită – se gândea la plăcintă.

— Văd că te-ai întristat, i-a spus Cavalerul, îngrijorat. Hai să-ţi cânt un cântec care să te aline.

— E foarte lung? a întrebat Alice, care se săturase de atâtea poezii câte ascultase în ziua aceea.

— E lung, dar e foarte, foarte frumos. Tuturor celor care mă aud cântându-l, fie că li se umezesc ochii de lacrimi, fie că…

— Fie că ce? a întrebat Alice, deoarece Cavalerul făcuse o pauză.

— Fie că nu li se umezesc ochii de lacrimi. Cântecul se cheamă cu numele *Ochi de peşte cod.*

— Da, ăsta-i numele cântecului? a întrebat Alice, încercând să se arate interesată.

— Nu, nu înţelegi, a răspuns Cavalerul uşor sâcâit. Aşa se numeşte *numele* cântecului. Dar titlul cântecului e *Un moş bătrân de tot.*

— Atunci ar fi trebuit să întreb care-i titlul cântecului? s-a corectat Alice.

— Nu, n-ar fi trebuit, asta-i altceva. Cântecul se numeşte *Căi şi Mijloace de existenţă,* dar asta-i numai cum se numeşte.

— Şi atunci care-i titlul cântecului? a întrebat Alice, simţindu-se năucită.

— Tocmai aici voiam să ajung. Titlul cântecului este *Şezând pe poartă sus,* şi melodia e propria mea invenţie.

Spunând acestea, şi-a oprit calul şi a lăsat hăţurile să-i cadă. Pe urmă, bătând încet tactul cu o mână, în timp ce un zâmbet vag îi lumina faţa blândă şi toantă, vădind cât de mult gusta melodia cântecului, a început.

Dintre toate lucrurile stranii pe care le-a văzut Alice în călătoria ei prin Ţara din Oglindă, de acesta avea să-şi aducă aminte cel mai limpede. Peste ani şi ani va fi în stare să revadă întreaga scenă, ca şi cum s-ar fi petrecut ieri: ochii albaştri blajini şi surâsul duios al Cavalerului, razele soarelui care asfinţea aurindu-i părul şi scânteind în armură cu sclipiri care aproape că o orbeau, calul care se mişca molcom, cu hăţurile atârnându-i pe grumaz, păscând iarba de la picioarele lor, umbrele întunecate ale pădurii din fundal – toate acestea alcătuiau o imagine care o răscolea, aşa cum stătea rezemată de un copac, urmărind acea bizară pereche om-cal, şi ascultând, ca în vis, melodia melancolică a

cântecului:

„Dar melodia *nu e* propria lui invenţie, şi-a spus ea. E melodia cântecului *«Îţi dau totul, mai mult nu am».* A rămas, ascultând cu mare atenţie, dar ochii nu i s-au umezit de lacrimi:

Am să-ţi spun şi eu tot ce ştiu
Şi nu e mult de spus
Am văzut un moş bătrân de tot
Cum stă pe poartă, sus.
„Cine eşti, moşule? ” întrebai
„Şi cum trăieşti, de-atâtea ierni?”
Răspunsul mi s-a scurs prin cap
Ca apa din sită, când o cernii.

El zise: „Caut fluturi adormiţi
Pe colo prin secară:
Şi plăcinte fac din ei, cu carne
Pe care le vând mai pe seară.
Le dau la unii”, mărturisi
„Ce umblă pe mări în furtună.
Aşa-mi câştig eu existenţa,
Un mic efort pentru-o pâine bună.”
Însă eu aveam în minte un plan
Să vopsesc favoriţii, să-i fac verzi,
Să flutur apoi evantaiul cel mare
Tocmai pentru ca să nu-i vezi.
De-aceea n-am avut răspuns
Pentru bătrân, să-i fiu pe plac
„Ia spune cum trăieşti” am zis
Şi i-am mai dat un bobârnac.
Cu glasul blând el continuă

Povestea să și-o spună
„Când descopăr o vale în munte
Pun unsoare de păr din cea mai bună
Și dau foc – se face ulei de masă
Asta mi-e slujba și deloc
Nu mă plâng – banul să iasă.
Dar eu mă-ntrebam cum să procedez
Să mănânc, poate, jumări cu pâine
Ca să mai cresc nițel în greutate
Ia să văd, reușesc până mâine?"
Pe el l-am scuturat, i-au mers fulgii
Și s-a albăstrit rău de tot la față.
„Mie să-mi spui exact cum o duci
Noaptea, ziua și de dimineață!"

Zise „Alerg după ochi de cod
Printre lichenii de munte
Și fac nasturi pentru hainele cu
Butoniere multe și mărunte.
Eh, din asta nu scot eu aur
Și nici argint, nu pot spune
Îmi ies totuși vreo două parale,
Mai mult nu-mi trebuie pe lume.
Și sap după cornuri cu unt.
Prind în cursă crabi, cașaloți
Ori caut prin văi și vâlcele
Tot ce pică, mai ales roți,
Ei, uite-așa " (face cu ochiul)
„Poate strâng un pic de avere,
Și-n cinstea ta dau un pahar
De șampanie, după putere."
L-am auzit, tocmai terminasem

Un plan de care nu mi-e ruşine,
Să fierb în vin un pod de fier
Să-l curăţ de jeg şi rugine.
I-am mulţumit c-a vrut să-mi spună
Cum trăieşte, chiar dacă-i e greu
Dar mai ales pentru că vrea să-nchine
Un pahar-pentru norocul meu.
Şi acum, dacă mi se întâmplă
Să-mi scape degetul în lipici
Ori îndes piciorul stâng în pantoful
Drept şi pe urmă… umblu-n târlici
Sau îmi scap o greutate
Direct şi dureros pe bombeu
O, plâng, aducându-mi aminte
Duios, de bătrânul meu –

Ochii lui blânzi, vorba domoală
Barba lui mare şi albă
Şi faţa neagră ca de smoală
Şi ochi de jar, cum vezi pe la ţară,
Îndureraţi de o viaţă-amară –
Tot legănându-se-ntr-o doară
El mormăia ceva spre seară
Parc-ar fi înghiţit nişte ceară.

Altfel sforăia cumplit pe o nară –
Pe când se întuneca, într-o vară
Iar el şedea pe poartă afară.

În timp ce cânta ultimele versuri ale baladei, Cavalerul a luat în mână hăţurile şi a întors calul spre drumul pe care veniseră.

— Nu mai ai decât câţiva metri de mers, la poalele dealului, dincolo de gârlă, şi după aceea ai să fii Regină – dar mai rămâi aici până nu mă mai vezi, a adăugat Cavalerul când Alice s-a întors, nerăbdătoare, în direcţia pe care i-o indicase. Nu durează mult. Aşteaptă aici şi flutură-ţi batista până când dispar după cotitura drumului. Ştii, asta o să-mi dea curaj.

— Sigur că o să aştept, şi îţi mulţumesc foarte mult că m-ai condus până aici – şi pentru cântec, care mi-a plăcut grozav.

— Sper că aşa ai să faci, a răspuns Cavalerul cu îndoială, dar n-ai plâns la cântec, aşa cum am crezut eu.

Şi-au strâns mâinile, şi Cavalerul a pornit încet spre pădure.

„Cred că n-o să dureze mult până o să dispară cu totul, şi-a spus Alice, în timp ce privea în urma lui. Uite-l că a căzut! în cap, ca de obicei. Totuşi, reuşeşte destul de uşor să încalece la loc.” Şi Alice a continuat să-şi vorbească în gând, în timp ce-l privea pe Cavalerul Alb care se îndepărta şi cădea de pe cal, ba într-o parte, ba în cealaltă. După a patra sau a cincea căzătură, a ajuns la cotul drumului, şi Alice şi-a fluturat batista şi a aşteptat până nu l-a mai văzut.

„Sper că, într-adevăr, i-am dat curaj, şi-a spus ea când a început să coboare dealul; şi acum, cea din urmă gârlă şi voi fi Regină! Cât de măreţ sună!”

Câţiva paşi şi a ajuns la marginea gârlei. „În sfârşit, cel de-Al Optulea Câmp!” a strigat în timp ce a sărit peste apă şi s-a lăsat jos, să se odihnească un pic, pe o pajişte moale şi catifelată ca muşchiul verde, smălţuită, ici-colo, cu flori. „Ce bine-mi pare că am ajuns aici. Dar ce-i asta de pe capul meu?” a exclamat speriată când a ridicat mâinile şi a dat peste ceva foarte voluminos care i se aşezase pe cap.

„Şi cum a putut să ajungă aici fără ştirea mea?” s-a întrebat, când a ridicat obiectul şi şi-l-a pus în poală, ca să vadă ce este.

Era o coroană de aur.

IX.REGINA ALICE

„Ei, asta-i grozav! şi-a spus. Nu mă aşteptam să ajung atât de repede Regină, şi am să-ţi spun ceva, Majestate – a continuat dialogul cu ea însăşi, pe un ton sever (îi plăcea mult să se dojenească) –, nu se face ca o Regină să trândăvească pe iarbă. Reginele trebuie să aibă o ţinută demnă."

Drept care s-a ridicat şi a pornit, cu un pas ţeapăn la început, de teamă să nu-i cadă coroana de pe cap; dar pe urmă s-a liniştit singură, spunându-şi că nu era nimeni care s-o vadă „şi dacă sunt într-adevăr Regină, şi-a spus, o să mă descurc eu cum e mai bine."

Toate se petreceau într-un chip atât de miraculos încât nu s-a mirat când le-a văzut pe Regina Albă şi pe Regina Neagră de o parte şi de alta a ei. Ar fi vrut să le întrebe cum de s-au nimerit acolo, dar se temea că n-ar fi fost o întrebare

cuviincioasă. „Totuşi, şi-a spus ea, n-ar strica să le întrebe dacă partida de joc se terminase.”

— Vă rog, a început Alice, vreţi să-mi spuneţi dacă… i s-a adresat timid Reginei Negre.

— Vorbeşte numai când cineva îţi vorbeşte ţie, a repezit-o Regina.

— Dar dacă toată lumea s-ar supune acestei reguli, a replicat Alice, care era întotdeauna gata să poarte o mică discuţie în contradictoriu, şi dacă ai vorbi numai când ţi se vorbeşte, şi dacă şi cealaltă persoană ar aştepta să-i vorbeşti tu întâi, atunci nimeni n-ar mai vorbi deloc, aşa încât…

— Ridicol! a strigat Regina. Nu-ţi dai seama, copilo… dar s-a oprit din vorbă încruntându-se şi, după un minut de gândire, a schimbat brusc subiectul. Ce-a fost în mintea ta când ţi-ai spus „Dacă sunt într-adevăr Regină”? Ce drept ai să te consideri Regină? Nu poţi fi Regină până nu treci examenul. Şi cu cât te vom examina mai curând, cu atât mai bine.

— Am spus „dacă”, s-a apărat sărmana Alice pe un ton jalnic.

Cele două Regine s-au uitat una la cealaltă şi Regina Neagră a remarcat cu un uşor tremur:

— Zice că a zis „dacă”…

— Dar a zis mai mult de atât, a răspuns Regina Albă gemând şi frângându-şi mâinile. O, mult mai mult de atât!

— Într-adevăr, i-a declarat Regina Neagră lui Alice. Să spui întotdeauna numai adevărul – şi gândeşte-te înainte să vorbeşti – şi notează în scris după aceea.

— Sunt sigură că prin ce-am spus nu am înţeles… a început Alice.

— Tocmai de lucrul ăsta mă plâng. Dimpotrivă, ar fi trebuit să înţelegi. La ce crezi că-i bună o copilă fără nici un

înţeles? Până şi o glumă trebuie să aibă un înţeles – şi o copilă e mai importantă decât o glumă. Nu poţi să negi acest lucru, chiar dacă ai încerca s-o faci cu amândouă mâinile.

— Eu nu neg cu mâinile, a ripostat Alice.

— Nimeni n-a spus aşa ceva, a susţinut Regina Neagră. Am spus că n-ai putea chiar dacă ai încerca.

— E într-o stare de spirit în care ţine cu orice preţ să nege *ceva*, a intervenit Regina Albă; numai că nu ştie ce să nege.

— Are un caracter urât, defectuos, a afirmat Regina Neagră. Au urmat vreo două minute de tăcere penibilă. Regina Neagră a spart tăcerea, adresându-se Reginei Albe:

— Te invit la petrecerea lui Alice, care are loc azi după-masă. Regina Albă a zâmbit şi a răspuns:

— Şi eu te invit pe tine la petrecerea lui Alice.

— N-am ştiut că urmează să aibă loc o petrecere, a sărit Alice; dar dacă e să fie, cred că *eu* ar trebui să invit oaspeţii.

— Ţi-am oferit prilejul să o faci, a răspuns Regina Neagră; cred că n-ai luat suficiente lecţii de bune maniere.

— Bunele maniere nu se învaţă prin lecţii, a obiectat Alice. Lecţiile te învaţă să rezolvi probleme de aritmetică şi lucruri de genul ăsta.

— Ştii să faci adunări? a întrebat Regina Albă. Cât fac unu şi cu unu şi cu unu şi cu unu şi cu unu şi cu unu şi cu unu şi cu unu şi cu unu şi cu unu?

— Nu ştiu, a răspuns Alice – am pierdut şirul.

— Nu ştie să facă adunări, a intervenit Regina Neagră. La scăderi te pricepi? Cât fac opt fără nouă?

— Nu pot să scad nouă din opt, a răspuns Alice pe dată, dar…

— Nu ştie să facă scăderi, a afirmat Regina Albă. La

împărţiri te pricepi? împarte o pâine la un cuţit – care-i rezultatul?

— Presupun… a început Alice, dar Regina Neagră i-a luat-o înainte.

— Pâine cu unt, desigur. Încearcă o altă scădere: Dacă iei un os de la un câine, ce rămâne?

Alice a chibzuit înainte de a răspunde:

— Osul sigur nu rămâne, din moment ce-l iau – şi nu rămâne nici câinele, pentru că vine după mine să mă muşte – şi, în mod sigur, nu rămân nici eu.

— Deci crezi că nu rămâne nimic? a întrebat Regina Neagră.

— Cred că ăsta-i răspunsul.

— Greşeşti, ca de obicei. Rămâne firea câinelui.

— Dar nu văd cum…

— Stai să-ţi explic, i-a spus Regina Neagră. Câinele îşi pierde firea, nu-i aşa?

— Probabil, a răspuns Alice prudentă.

— Şi când câinele vine după tine, firea lui rămâne pe loc, a exclamat triumfător Regina.

Alice a răspuns cu gravitate:

— S-ar putea ca şi el şi firea să o ia pe drumuri diferite. Dar nu s-a putut împiedica să gândească în sinea ei: „Ce nonsensuri stupide discutăm!”

— Nu ştie deloc să rezolve probleme, au declarat cele două Regine într-un glas.

— Dar dumneavoastră ştiţi să rezolvaţi probleme? a întrebat Alice, întorcându-se brusc către Regina Albă, pentru că nu-i plăcea să fie criticată.

Regina a respirat iute şi a închis ochii.

— Ştiu să fac adunări, dacă-mi laşi timp, dar scăderi nu pot să fac sub nici un chip.

— Alfabetul îl cunoşti, de bună seamă? a întrebat Regina Neagră.

— Fără îndoială, a răspuns Alice.

— Şi eu îl cunosc, a murmurat Regina Albă, şi o să-l spunem de multe ori împreună, draga mea. Am să-ţi încredinţez un secret: eu ştiu să citesc cuvinte de o singură literă. Nu-i un lucru extraordinar? Oricum, nu te descuraja. Cu timpul ai să înveţi şi tu.

La acest punct, a intervenit din nou Regina Neagră.

— La întrebări practice poţi să răspunzi? Cum se face pâinea?

— Asta ştiu, a strigat Alice voioasă. Se ia făină…

— De unde se culege făina? Dintr-o grădină sau de pe gardurile vii?

— Făina nu se *culege,* a explicat Alice. Se *macină.*

— Din *maci?* a întrebat Regina Albă. Omiţi atâtea explicaţii.

— Fă-i vânt la cap, răcoreşte-i-l, a intervenit Regina Neagră, îngrijorată. După atâta gândire, i s-or fi aprins creierii.

Şi amândouă s-au apucat să-i facă vânt cu mănunchiuri de frunze, până ce Regina le-a rugat să înceteze pentru că îi deranjau pieptănătura.

— Acum şi-a revenit, a declarat Regina Neagră. Limbi străine ştii? Care-i cuvântul franţuzesc pentru Tra-la-la?

— Tra-la-la nu-i un cuvânt din limba noastră, a răspuns Alice cu gravitate.

— Şi cine a spus că ar fi?

Alice a întrezărit de astă dată o cale de ieşire din impas:

— Dacă îmi spuneţi cărei limbi îi aparţine expresia „tra-la-la” vă spun şi eu cum îi zice pe franţuzeşte, a exclamat

triumfătoare.

Regina Neagră a adoptat o atitudine rigidă:

— O Regină nu face niciodată târguri.

„Aş prefera ca o Regină să nu pună niciodată întrebări", a gândit Alice.

— Haideţi să nu ne certăm, a intervenit Regina Albă. Răspunde-mi care-i cauza fulgerului?

— Cauza fulgerului, a răspuns Alice stăpână pe sine, pentru că era convinsă că ştie, este tunetul. Ba nu, nu aşa, s-a corectat în grabă, e exact pe dos.

— E prea târziu ca să te corectezi, a oprit-o Regina Neagră, un lucru odată spus rămâne spus şi tu trebuie să suporţi urmările.

— Ceea ce îmi aduce aminte, a reluat Regina Albă privind în jos, ba împreunându-şi, ba desfăcându-şi mâinile cu un gest nervos, da, îmi aduce aminte că am avut o furtună cumplită marţea trecută – sau într-una din grupul de zile de marţi trecute.

Alice era din nou nedumerită.

— În ţara *noastră,* a remarcat ea, nu avem grupuri de zile, fiecare zi e separată.

— Ceea ce înseamnă o slabă organizare, a ripostat Regina Neagră. *Aici,* avem câte două sau trei zile şi nopţi la un loc şi uneori, iarna, avem şi câte cinci nopţi la un loc – pentru căldură, înţelegi?

— Cinci nopţi de iarnă sunt mai calde decât una? a cutezat Alice să întrebe.

— De cinci ori mai calde.

— Dar, conform aceleiaşi reguli, ar trebui să fie de cinci ori mai reci.

— Aşa şi e, a confirmat Regina Neagră, de cinci ori mai calde şi de cinci ori mai reci – aşa cum sunt eu de cinci ori

mai bogată decât tine şi de cinci ori mai deşteaptă.

Alice a oftat şi s-a resemnat. „Exact ca o ghicitoare fără răspuns” şi-a spus.

— Şi Ouţ Piticuţ a văzut furtuna, a continuat Regina Albă, cu o voce înăbuşită de parcă-şi vorbea singură. A venit la uşă, cu un tirbuşon în mână…

— Ce voia? a întrebat Regina Neagră.

— Spunea că doreşte să intre, deoarece căuta un hipopotam. Dar, întâmplător, în dimineaţa aceea nu se găsea aşa ceva în casa noastră.

— De obicei se găseşte? a întrebat Alice uluită.

— Numai în zilele de joi, a răspuns Regina.

— Eu ştiu de ce a venit, a continuat Alice. Voia să pedepsească peştele pentru că…

Regina Albă a întrerupt-o.

— A fost o *asemenea* furtună cum nici nu poţi gândi.

— *Niciodată* nu poate gândi, s-a amestecat în vorbă Regina Neagră.

— A smuls o parte din acoperiş, continuă Regina Albă, şi o mare parte din tunet a intrat în casă şi s-a învârtit prin cameră răsturnând mese şi alte lucruri… şi m-am speriat îngrozitor. Nu-mi aduceam aminte nici cum mă cheamă.

Alice şi-a spus în gând: „Niciodată, în toiul unui accident, n-aş încerca să-mi aduc aminte cum mă cheamă. La ce-ar folosi?” Dar nu şi-a exprimat gândul cu glas tare, ca să nu o jignească pe sărmana Regină.

— O rog pe Majestatea Voastră să o scuze, a intervenit Regina Neagră, adresându-se lui Alice, luând mâna Reginei Albe în mâinile ei şi mângâind-o tandru; are cele mai bune intenţii, a continuat ea, dar nu se poate împiedica să înşire fel de fel de aiureli.

Regina Albă s-a uitat cu sfială la Alice, care îşi dădea

seama că *ar trebui* să spună un cuvânt cald, dar în clipa aceea nu-i venea nimic în minte.

— Nu a avut parte de o educaţie ca lumea, a urmat Regina Neagră, dar are o fire extraordinar de blândă. Dezmiard-o, mângâi-o pe cap şi ai să vezi ce bucuroasă o să fie.

Dar Alice nu avea curaj să o facă.

— Arată-i puţină bunătate, pune-i părul pe moaţe – şi ai să vezi că faci minuni cu ea.

Regina Albă a suspinat adânc şi şi-a lăsat capul pe umărul lui Alice.

— Mi-e tare somn, a scâncit.

— E obosită, biata de ea, a observat Regina Neagră. Dezmiardă-i părul – împrumută-i boneta ta de noapte – cântă-i un cântec de leagăn.

— Nu am cu mine nici o bonetă de noapte şi nu cunosc nici un cântec de leagăn, a răspuns Alice, care ar fi vrut să se supună.

— Atunci trebuie să-i cânt eu, a dedus Regina Neagră, şi-a început:

Nani-nani puişor, în braţe la Alice
E după-amiază şi e timp de vis,
Timp de somn – urmează, mare bal, se celebrează
Regina Neagră, Regina Albă, iar Alice le urmează.

— Şi acum că ştii cuvintele, a adăugat ea, lăsându-şi capul pe celălalt umăr al lui Alice, cântă-mi-le şi mie. M-a cuprins şi pe mine somnul.

Un minut mai târziu, amândouă Reginele dormeau duse şi sforăiau sonor.

— Ce să mă fac? a exclamat Alice perplexă, privind în jur, când unul dintre capetele regale, şi în scurt timp şi al

doilea, i-au alunecat de pe umăr şi i-au căzut cu greutate în poală.

— Nu cred că i s-a mai întâmplat vreodată cuiva aşa ceva, adică să aibă grijă în acelaşi timp de două Regine adormite. Nu, aşa ceva nu s-a mai întâmplat în întreaga Istorie a Angliei, pentru că niciodată nu a existat mai mult de o singură Regină. Hei, deşteptaţi-vă, poverilor! le-a strigat pe un ton enervat; dar singurul răspuns a fost un sforăit.

Sforăitul devenea tot mai distinct şi începea să semene cu o melodie; până la urmă ar fi putut să-i compună chiar şi cuvinte. Alice îl asculta atât de concentrată, încât atunci când cele două capete au dispărut brusc din poala ei, nu şi-a dat seama.

Se afla în faţa unei arcade pe care scria cu litere mari REGINA ALICE; de fiecare parte a arcului era câte un clopot; pe unul scria „Sonerie pentru Oaspeţi", pe celălalt „Sonerie pentru Servitori".

„O să aştept până se termină melodia, şi-a spus Alice, şi pe urmă o să sun. Dar pe care clopot? s-a întrebat ea tot mai nedumerită. Nu sunt oaspete, şi nu sunt nici servitor. Ar trebui să existe un clopot pe care să scrie „Regină".

În clipa aceea uşa s-a întredeschis şi o creatură cu un plisc lung a scos capul şi a rostit:

— Închis… Deschiderea peste două săptămâni. După care uşa s-a trântit cu o bufnitură.

Alice a bătut şi a sunat o bună bucată de timp, dar în zadar, în cele din urmă, un Broscoi foarte bătrân, care adăsta sub un copac, s-a ridicat şi a ţopăit încet până la ea: purta nişte cizme uriaşe şi era îmbrăcat în galben strălucitor.

— Ce mai e acum? a întrebat Broscoiul într-o şoaptă răguşită.

Alice s-a întors spre el, gata să se repeadă în toţi din

jur.

— Unde e slujitorul care are misiunea să deschidă uşa? a început ea, furioasă.

— Care uşă? a întrebat Broscoiul.

Alice aproape că a bătut din picior, iritată de încetineala cu care îşi tărăgăna Broscoiul răspunsurile.

— Uşa *asta,* bineînţeles.

Broscoiul s-a uitat preţ de un minut la uşă, cu ochii lui mari, inexpresivi. Pe urmă s-a apropiat de uşă şi a frecat-o uşor cu degetul mare, de parcă încerca să vadă dacă se ia vopseaua. După care s-a uitat la Alice.

— Să deschidă uşa? Dar ce-a întrebat?

Era atât de răguşit, încât Alice abia de-l putea auzi.

— Nu înţeleg ce vrei să spui, i-a răspuns.

— Doar vorbesc englezeşte, nu? Sau eşti surdă? Ce te-a întrebat?

— Nimic! a răspuns Alice enervată. Am bătut în uşă.

— N-ar fi trebuit să faci asta – n-ar fi trebuit – o jigneşte. După care s-a apropiat de uşă şi a lovit-o cu piciorul lui imens.

— Las-o în pace, a continuat Broscoiul, ţopăind înapoi la copacul sub care se odihnise. Las-o în pace şi o să te lase şi ea în pace pe *tine.*

În momentul acela uşa s-a deschis larg şi s-a auzit dinăuntru o voce piţigăiată care cânta:

În lumea din oglindă grăi Alice suverană:
„Am sceptrul în mână, am pe cap coroană,
Fiinţele din oglindă să vină toate la dineu,
Le aşteptăm: Regina Neagră, Regina Albă şi eu.”

Şi sute de voci i s-au alăturat în cor:

Umpleţi paharele, unul să nu fie gol
Stropiţi pe masă, daţi nasturii rostogol,
Muiaţi pisici în cafea, în ceai, şoricei
Aclamaţi Regina de treizeci de ori trei.

După care a urmat o cacofonie de voci care aclamau, şi Alice a simţit nevoia să-şi spună: „De treizeci de ori trei fac nouăzeci. Mă întreb dacă cineva calculează." Un minut mai târziu s-a lăsat din nou tăcerea, şi apoi aceeaşi voce piţigăiată a cântat altă strofă:

„Voi, făpturi din oglindă, veniţi încoace"
Declamă Alice. „Mare cinste vi se face:
Cea mai înaltă onoare, să iei ceaiul, vezi bine,
Alături de Regina Neagră, de cea Albă şi de mine."
Şi din nou Corul:

Terci şi cerneală turnaţi în pahare
Orice-i bun de băut, până şi vouă
Puneţi nisip mult sirop, lână şi vin
Aclamaţi Regina de nouăzeci ori nouă.

„De nouăzeci de ori nouă! a repetat Alice cu disperare. Of, nu se mai poate! Ar trebui să intru de îndată."

Zis şi făcut. A intrat, şi în momentul în care s-a ivit s-a lăsat o tăcere mormântală.

Alice a aruncat o privire neliniştită mesei din mijlocul sălii spaţioase şi a observat că erau vreo cincizeci de oaspeţi de toate speciile: animale, păsări, ba chiar şi nişte flori.

„Mă bucur că au venit fără să aştepte să fie invitaţi, şi-a spus ea. N-aş fi ştiut niciodată pe cine ar fi trebuit să invit."

În capul mesei erau trei jilţuri: Regina Neagră şi Regina Albă ocupaseră două dintre ele, dar jilţul din mijloc era gol. Alice s-a aşezat în el, jenată de tăcerea care o înconjura, jinduind să audă pe cineva vorbind.

În cele din urmă s-a exprimat Regina Neagră:

— Ai pierdut supa şi peştele. Aduceţi carnea!

Şi ospătarii au pus pe masă, în faţa lui Alice, o pulpă de oaie. Alice a privit-o cu oarecare nelinişte, pentru că niciodată până atunci nu tranşase o friptură.

— Pari cam stingheră, i-a spus Regina Neagră: dă-mi voie să te prezint acestei pulpe de oaie: Alice – Carnea de Oaie; Carnea de Oaie – Alice.

Pulpa de oaie s-a ridicat vertical în farfurie şi i-a făcut o plecăciune lui Alice, şi aceasta s-a înclinat la rândul ei, neştiind dacă trebuie să fie speriată sau amuzată.

— Îmi îngăduiţi să vă ofer o felie? a întrebat, luând cuţitul în mână şi uitându-se de la o Regină la cealaltă.

— Categoric nu! a răspuns Regina Neagră cu o voce hotărâtă; ar însemna să încâlci eticheta dacă ai tăia din cineva căruia tocmai i-ai fost prezentată. Luaţi pulpa de pe masă!

Ospătarii au îndepărtat rapid platoul cu pulpa de oaie şi au adus în locul ei o amplă prăjitură cu stafide.

— Vă rog, nu mă prezentaţi şi prăjiturii, s-a grăbit Alice să ceară; ar însemna să nu mai avem nimic de mâncat. Pot să vă servesc din ea?

Dar Regina Neagră a privit-o îmbufnată şi a mârâit:

— Prăjitura – Alice. Alice – Prăjitura. Luaţi de pe masă prăjitura!

Şi ospătarii au îndepărtat-o atât de rapid, încât Alice nici n-a avut timp să-i răspundă la plecăciune.

Pe de altă parte, nu vedea pentru ce Regina Neagră ar

trebui să fie singura care dă ordine; aşadar, cu titlu de experienţă, a strigat:

— Ospătar! Adu înapoi prăjitura!

Şi prăjitura a reapărut, ca printr-o scamatorie. Era atât de mare, încât Alice s-a simţit intimidată în faţa ei, aşa cum se simţise şi în faţa pulpei de oaie; totuşi, şi-a biruit, cu efort, timiditatea, a tăiat o felie şi i-a oferit-o Reginei Negre.

— Ce impertinenţă! a grăit Prăjitura. Mă întreb cum te-ai fi simţit tu, creatură, dacă s-ar fi tăiat o felie din tine?

Vorbea cu o voce groasă, untoasă, şi Alice nu găsea nimic de răspuns; nu putea decât să stea locului cu gura căscată.

— Spune ceva, a intervenit Regina Neagră, e ridicol să laşi întreaga conversaţie în seama bietei Prăjituri.

— Ştiţi, astăzi am avut parte de atâtea poezii, toată lumea mi-a recitat, a început Alice uşor speriată de faptul că în clipa când deschidea ea gura se lăsa o tăcere deplină şi toate privirile erau aţintite asupra ei; şi vreau să subliniez un lucru curios: într-un fel sau altul, toate poemele se refereau la peşti. Lumea de aici îndrăgeşte atât de mult peştii?

Se adresa Reginei Negre, al cărei răspuns o cam luase razna de la subiect.

— Cât despre peşti, i-a răspuns Regina vorbind rar şi solemn şi apropiindu-şi gura de urechea lui Alice, Majestatea Sa Regina Albă cunoaşte o ghicitoare drăguţă despre peşti – tot în versuri. Vrei să ţi-o recite?

— Majestatea Sa Neagră e foarte amabilă că a pomenit de acest lucru, a murmurat Regina Albă în cealaltă ureche a lui Alice, cu o voce ca un gângurit de porumbel. O să fie o încântare pentru mine – pot s-o spun?

— Vă rog, a răspuns Alice foarte politicoasă.

Regina Albă a râs fericită şi a mângâiat-o pe Alice pe

obraz. Apoi a început:

„Mai întâi peștele se prinde.
Asta-i ușor, îi poate prinde și un copil.”
„Dup-aceea, peștele se vinde.
Nici o problemă, pe două parale cumperi și-un kil.”
„Apoi fript peștele trebuie să fie!

Asta-i un fleac, e gata într-un minut.”
„Pe urmă îl pui în farfurie.”
Iată-l în farfurie, s-a și făcut!”
„Servește-l, cu pâinea și colacul!”
E prea lesne să pui o cină ca asta pe masă.”
„Acum trebuie luat capacul!
Ah, asta-i prea greu, curajul mă lasă!”
Fiindcă, uite, stă lipit –
Peștele la mijloc, pe sub capac nu găsești intrare:
Ce o fi mai ușor de făcut?
Să descoperi peștele, ori astă ghicitoare?

— Ia-ți un minut de gândire și pe urmă ghicește răspunsul, a sfătuit-o Regina Neagră pe Alice. Între timp, noi o să bem în sănătatea ta. În sănătatea Reginei Alice! a strigat din rundul rărunchilor, și toți oaspeții au pornit să bea, dar în maniere foarte diferite: unii și-au pus paharele pe cap, răsturnate ca niște stingătoare, și sorbeau picăturile care li se prelingeau pe față; alții au culcat carafele și au băut vinul care se scurgea pe la marginile mesei – iar trei dintre ei (care păreau a fi canguri) s-au cățărat pe platoul cu friptură de oaie și au început să soarbă sosul – „exact ca niște porci la troacă” a gândit Alice.

— Ar trebui să ții un discurs de mulțumire, i-a sugerat Regina Neagră, încruntându-se.

— Noi o să te sprijinim, i-a șoptit Regina Albă, când

Alice, supusă, dar puţin speriată, s-a ridicat să vorbească.

— Vă mulţumesc foarte mult, i-a răspuns în şoaptă Reginei Albe, dar mă pot descurca şi fără sprijin.

— Nu aşa se procedează, i-a retezat vorba Regina Neagră cu hotărâre în glas.

Aşa încât Alice a acceptat de bunăvoie să fie sprijinită. („Şi mă presau atât de puternic, avea ea să povestească mai târziu, când i-a descris surorii ei istoria ospăţului. Ziceai că sunt gata să mă strivească între ele.")

Într-adevăr, a fost greu pentru ea să se menţină dreaptă în timp ce-şi ţinea discursul: cele două Regine o împingeau cu atâta putere de o parte şi de alta, încât aproape că au ridicat-o pe sus.

— M-am ridicat ca să vă mulţumesc, a început Alice, şi chiar se ridicase cu câţiva centimetri în timp ce vorbea – dar s-a ţinut de marginea mesei şi a reuşit să rămână locului.

— Ai grijă! a strigat deodată Regina Albă, înşfăcând-o pe Alice de păr cu ambele mâini. Urmează să se întâmple ceva!

Şi în clipa aceea (cum avea să povestească Alice mai târziu) s-au petrecut, într-adevăr, tot felul de lucruri. Lumânările s-au înălţat până în tavan, arătând ca nişte trestii cu focuri de artificii în vârf… Fiecare sticlă de vin şi-a ales câte două farfurii pe care şi le-a fixat ca pe nişte aripi, şi astfel, cu furculiţe în chip de picioare, au început să se zbenguie în toate direcţiile („şi chiar că arată ca nişte păsări" a gândit Alice, atât cât mai putea gândi în brambureala generală.)

În momentul acela a auzit un hohot de râs răguşit, care venea de lângă ea, şi s-a întors să vadă ce se întâmplă cu Regina Albă, dar în locul ei în jilţ se instalase pulpa de oaie.

— Aici sunt! a strigat o voce din castronul de supă, şi

Alice s-a întors din nou, la timp ca să vadă faţa lată şi blajină a Reginei Albe zâmbindu-i de pe marginea supierei, înainte de a se scufunda în supă.

Nu mai era nici un minut de pierdut. O parte din oaspeţi zăceau în farfuriile de mâncare, iar polonicul mărşăluia fudul pe masă, îndreptându-se spre scaunul lui Alice şi făcându-i acesteia semne nervoase să nu-i stea în drum.

— Nu mai pot răbda toate astea! a strigat ea, sărind în picioare şi apucând cu ambele mâini faţa de masă; o scutură zdravăn, farfuriile, felurile de mâncare, oaspeţii şi lumânările s-au prăvălit grămadă pe jos.

— Cât despre *tine,* a continuat Alice, întorcându-se furioasă spre Regina Neagră, pe care o considera capul tuturor răutăţilor – dar ia-o de unde nu-i: Regina se împuţinase brusc, până ajunsese cât o păpuşă micuţă, şi acum se găsea pe masă, rotindu-se în căutarea şalului care se târa în urma ei.

Oricând altă dată, Alice ar fi fost surprinsă de asemenea privelişte, dar *acum* era prea întărâtată ca să se mai poată mira de ceva.

— Cât despre *tine,* a repetat ea apucând micuţa creatură care era gata să sară peste o sticlă ce aterizase pe masă, am să te scutur până ce ai să te prefaci într-o pisicuţă, asta am să fac!

X.SCUTURAREA

În timp ce vorbea, a ridicat-o de pe masă şi a scuturat-o cu toată puterea ei în faţă şi în spate.

Regina Neagră nu a opus rezistenţă: doar că faţa i s-a închircit şi ochii i s-au lărgit: mari şi verzi. Şi în timp ce Alice o scutura, Regina devenea din ce în ce mai scundă… şi mai grăsuţă… şi mai moale… şi mai rotundă… şi…

XI.DEŞTEPTAREA

…şi, într-adevăr, până la urmă, nu era decât o pisicuţă.

XII.CINE A VISAT?

— Majestatea Voastră Neagră n-ar trebui să toarcă atât de zgomotos, a spus Alice, frecându-se la ochi şi adresându-se pisicuţei cu respect, dar şi cu oarecare severitate. M-ai deşteptat dintr-un vis atât de frumos! Şi tu, Kitty, ai fost alături de mine – în toată acea lume din Oglindă. Ştiai, drăguţo?

O deprindere foarte stânjenitoare a pisicuţelor (Alice făcuse cândva această remarcă) este aceea că, orice le-ai spune, ele întotdeauna torc. Ar fi bine să toarcă pentru „da" şi să miaune pentru „nu", să se stabilească o regulă de genul ăsta, şi atunci s-ar putea purta o conversaţie cu ele. Altfel, cum se poate discuta cu o persoană care *mereu* spune acelaşi şi acelaşi lucru?"

În ocazia de faţă pisicuţa nu făcea decât să toarcă – aşadar, era cu neputinţă de ghicit dacă voia să spună „da"

sau „ba”.

Drept care Alice a căutat printre piesele de şah de pe masă până a dat peste Regina Neagră, după aceea s-a lăsat în genunchi pe covoraşul din faţa sobei şi a aşezat pisicuţa şi Regina faţă-n faţă.

— Ei, Kitty, a spus bătând din palme triumfător, mărturiseşte că te-ai transformat în *asta!*

(„Dar nici nu se uita la Regină, a observat Alice mai târziu, când i-a povestit surorii ei totul; ba mai mult, a întors capul şi s-a făcut că nici n-o vede; dar părea puţin ruşinată, aşa încât cred că ea *trebuie* să fi fost Regina Neagră.”)

— Stai ceva mai ţanţoşă, drăguţo, i-a strigat Alice cu un râs vesel. Şi fă o plecăciune în timp ce te gândeşti la ce ai de… la ce ai de tors. Adu-ţi aminte că în felul ăsta câştigi timp.

A ridicat pisicuţa şi a sărutat-o în cinstea faptului că fusese Regina Neagră.

— Fulg de Zăpadă, comoara mea, a continuat Alice privind peste umăr la Pisicuţa Albă, care încă răbda stoic să i se facă toaleta, când o să termine Dinah treaba cu Majestatea Voastră Albă? Probabil că de asta arătai atât de şleampătă în visul meu – Dinah, tu ştii că lingi şi freci o Regină Albă? E o lipsă de respect din partea ta.

„Mă întreb în cine s-o fi prefăcut Dinah?” a continuat Alice să flecărească, instalându-se confortabil cu un cot pe covoraş şi cu bărbia în palmă pentru a putea urmări mai bine pisicuţele.

— Spune-mi, Dinah, tu erai Ouţ Piticuţ? Cred că da, oricum însă, nu te lăuda încă faţă de prietenii tăi, pentru că nu sunt sigură sută la sută. Apropo, Kitty, dacă într-adevăr m-ai însoţit în visul meu, un lucru cred că ţi-a plăcut mult: mi s-a recitat o asemenea cantitate de poezie, şi toate despre

peşti. Mâine dimineaţă o să ai parte de o adevărată bucurie: în timp ce o să-ţi iei micul dejun, eu o să-ţi recit „Morsa şi Dulgherul”; şi după aceea, drăguţo, ai să te faci că ai mâncat stridii.

Şi acum, Kitty, haide să vedem cine a visat toate astea?

E o întrebare serioasă, draga mea, şi nu-ţi mai linge, atâta lăbuţa aceea de parcă Dinah nu te-a spălat azi-dimineaţă. Vezi tu Kitty, trebuie să fi visat sau eu, sau Regele Negru. El a făcut parte, desigur, din visul meu – dar şi eu am făcut parte din visul lui. Să fi fost visul Regelui Negru? Tu, Kitty, draga mea, ai fost soţia lui, aşadar trebuie să ştii mai bine. Oh, Kitty, ajută-mă să mă lămuresc. Lăbuţa aia a ta poate să mai aştepte.

Dar impertinenta pisicuţă a pornit să-şi lîngă altă labă şi s-a făcut că nu a auzit întrebarea:

— Dar tu, cine crezi tu că a visat?

O barcă sub un cer senin
Alunecând pe ape lin
Apus de soare, cristalin –

Şi, cuibăriţi, vreo trei copii
Ascultă basmul, cu ochii lor vii
Întreabă ce a urmat. „Şi? ce?”

Cât e de-atunci, de la amurgul stins,
Cuvintele-au pălit – nu înadins,
Iulie s-a dus şi azi a nins.

Dar stăruie în mintea mea
Alice, aşa cum alerga
Sub cer, ca într-un vis, cândva.

Şi azi se cuibăresc copii
S-asculte iar, cu ochii vii
Poveştile, aceleaşi, mii.

Ei stau aici, unde e
Ţara Minunilor, se-adună seara
Şi-ascultă, până trece vara.

Astfel plutesc pe râu deschis
Trec peste prag de Paradis
Când oare? Viaţa este vis.

SFÂRŞIT